

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลจากกรณีศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการสัมภาษณ์ผู้เสียหายที่ตกเป็นเหยื่อของกระบวนการค้าหญิง ซึ่งเคยได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) จำนวน 8 กรณีศึกษา และทำการวิเคราะห์ถึงสาเหตุของการบังคับค้าประเวณีในประเทศไทยและต่างประเทศ ดังลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

4.1 กรณีศึกษานางสาวอ้อม

4.1.1 ปัจจัยภูมิหลัง

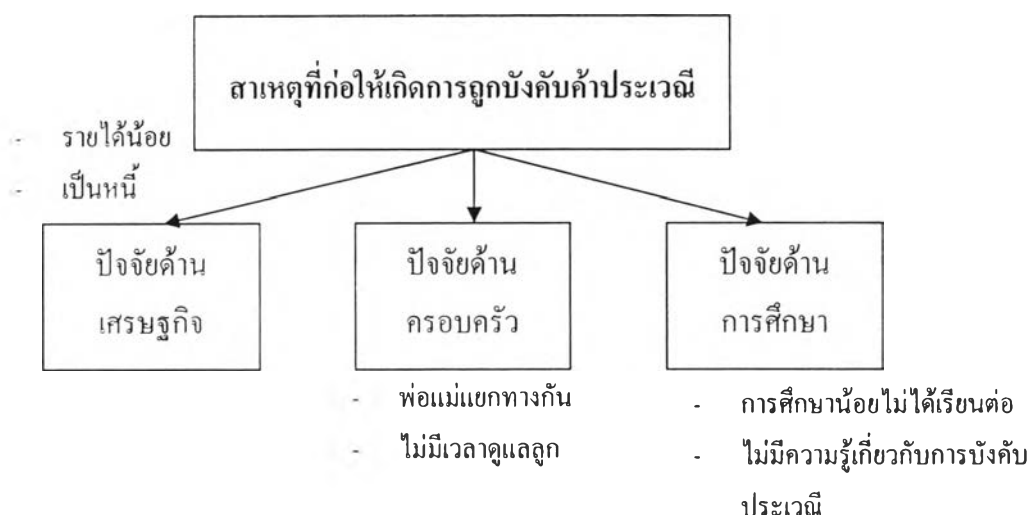
ขณะเกิดเหตุอายุ 15 ปี ถี้อศาสนาพุทธ เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนแห่งหนึ่งในอำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ บิดามารดาแยกทางกันอยู่ โดยนางสาวอ้อมได้อาศัยอยู่กับชายที่ต่างจังหวัดตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ฐานะปานกลางค่อนข้างยากจน จึงได้มาอยู่กับมารดาประมาณ 1 - 2 ปี ที่หมู่บ้านเก่าแสน ถนนเสรีไทย ต่อมาป่าของนางสาวอ้อมได้ฝากเข้าทำงานที่บริษัทใกล้บ้าน ซึ่งทำงานเป็นลูกจ้างรายวันได้รับรายได้วันละ 150 บาท ต่อมานางสาวอ้อมได้รู้จักกับนางนฤมล โดยนางนฤมล ได้เข้ามาทำความรู้จักกับนางสาวอ้อมและแนะนำตัวว่าทำธุรกิจต่างจังหวัดและเคยไปประเทศมาเลเซีย ซึ่งที่ประเทศนี้ต้องการพนักงานเสิร์ฟ การทำงานเสิร์ฟจะมีรายได้ที่ดีมาก จากการสังเกตของผู้วิจัยเกี่ยวกับลักษณะโดยทั่วไปของนางสาวอ้อม จะเป็นเด็กเงียบๆ ไม่ค่อยพูด ถ้าหากผู้วิจัยไม่ถามก็จะไม่ตอบ รูปร่างหน้าตาหน้าตาพอใช้ แต่เป็นเด็กที่มีรูปร่างค่อนข้างสูง และโตเกินวัยมาก ปัจจุบันนางสาวอ้อม อายุ 20 ปี ทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดอยู่ในโรงแรมหนึ่งหนึ่งย่านสีลม กรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้นัดหมายให้นางสาวอ้อมมาพบกับผู้วิจัยในเดือนมกราคม 2550 ซึ่งนางสาวอ้อมได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

4.1.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

ผู้วิจัยได้ขอให้นางสาวอ้อมเล่าถึงสาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี นางสาวอ้อมได้เล่าว่า

“หนูอยากได้เงินมาช่วยเหลือครอบครัวค่ะ เพราะครอบครัวหนูยากจนมาก หนูเองก็กำลังเรียนอยู่ หนูอยากให้น้องได้เรียนหนังสือสูงๆ และได้ทำงานที่สบาย ๆ กว่าหนู ไม่ต้องมาลำบากเหมือนหนูและแม่ หนูจะหาเงินส่งไปให้น้องเรียน และส่งเงินไปให้แม่ใช้หนี้ที่ยืมเขามา”

จากการสัมภาษณ์ดังกล่าว พบว่า ความยากจนของผู้เสียหายเป็นปัจจัยสำคัญ ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านเศรษฐกิจและปัญหาครอบครัวก็มีส่วนสำคัญอีกเช่นกัน ซึ่งผู้วิจัยได้เขียนเป็นแผนผังไว้ดังนี้

แผนภูมิที่ 4.1 สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณีของนางสาวอ้อม

ผู้วิจัยได้ขอให้นางสาวอ้อมเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี นางสาวอ้อมได้เล่าว่า

“ป้าของหนูได้ฝากเข้าทำงานที่บริษัทใกล้บ้าน ต่อมาได้รู้จักกับนางนฤมล (ผู้ต้องหา) โดยการแนะนำของป้า ซึ่งนางนฤมลได้เล่าให้หนูฟังเกี่ยวกับการไปเที่ยวที่ประเทศมาเลเซียและบอกว่า ถ้าไปทำงานเป็นพนักงาน เสรีฟจะมีรายได้ประมาณเดือนละ 30,000 – 40,000 บาท ต่อเดือน หนูอยากได้เงินจึงไปทำงาน เสรีฟเพื่อต้องการรายได้มาช่วยเหลือครอบครัว ต่อมาวันที่ 3 – 5 เมษายน 2545 นางนฤมลได้พาหนูไปที่หาดใหญ่เพื่อไปพบกับเพื่อนของนางนฤมล ที่ชื่อสาย มีสามีเป็นชาวมมาเลเซีย พักอยู่ที่อพาร์ทเมนท์พรพาลอส ห้อง 103 และต่อมาหนูได้เขียนจดหมาย

ติดต่อกลับมาหาแม่ที่กรุงเทพฯ ว่าไม่ได้อยู่ที่ประเทศไทยแต่อยู่ที่ประเทศมาเลเซีย โดยมีนางนฤมล เป็นคนลลกว่าจะพาไปส่งที่ประเทศสิงคโปร์ หนูจึงเขียนจดหมายถึงแม่ว่าหนูถูกหลอกมาขาย"

นางสาวอ้อมได้นำจดหมายที่เขียนไปเล่าให้แม่ฟังมาให้ผู้วิจัยดู ใจความในจดหมายปรากฏดังนี้

จดหมายที่นางสาวอ้อมเขียนถึงแม่

ถึง... แม่ที่เคารพตอนนี้เป็นอย่างยิ่งสบายดีหรือเปล่าส่วนหนูสบายดี แม่ไม่ต้องเป็นห่วงแม่ดูแลตัวเองดีๆ นะ ถ้าหนูติดต่อดีหนูก็จะติดต่อไป แต่ตอนนี้หนูยังติดต่อไปไม่ได้เพราะตอนนี้หนูไม่ได้ทำงาน ถ้าหนูได้ทำงานแล้วใช้หนี้หมดหนูจะส่งเงินไปให้นะ ฝากบอกน้องด้วยหนูคิดถึง แล้วว่างๆ หนูจะโทรไปหา ฝากบอกป้าด้วยว่าคนชื่อ... ไม่ใช่คนอย่างที่ป้าคิด ทุกสิ่งที่เขาพูดล้วนแต่โกหกและหลอกลวงทั้งนั้น เขาบอกว่าเอาหนูไปสิงคโปร์แต่ไม่ใช่ตอนนี้หนูอยู่มาเลเซียแล้วก็เลยติดต่อกับพี่ศักดิ์ เขากับพี่ศักดิ์เจอกันก่อนที่จะเจอป้า เขาโทรหาทุกวัน หนูสงสารพี่เอ๋ อย่าให้พี่ศักดิ์รู้ว่าหนูบอกงั้นแค่นี้แม่

รักและคิดถึง

ขอให้แม่ดูแลตัวเองดีๆ ขอให้สุขภาพร่างกายแข็งแรง

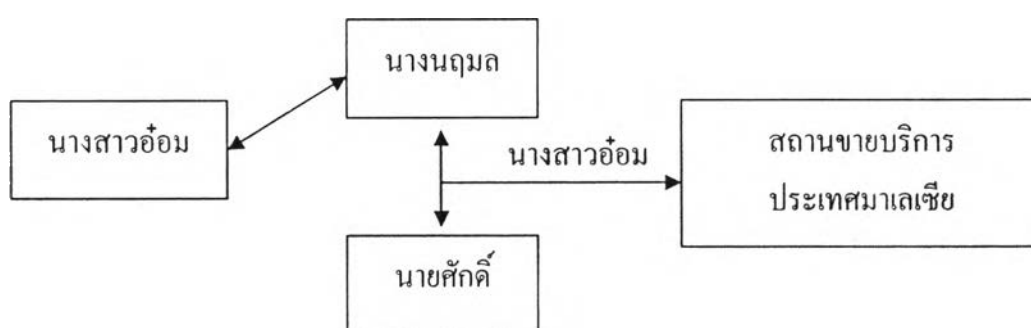
จากจดหมายดังกล่าวทำให้ทราบว่านางนฤมลได้มีเครือข่ายค้าหญิงอยู่ในประเทศมาเลเซียและประเทศสิงคโปร์ ซึ่งประเทศเหล่านี้จะหลอกลวงหญิงไทยมาเป็นจำนวนมาก นางสาวอ้อมได้เล่าต่อไปว่าพอรู้ตัวว่าถูกหลอกมาขาย ก็พยายามขจัดขึ้นและหนีหลายครั้ง เมื่อถูกจับได้ก็จะถูกทำร้ายร่างกายและไม่ให้กินข้าว

"หนูทรมานมากเลยคะ ถ้าหนูไม่รับแขกพวกมันไม่ให้หนูกินข้าวเลย มันให้กินแต่น้ำเพื่อไม่ให้หนูตาย พอหนูคิดจะหนีพวกมันรู้ก็จับหนูซ้อม มันทั้งเตะทั้งตบหนูสารพัด จนหนูแทบทนไม่ไหว หนูทนอยู่ประมาณ 1 สัปดาห์คิดว่าร่างกายคงรับไม่ไหวแล้วก็เลยบอกพวกมันว่าหนูจะรับแขก แต่อย่าทำร้ายหนูอีก พวกมันก็เลยให้ข้าวหนูกิน แล้วก็ให้หนูรับแขกคืนละ 10 - 20 คน หนูรับแขกอยู่ที่นั่นประมาณ 4 สัปดาห์ ทุกครั้งที่รับแขกหนูจะพยายามพูดกับแขกให้รู้ว่าหนูไม่เต็มใจให้ช่วยหนูหนีไปจากที่นี่หน่อย แขกส่วนใหญ่จะไม่ค่อยสนใจหนูหรอก พวกนั้นก็แค่หาความสุขจากร่างกายหนูเสร็จแล้วก็กลับไป แต่โชคดีก็เป็นของหนูเมื่อแม่ของหนูได้ไปขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาฯ หนูจึงได้รับความช่วยเหลือให้ออกจากนรกขุมนั้น"

หลังจากเจ้าหน้าที่ตำรวจได้บุกจับสถานบริการดังกล่าวในเดือนพฤษภาคม 2545 นอกจากนางสาวอ้อมที่ได้รับความช่วยเหลือให้ออกมาแล้วยังมีหญิงไทยอยู่เป็นจำนวนมากที่ถูกหลอกมาขายบริการทางเพศ แต่ก็มีบางส่วนที่สมัครใจมาขายบริการที่มาเลเซีย

จากการสัมภาษณ์ครั้งนี้จะเห็นได้ว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณีในกรณีศึกษาของนางสาวอ้อม เกิดขึ้นเพราะปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ครอบครัว และปัจจัยด้านการศึกษา ซึ่งผู้กระทำผิดได้โอกาสที่จะชักนำและหลอกลวงโดยอาศัยปัจจัยเหล่านี้เป็นสื่อกลางทำให้เหยื่อหลงกลและถูกหลอกได้ง่าย ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี (สมศรี สะอาดเยี่ยม, 2521 หน้า 14 – 19) ได้กล่าวไว้ว่ามูลเหตุที่ทำให้หญิงบริการส่วนใหญ่ค้าประเวณี มีสาเหตุมากมายและสลับซับซ้อนและไม่ใช่ว่ามูลเหตุอย่างเดียวเท่านั้นที่ผลักดันให้หญิงต้องตัดสินใจทำการค้าประเวณี แต่มีสาเหตุหลายๆ อย่างประกอบกัน ได้แก่ มูลเหตุทางสังคมและทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว และการขาดการศึกษาอบรมหรือมีการศึกษาน้อย

ในกรณีของนางสาวอ้อม พบว่า กระบวนการค้าประเวณีจะเริ่มที่คนไทย คือ นางนฤมลเป็นคนกลางที่หลอกลวงนางสาวอ้อม หลังจากนั้นจะพานางสาวอ้อมไปมาเลเซียโดยได้รับความช่วยเหลือจากนายศักดิ์ และส่งต่อผู้เสียหายไปยังมาเลเซียให้ประเทศปลายทางเป็นผู้รับช่วงต่อไป ดังแสดงตามแผนภาพต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 4.2 กระบวนการค้าประเวณีที่หลอกลวงนางสาวอ้อมไปขายบริการที่ประเทศมาเลเซีย

4.1.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

นางสาวอ้อมได้เล่าถึงความช่วยเหลือที่ได้รับจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) โดยแม่ได้รับจดหมายขอความช่วยเหลือที่นางสาวอ้อมเล่าให้ฟัง ผู้เป็นมารดาจึงได้เดินทางไปขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิฯ ในเดือนพฤษภาคม 2545 ต่อมาในเดือนกรกฎาคม 2546 นางสาวอ้อมจึงได้รับความช่วยเหลือให้ออกมาจากสถานบริการที่ประเทศมาเลเซีย โดยนางปวีณา หงสกุล เดินทางไปช่วยเหลือที่สถานที่บังคับค้าประเวณีในประเทศมาเลเซียด้วยตัวเองและได้ประสานกับตำรวจมาเลเซียพร้อมกับตำรวจไทยนำกำลังเข้าไปบุกทลายและให้การช่วยเหลือ นางสาวอ้อม ที่ถูกกักขัง และในครั้งนั้นสามารถนำหญิงไทยที่ถูกกักขังและบังคับค้าประเวณีกลับประเทศไทยได้จำนวน 37 คน หลังจากที่นางสาวอ้อมได้ออกมาจากสถานบริการดังกล่าวแล้ว เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลบางยี่ขัน ได้ติดตามจับกุมผู้ต้องหามาลงโทษตามกระบวนการทางกฎหมาย ซึ่งนางนฤมลได้รับสารภาพถึงความผิดทุกกรณีเช่นกัน ส่วนตัวนางสาวอ้อมเองได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิฯหลายอย่าง ได้แก่ การฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ การช่วยเหลือด้านการเงินส่วนหนึ่งในการเดินทางและรักษาตัว ประการสำคัญก็คือความช่วยเหลือให้นางสาว อ้อมออกจากสถานที่อภัยคนนั้นได้สำเร็จ โดยนางสาวอ้อมได้กล่าวถึงความช่วยเหลือครั้งนี้ว่า

“หนูต้องขอขอบคุณคุณคุณปวีณาและมูลนิธิเป็นอย่างมาก ที่ให้ความช่วยเหลือหนูออกจากข่องนรกนั้นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ เลย แล้วท่านยังช่วยเรื่องการรักษาตัว และค่าใช้จ่ายอีกหลายอย่าง หนูอยากให้ตำรวจจับพวกหลอกหลวงผู้หญิงไปค้าประเวณีให้หมดไปจากประเทศไทย แล้วก็ขอให้มูลนิธิปวีณาช่วยเหลือคนที่เป็นเหยื่ออย่างพวกหนูต่อไป”

4.2 กรณีศึกษานางสาวเอ๋

4.2.1 ปัจจัยภูมิหลัง

ขณะเกิดเหตุอายุ 22 ปี ถีศาสนาพุทธ ขณะที่โดนหลอกกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งทางภาคอีสาน นางสาวเอ๋อาศัยอยู่กับพ่อ แม่และพี่สาวที่อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในช่วงปิดเทอมมาหารายได้พิเศษที่กรุงเทพฯ เป็นพนักงานขายของได้รายได้เดือนละ 4,000 บาท สำหรับครอบครัวมีความอบอุ่นรักใคร่กลมเกลียวกันเป็นอย่างดีฐานะทางบ้านปานกลางพอมีกินมีใช้ นางสาวเอ๋มีหน้าตาที่ค่อนข้างสวย รูปร่างสมส่วน จากการสัมภาษณ์ครั้งนี้ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านางสาวเอ๋มีบุคลิกที่เชื่อมั่นในตนเองสูง ให้สัมภาษณ์อย่างชัดเจนตรงไปตรงมาไม่วกวน และให้ความร่วมมือกับผู้วิจัยเป็นอย่างดี ปัจจุบันนางสาวเอ๋ 27 ปี

ทำงานในหน่วยงานของรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้โทรศัพท์ไปนัดหมายให้นางสาวเอมาพบกับผู้วิจัยในเดือนกุมภาพันธ์ 2550 เพื่อสอบถามถึงเหตุการณ์การถูกบังคับค้าประเวณีและเคยได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิฯ โดยนางเอได้ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

4.2.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

ผู้วิจัยได้ขอให้นางสาวเอเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้เข้าไปพัวพันกับกระบวนการค้าประเวณี ซึ่งนางสาวเอได้เล่าอย่างละเอียดดังนี้

“ขณะนั้นหนูกำลังศึกษาอยู่สถาบันแห่งหนึ่งทางภาคอีสานในระดับปริญญาตรี ในช่วงปิดเทอมได้มาหางานพิเศษทำที่กรุงเทพฯ และทำงานเป็นเด็กฝึกงานที่บริษัททัวร์แห่งหนึ่ง หลังจากนั้นประมาณ 2 สัปดาห์ ได้มีนายพอลล์ อายุ 26 ปี เป็นนักศึกษาอยู่สถาบันแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ พักอาศัยอยู่หมู่บ้านปิ่นเจริญ 4 ย่านดอนเมือง เข้ามาหาที่บริษัทและแนะนำตัวโดยบอกว่าตนมีบริษัททัวร์อยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ ต้องการพนักงานเข้าไปทำงาน หนูและเพื่อนชื่อ นางสาวดี ที่ทำงานอยู่ด้วยกันมีความสนใจที่จะไปทำงานพิเศษในช่วงปิดเทอม ประมาณ 4 สัปดาห์”

ผู้วิจัยได้ถามว่านางสาวเอไม่คิดถูกหลอกหรือจึงได้ไปทำงานตามที่เค้าเสนอมานางสาวเอกล่าวว่า

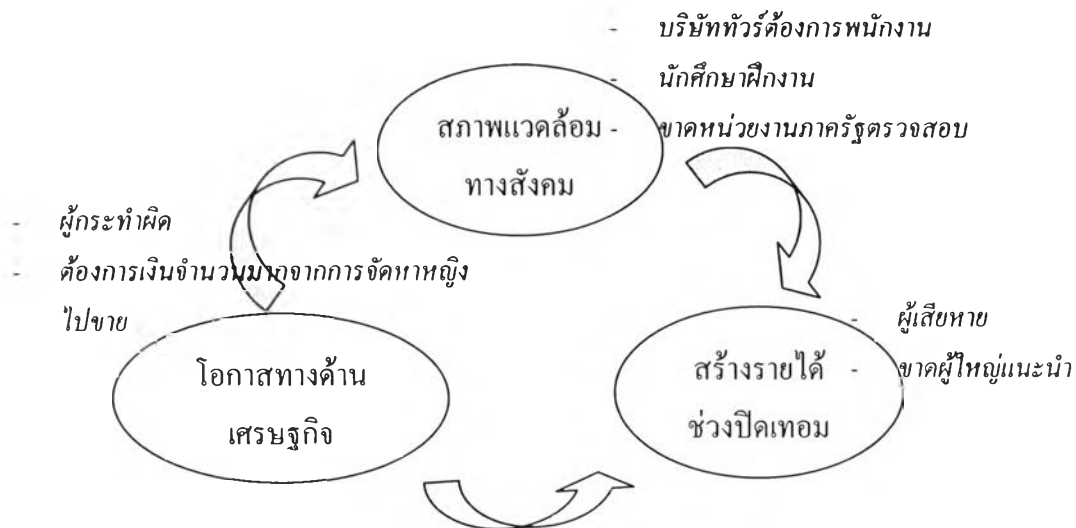
“หนูคิดว่าเค้าไม่หลอกค่ะ เพราะว่าคนที่บริษัททัวร์ที่เมืองไทยก็รู้จักเค้า แล้วหนูก็กับเพื่อนคงไม่มีปัญหาอะไร แล้วหลังจากนั้นบริษัททัวร์ดังกล่าวเสนอค่าตอบแทนเป็นเงิน 1,200 เหรียญสิงคโปร์ หรือประมาณ 30,000 บาทต่อเดือน หนูและเพื่อน (นางสาวดี) จึงตอบตกลง ที่จะไปทำงาน ในวันที่ 29 เมษายน 2545 นายพอลล์ หนูและเพื่อนจึงได้เดินทางไปประเทศสิงคโปร์ นายพอลล์ได้พาไปพักที่โรงแรมนิวคาเธ่ย์ บริเวณชอยเกิ้ลิ่ง 32 หลังจากส่งหนูและเพื่อนเสร็จแล้ว นายพอลล์ก็ขอเดินทางกลับเมืองไทยเพียงคนเดียว ต่อมาในวันเดียวกันก็มีชายสิงคโปร์และหญิงชื่อเจี๊แอ๊ด เข้ามาหาพวกหนูพร้อมบอกว่า พวกหนูถูกขายให้กับเจี๊แอ๊ด (มาม่าซัง) แล้วในราคา คนละ 55,000 บาท และต้องใช้หนี้ด้วยการค้าประเวณี หลังจากนั้นจึงจะเป็นรายได้ของพวกหนู พวกหนูถูกบังคับให้เปลี่ยนเสื้อผ้า แต่งตัวโป๊จนแทบจะไม่ได้ใส่อะไรเลย พวกหนูไม่ยอมให้บริการทางเพศ ก็ถูกพวกมันทั้งตบตีและถูกลากเข้าไปในหลังร้านและจับมัดแขนทั้งสองข้าง หนูเอาเท้าถีบชายสิงคโปร์และเจี๊แอ๊ดก็เอาเครื่องไฟฟ้าช็อต จากนั้นใช้มีดกรีดตามแขนพวกหนูทั้งสองคน

ขณะกำลังเล่นนั้นผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ผู้วิจัยและนักวิจัยดูรอยมีดกรีดซึ่งเป็นรอยแผลเป็นลึกมากอยู่แขนด้านซ้าย ที่แม่จะผ่านมา 5 ปีแล้วก็ยังปรากฏรอยชัดเจน นางสาวเอได้หยุดเพื่อคั้นน้ำสักรู จึงได้เล่าต่อว่า

“พวกหนูหิวข้าวขอกินข้าว แต่ก็ต้องไปนอนกับแขก 6 คนก่อน ก็เลยขอคั้นน้ำแทนระหว่างที่กินน้ำ ชาย 2 คนที่เป็นผู้คุมแผล หนูกับเพื่อนก็วิ่งออกจากร้านมาเรียกแท็กซี่มาที่สนามบิน และชายโทรศัพท์มือถือที่มีคนละเครื่อง เพื่อจะซื้อตั๋วเดินทางกลับเมืองไทย แต่ก็ซื้อไม่ได้เพราะเงินไม่พอ เจ๊แอ๊ดก็ให้คนตามมาทันทีที่สนามบิน หนูและเพื่อนวิ่งไปหาดำรวจสิงคโปร์ เพื่อขอความช่วยเหลือ ตำรวจบอกว่า “ถ้าหากแม่เล่ามาขอรับตัวไปก็ไม่สามารถช่วยได้” หลังจากที่ฟังตำรวจไม่ได้แล้วหนูกับเพื่อนก็วิ่งหนีต่อไป จากตี 5 ถึงบ่าย 2 โมง และมาขอความช่วยเหลือจากชายสิงคโปร์คนหนึ่งและชายสิงคโปร์คนนั้นได้พาไป บจก.รถทัวร์ จะมีรถกลับอยู่ 2 เที่ยว คือ เที่ยว 16.00 น. และเที่ยว 18.00 น. หนูกลับเที่ยว 16.00 น. ส่วนเพื่อนหนูกลับเที่ยว 18.00 น. ระหว่างนั้นแม่เล่าก็ตามขึ้นมาบนรถและทำร้ายร่างกายอีก แต่ก็มีหญิงไทยช่วยเหลือไว้ เจ๊แอ๊ดตามมาจนถึงเขตไทยจึงลงรถไป หนูกับเพื่อนจึงเดินทางถึงหาดใหญ่ในวันที่ 1 พฤษภาคม 2545 และมาถึงกรุงเทพฯ ประมาณตี 1 ของวันที่ 2 พฤษภาคม 2545 และได้ไปพักบ้านพักของเพื่อนที่ ต.ดอนตะโก อ.เมือง จ.ราชบุรี”

จากการศึกษาคดีย้อนหลัง พบว่า เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2545 นางปวีณา หงสกุล ประธาน มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)” ได้ประสานไปยังรองผู้กำกับการ พ.ต.ท. ชรินทร์ วชิระปราณีกุล โดยเดินทางไปพบกับมารดาของนายพอลล์ เพื่อขอหมายค้นบ้านนายพอลล์ จากการที่ไปค้นบ้านพบแต่มารดาของนายพอลล์ แต่ไม่พบตัวนายพอลล์แต่อย่างใด มารดาของนายพอลล์บอกกับนางปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ว่าเมื่อเจอนายพอลล์จะให้มอบตัวทันที ซึ่งมูลนิธิฯ ได้ส่งเรื่องให้ตำรวจเป็นผู้ดำเนินการต่อไป

จากเหตุการณ์ดังกล่าวของนางสาวเอ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และพบว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณีเกิดจากสภาพทางเศรษฐกิจและต้องการ โอกาสในการสร้างรายได้ในช่วงปิดเทอม ซึ่งเป็นวัฏจักรของประชาชนที่มีรายได้น้อย ผู้วิจัยได้เขียนเป็นแผนภาพดังนี้

แผนภูมิที่ 4.3 สาเหตุการค้าประเวณีของนางสาวเอ

จากแผนภาพดังกล่าวข้างต้น กล่าวว่า นางสาวเอและเพื่อนถูกหลอกไปขายโดยผู้กระทำผิดนำโอกาสทางด้านเศรษฐกิจเป็นสื่อกลางในการหลอกลวง อาศัยสภาพแวดล้อมที่มีการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ มีบริษัทที่ต้องการนักศึกษาฝึกงานและพนักงานจำนวนมาก แต่ขาดการกลั่นกรองและไม่มีผู้ใหญ่ให้คำแนะนำแก่นักศึกษาที่เข้ามาฝึกงาน ผู้กระทำผิดจึงอาศัยช่องว่างทางด้านสังคมและกฎหมายกระทำผิดได้โดยง่าย

อย่างไรก็ตาม นางสาวเอและเพื่อนก็สามารถหนีรอดพ้นเงื้อมมือของพวกเจ้าแอดมาได้ และไม่ได้ขายบริการทางเพศตามที่โดนบังคับแต่อย่างใด ด้วยความใจเด็ดและมีศักดิ์ศรีทำให้เกิดพลังที่จะหนีเอาตัวรอดให้ได้ ถึงแม้ว่าจะโดนไฟฟ้าช็อตและถูกคนร้ายเอามิดกรีดตามแขน ก็สามารถอดทนและหนีเอาตัวรอดมาได้อย่างปลอดภัยในภายหลัง ซึ่งนางสาวเอกล่าวต่อไปว่า

“ต่อไปนี่หนูคงต้องคิดให้รอบคอบและต้องตรวจสอบบริษัทหรือผู้ที่อ้างตัวเป็นคนกลางในการชักนำเข้าไปทำงาน หรือชักชวนไปไหนต่อไป เพราะคนทุกวันนี้ ไม่สามารถไว้วางใจได้ พวกเขาสามารถทำอะไรก็ได้ขอให้ได้เงิน หนูคงต้องมีความรอบคอบและระวังตัวให้มากกว่านี้”

4.2.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

ได้กล่าวถึงความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ว่า “หลังจากที่พวกหนูออกมาจากสถานบริการแห่งนั้นได้แล้ว จึงได้ติดต่อกับพี่สาวให้ขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิฯ และให้ตำรวจตามจับกุมนายพอลล์ผู้ที่หลอกหลวงคนและเพื่อนไปค้าประเวณี และเจี๊ยะมาฆ่าซึ่งที่ประเทศสิงคโปร์ โดยนางสาวเอได้ให้ปากคำว่าเจี๊ยะมีอายุประมาณ 40 ปี รูปร่างท้วม สูงประมาณ 155 เซนติเมตร ผมหวดตรง สวมแว่นสายตา ผิวดำแดง เปิดร้านอาหารที่อยู่สิงคโปร์และมีสามีเป็นชาวสิงคโปร์ ส่วนนายพอลล์รูปร่างสูงใหญ่ ผิวขาวเหลือง ผมหยิก หน้าตาค่อนข้างดี หลังจากที่ดินได้ไปขอความเป็นธรรมจากมูลนิธิฯ ได้รับความช่วยเหลือเป็นอย่างดีทั้งการรักษาทางด้านร่างกาย และการบำบัดฟื้นฟูจิตใจ นางสาวเอได้กล่าวถึงความช่วยเหลือครั้งนี้ว่า

“คุณปวีณาและมูลนิธิฯ ได้พาหนูและเพื่อนไปหาตำรวจเพื่อแจ้งความ และพาไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจสอบแผลที่โดนทำร้ายร่างกาย คือ มูลนิธิฯ เป็นคนเดินเรื่องและให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการทุกอย่าง เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่หนูและเพื่อน หนูต้องขอขอบพระคุณคุณปวีณาและมูลนิธิฯ เป็นอย่างมาก ที่ให้ความเป็นธรรมและเรียกร้องสิทธิที่หนูควรจะได้จากการกระทำของคนร้าย”

4.3 กรณีศึกษา นางสาวบี*

4.3.1 ปัจจัยภูมิหลัง

ขณะเกิดเหตุอายุ 26 ปี ถิ่นศาสนาพุทธ เรียนจบการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อาศัยอยู่กับพ่อ แม่ และน้องสาวที่อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ ได้เข้ามาทำงานในโรงงานย่านพระประแดง ได้รายได้ประมาณ 5,000 บาท ครอบครัวของนางสาวบีมีฐานะพอมีพอกิน แต่ก็ไม่ถึงกับร่ำรวย ผู้วิจัยสังเกตได้อย่างชัดเจนว่านางสาวบีค่อนข้างเจ็บและไม่ค่อยพูด อย่างไรก็ตามนางสาวบีก็เหมือนกับสาวชาวบ้านทั่วไป ซึ่งนางสาวบี กล่าวว่า

“อยากเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ เพราะเห็นสาว ๆ บ้านนอกหลายคนเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ พอกลับไปบ้านเขาจะรวยมาก แล้วก็มีเงินมาให้พ่อแม่เยอะเยอะด้วย หนูก็อยากจะมาทำบ้าง”

นางสาวบีมีน้องสาว 2 คน ซึ่งแต่ละคนก็มีงานทำเช่นกัน ส่วนคนสุดท้ายอยากให้เรียนหนังสือให้สูงๆ เพื่อจะได้ทำงานดี ๆ หาเงินมาให้พ่อกับแม่ใช้ยามแก่เฒ่า ปัจจุบันนางสาวบี อายุ 31 ปี ทำธุรกิจค้าขายส่วนตัวอยู่แถวบางรัก กรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้นัดหมายทางโทรศัพท์ให้นางสาวบีได้สัมภาษณ์กับผู้ให้สัมภาษณ์ในเดือนกุมภาพันธ์ 2550 ซึ่งนางสาวบีก็ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

* นามสมมติ

4.3.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

ก่อนทำการสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้สอบถามเรื่องทั่วไปก่อน แล้วจึงให้นางสาวบี กล่าวถึงเหตุการณ์ที่โดนหลอกลวงให้เข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี ซึ่งนางสาวบีกล่าวว่า

“หนูได้ไปทำงานในกรุงเทพฯ ตั้งแต่เดือนมกราคม 2545 ตอนหลังเพื่อนชวนหนู และน้องสาวไปเที่ยวและไปทำงานที่สิงคโปร์ เมื่อไปถึงได้ประมาณ 3 วันเพื่อนหนูหนีกลับมา เมืองไทยก่อนเมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2545 หลังจากเพื่อนหนูกลับไปประมาณ 3 ชั่วโมง ได้มี ชายไทย 3 คน และหญิง 1 คนเป็นคนสิงคโปร์พาหนูไปที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งบอกว่าเพื่อนหนู ผากให้ทำงานที่ร้านอาหาร แต่พอไปถึงร้านอาหารเขากลับบอกว่าเพื่อนหนูได้ขายหนูให้ทางร้าน แล้วเป็นจำนวนเงิน 70,000 บาทไทย แล้วให้หนูรับแขกเป็นการชดใช้เงินที่ซื้อมา แต่หนูกับน้อง ไม่ยอมขายบริการพวกนั้น หนูก็เลยถูกขังอยู่ที่ “ซังฮี” ประเทศสิงคโปร์”

ผู้วิจัยสอบถามว่าเพื่อนไว้ใจได้หรือไม่ ทำไมจึงตามได้ง่ายๆ แบบนี้ นางสาวบี กล่าวว่า “ก็เป็นเพื่อนที่รู้จักกันมานานแล้วไม่คิดว่าเค้าจะทำกับเราได้ถึงขนาดนี้” ผู้วิจัยได้ถาม ต่อไปว่าทำงานอยู่ที่ประเทศไทยเป็นยังไง แล้วเพราะอะไรถึงอยากไปทำงานที่ประเทศสิงคโปร์ นางสาวบีได้กล่าวว่า

“ทำงานที่ประเทศไทยก็คืออยู่หอรอกะ แต่รายได้ก็น้อย ค่าใช้จ่ายก็เพิ่มขึ้นทุกวัน หนูก็เลยอยากหาเงินให้ได้มาก ๆ เพราะอยากส่งเงินไปให้พ่อกับแม่ที่ต่างจังหวัด แล้วยังมีน้อง หลายคนที่กำลังเรียน กำลังกินอีกล่ะ ส่วนน้องคนที่สองก็ต้องพลอยมาเดือดร้อนกับหนูด้วยเพราะ ตอนที่ไปสิงคโปร์น้องขอไปด้วย หนูเคยได้ยินเค้าพูดกันมาเยอะว่าทำงานที่ประเทศสิงคโปร์แล้ว ได้เงินเยอะ ทำงานอยู่ประมาณ 2-3 ปี ก็สามารถเก็บเงินได้เกือบล้านแล้ว หนูก็อยากไปแต่ไม่เคยคิดว่าต้องถูกบังคับให้ขายตัว หนูคิดว่าทำงานหนักแค่ไหนก็ได้ แต่อย่าให้ขายตัวเลยหนูทน ไม่ได้หรอก”

ผู้วิจัยถามว่าใครเพื่อนใหม่ที่หลอกเรา นางสาวบีกล่าวแบบปลงๆ ว่า

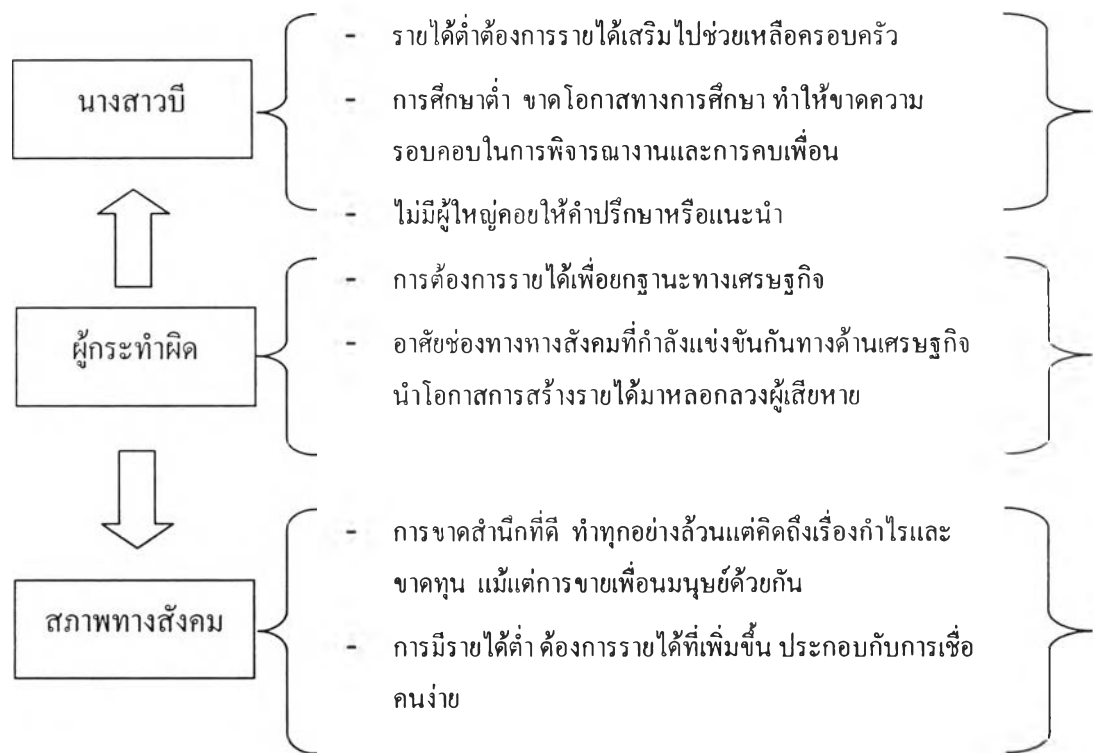
“ตอนแรกก็ใครหลายคนเลยนะ แต่ตอนหลังคิดว่าเพื่อนมันคงเดือดร้อนเรื่องเงินมาก ถึงกับขายเรา ก็ให้อภัยมันนะ แต่คงไม่คบกับมันอีกต่อไปแล้ว แล้วอีกอย่างมันก็คงถูกตำรวจจับไปแล้ว กรรมตามสนองมันแล้วละ”

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้นำคำร้องเรียนของนายพุทชซ้อน ผู้เป็นบิดา ที่เขียนร้องเรียนว่า

“นางสาวบี อายุ 26 ปี ได้หายออกจากบ้านไปตั้งแต่เดือนมกราคม 2545 โดยที่ นายพุทชซ้อนผู้เป็นบิดาไม่รู้ เข้าใจว่าลูกสาวไปขายต้นไม้ที่พระประแดง (นางสาวบีได้เข้าบ้านอยู่ที่

พระประแดงกับน้องสาวหรือเก้* อายุ 23 ปี) เงินที่นางสาวบี ส่งเสียทางบ้านนั้นก็ทำให้พี่โอนเงิน จึงทำให้นายพุทซ้อนผู้เป็นบิดาไม่รู้เรื่องที่ถูกสาวหายไปในจนกระทั่งประมาณวันที่ 18 มิถุนายน 2545 เวลา 16.00 น. ได้มีเพื่อนของนางสาวบีโทรศัพท์มาที่บ้านนายพุทซ้อน แต่นางสม* มารดา เป็นผู้รับสาย เพื่อนนางสาวบี แจ้งว่านางสาวบีและน้องสาวโดยกักขังอยู่ที่ "ซังฮี" ประเทศ สิงคโปร์ ไม่สามารถกลับบ้านได้ ซึ่งนางสมผู้เป็นมารดาไม่ได้สอบถามข้อมูลอะไรเลยจากเพื่อน นางสาวบี แม้กระทั่งชื่อสกุล"

จากกรณีของนางสาวบี ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าสาเหตุที่ทำให้ที่ก่อให้เกิดการบังคับ ค้ำประเวณี โดยวิเคราะห์จากตัวนางสาวบี ผู้กระทำผิด และสภาพทางสังคม ได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 4.4 สาเหตุการค้ำประเวณีของนางสาวบี

จากแผนภาพดังกล่าวข้างต้น วิเคราะห์ได้ว่าผู้กระทำผิดอาศัยโอกาสทางสังคมใน ยุคทุนนิยม คนในสังคมขาดสำนึกที่ดี ผู้คนในสังคมสามารถทำทุกอย่างได้ที่ล้วนแต่คิดถึงเรื่อง กำไรและขาดทุน แม้แต่การขายเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มีการแข่งขันกันทางด้านเศรษฐกิจ และเอารัดเอาเปรียบกันในสังคม เพื่อนของนางสาวบีก็เช่น สามารถขายเพื่อนของตนได้เพราะได้ ผลตอบแทนสูง ส่วนด้านนางสาวบีเป็นแรงงานระดับล่างของสังคม ไม่มีโอกาสที่จะได้พบกับงาน

* นามสมมติ

ที่ดี หรือแม้แต่เพื่อนที่ดี ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดีนัก จึงต้องการหางานที่สามารถหารายได้เป็นจำนวนมากในระยะเวลาอันสั้น จึงทำให้ตกเป็นเหยื่อของผู้กระทำผิดได้ด้วย กระบวนการดังกล่าว สำหรับกระบวนการของการค้าประเวณี ผู้กระทำผิดมักจะมีเครือข่ายอยู่ในประเทศที่สาม และมีคนในประเทศตนเองเป็นคนกลางในการนำเด็กหรือผู้หญิงเข้าไปขาย โดยส่วนใหญ่จะหลอกลวงแรงงานระดับล่างที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ ซึ่งจากแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการค้าประเวณี (2535) ได้กล่าวว่า มูลเหตุที่มีผลต่อการค้าประเวณี มีสาเหตุมาจากปัจจัยภายใน คือ พื้นฐานหรือภูมิหลังเกี่ยวกับตัวหญิงและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ชิดกับตัวหญิง ปัจจัยภายนอก คือ ปัจจัยที่เป็นแรงดึงอีกทางหนึ่ง ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงให้หญิงในชนบทต้องเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณี

นอกจากนี้ นางสาวบียังได้กล่าวว่าร้านอาหารดังกล่าวเปิดร้านอาหารบังหน้าเท่านั้น หลังร้านจะเปิดสถานบริการทางเพศแก่แขกที่มาเที่ยวเป็นทัวร์ หรือแขกที่มารับประทานอาหารจำนวนหนึ่ง และยังมีหญิงบริการจำนวนหนึ่งที่ถูกส่งไปยังประเทศมาเลเซีย จีน และประเทศอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งร้านอาหารดังกล่าวถือเป็นกระบวนการค้าประเวณีข้ามชาติ

4.3.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปิวิตาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

ได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปิวิตาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ในเดือน กรกฎาคม 2545 โดยบิดาคือ นายพุชชอนเป็นผู้ไปร้องเรียนต่อฯ ทั้งนี้ มารดาได้รับโทรศัพท์จากบุคคลที่แอบอ้างว่าเป็นเพื่อนของนางสาวบีและได้บอกว่านางสาวบีและน้องสาวถูกกักขังอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์โดยบังคับให้ค้าประเวณี นายพุชชอนกับนางสมผู้เป็นมารดาจึงได้เข้าร้องเรียนกับมูลนิธิฯ นางสาวบีได้เล่าถึงเหตุการณ์ดังกล่าวว่า

“หนูและน้องต้องรับแขกอยู่ประมาณ 3 สัปดาห์ และในคืนหนึ่งมีตำรวจบุกเข้ามาจับเจ้าของร้านอาหารและช่วยเหลือพวกหนูและหญิงไทย พม่า และลาวออกมาจากร้านอาหารนั้นประมาณ 12 คน ซึ่งทุกคนล้วนถูกหลอกลวงมาค้าประเวณีทั้งนั้น แต่มีอยู่อีกจำนวนหนึ่งที่ยังไม่สามารถจับกุมได้เพราะถูกส่งไปที่ประเทศมาเลเซียก่อนที่ตำรวจจะจับกุมเจ้าของร้าน”

นางสาวบี น้องสาว และหญิงไทยได้ถูกส่งกลับมายังประเทศไทยในวันต่อมา ภายหลังทราบว่า และได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปิวิตาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ประสานตำรวจมาเลเซียให้ช่วยเหลือพวกหนูออกมาได้และยังติดตามดูแลหนูในการให้ปากคำกับตำรวจ การช่วยเหลือทางด้านคำปรึกษาร่างกาย และบำบัดฟื้นฟูจิตใจ พร้อมกันนี้มูลนิธิฯ ได้จัดหางานให้แก่หญิงไทยจำนวนหนึ่งที่ต้องการงานทำหลังจากพักรักษาตัวอยู่ระยะหนึ่ง นางสาวบีได้กล่าวถึงการช่วยเหลือของมูลนิธิฯ ครั้งนี้ว่า

“หนูต้องขอขอบคุณมูลนิธิปวีณาหงสกุลเป็นอย่างมาก ที่ให้ความช่วยเหลือพวกหนู ออกมาจากสถานที่เลวๆ แบบนั้น ถ้าหากไม่มีมูลนิธิหนูก็คงต้องอยู่ที่นั่น ไปอีกนานแค่ไหนก็ไม่ว่า นอกจากนั้นมูลนิธิ ยังได้ช่วยเหลือให้พวกหนูได้รักษาตัวและตรวจเลือดในโรงพยาบาลอีกด้วย”

จะเห็นได้ว่ามูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) จะช่วยเหลือเด็กและสตรี โดยการประสานงานกับตำรวจในการบุกเข้าช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกบังคับค้าประเวณีและดำเนินคดีกับผู้เป็นธุระจัดหา กระบวนการดำเนินคดีได้อย่างรวดเร็ว

4.4 กรณีศึกษานางสาวหวาน*

4.4.1 ปัจจัยภูมิหลัง

ขณะเกิดเหตุอายุ 19 ปี ถี้อศาสนาพุทธ การศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 อาศัยอยู่กับแม่และยายที่อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ ฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน เมื่อเรียนจบจึงทำงานรับจ้างแถวบ้าน แต่รายได้ค่อนข้างน้อย จึงเข้ามาทำงานโรงงานทำพลอยในกรุงเทพฯ มีรายได้เดือนละ 6,000 บาท นอกจากนี้นางสาวหวานยังมีน้อง ๆ ให้ดูแลส่งเสียเงินทองให้เรียนหนังสืออีก 3 คน พ่อและแม่ของนางสาวหวานแยกทางกันตั้งแต่แม่คลอดน้องคนที่ 3 นับจากนั้นหวานก็ไม่ได้เจอพ่ออีกเลย นางสาวหวานมีลักษณะเจ็บเรียว มีรูปร่างหน้าตาดี ปัจจุบันนางสาวหวานอายุ 24 ปี ทำงานเป็นพนักงานส่งเอกสารในสำนักงานใหญ่แห่งหนึ่ง ย่านอโศก กรุงเทพฯ อาศัยอยู่กับสามีและมีลูกสาว 1 คน ผู้วิจัยได้นัดหมายทางโทรศัพท์ให้นางสาวหวานให้สัมภาษณ์กับผู้วิจัยในเดือนมกราคม 2550 ซึ่งนางสาวหวานก็ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

4.4.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

ผู้วิจัยได้ขอให้นางสาวหวานเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ถูกบังคับไปค้าประเวณีที่ประเทศสิงคโปร์ให้ฟัง ซึ่งนางสาวหวานได้เล่าให้ฟังว่า

“หนูและเพื่อนได้เข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ตั้งแต่หนูเรียนจบชั้น ป. 6 ก็ทำงานบ้านอยู่ประมาณ 6 ปี จนกระทั่งหนูอายุ 18 ปี จึงไปทำงานในโรงงาน และทำงานอยู่ในโรงงานทำพลอยแห่งหนึ่งได้ประมาณ 1 ปี ก็มีป้าคนหนึ่งที่มาซื้อผ้าอยู่ที่หน้าโรงงานมาชักชวนบอกว่า บริษัททางมาเลเซียต้องการคนไปทำงานโดยทำงานเป็นพนักงานโรงงานเหมือนกัน แต่เป็นโรงงานทำกระดาษ รายได้ดีมาก เดือนหนึ่งตกประมาณเดือนละ 30,000 บาท หนูกับเพื่อนได้ยินก็ตกใจแล้วก็ดีใจกันใหญ่ ป้าเค้าบอกว่าต้องการคนงานจำกัด แค่ 3 คน เค้าไม่เอาคนเยอะเพราะงานเค้ามี

* นามสมมติ

คุณภาพต้องการแต่คนมีคุณภาพและสู้งานเพราะงานก็ค่อนข้างหนักพอสมควร ถ้าใครสู้งานไหวก็จะได้รายได้เยอะ หนูกับเพื่อนอีก 3 คนก็เลยลงชื่อไปกับเค้าด้วย ป้าชายสัมภาษณ์บอกว่าอีก 2 วันจะมีรถตู้มารับหน้าหอพัก ให้ลงมารอหน้าตึกประมาณ 3 ทุ่ม แล้วให้ขึ้นรถไปกับเค้า”

ผู้วิจัยได้ถามก่อนว่าแล้วหนูไม่คิดหรือว่าอาจโดนหลอกก็ได้ เพราะไม่มีหลักฐานอะไรเกี่ยวกับบริษัทหรือโรงงานในประเทศสิงคโปร์เลย นางสาวหวานตอบอย่างซื่อ ๆ ว่า

“ตอนนั้นก็ไม่ว่างและไม่คิดอะไรหรอกค่ะ เพราะมีเพื่อนไปด้วยหลายคน ประกอบกับป้าที่ขายสัมภาษณ์ก็ขายอยู่หน้าโรงงานมาหลายปีแล้ว คิดว่าคนบ้านเดียวกันคงไม่หลอกกันหรอก หนูคิดอยู่อย่างเดียวว่าจะตั้งใจทำงานเก็บเงินให้ได้เยอะๆ ถึงงานหนักก็ต้องอดทนเพื่อจะได้เงินมาช่วยเหลือครอบครัวและสร้างเนื้อสร้างตัวได้”

นางสาวหวานได้เล่าถึงเหตุการณ์ในวันนั้นต่อไปว่า

“ต่อมาอีก 2 วัน ในวันที่ 8 เมษายน 2545 เวลา 3 ทุ่ม รถตู้ก็ได้มารับหนูและเพื่อนอีก 2 คน เพื่อไปต่อเรือไปยังประเทศมาเลเซีย เมื่อมาถึงประเทศมาเลเซียปรากฏว่าหนูและเพื่อนถูกแยกออกจากกัน โดยมีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นคนมาเลเซียแต่สามารถพูดไทยได้บ้าง บอกว่าโรงงานที่สิงคโปร์ต้องการคนงานเพิ่มคนหนึ่ง โดยพวกเค้าคัดตัวหนูออกมาแล้วให้เพื่อน 2 คนอยู่ประเทศมาเลเซีย ถึงตอนนั้นหนูก็ปล่อยเลยตามเลยไม่ได้คิดอะไร แล้วหนูก็นั่งเครื่องบินต่อไปประเทศสิงคโปร์กับผู้หญิงมาเลเซียคนนั้น”

ผู้วิจัยถามว่าผู้หญิงมาเลเซียคนนั้นชื่ออะไร นางสาวหวานตอบว่า

“หนูจำชื่อไม่ได้ เพราะชื่อแกจ๋ายากเหมือนกัน แต่ลักษณะภายนอกแถมหยิกสั้นๆ รูปร่างท้วมๆ แต่งตัวค่อนข้างโป้ แกใส่เสื้อรัดรูปสายเดี่ยว กางเกงสามส่วนแบบรัดรูป รองเท้าส้นสูง ใส่แว่นตาขนาดใหญ่มาก แล้วก็ทาเล็บสีแดงท่าทางมั่นใจตนเองแล้วก็ชอบออกคำสั่ง แต่หนูก็ไม่ได้สนใจคิดว่าคนรวยก็คงเป็นแบบนี้กันหมดแหละ เมื่อมาถึงสิงคโปร์เค้าพาหนูไปร้านอาหารแห่งหนึ่ง หนูคิดว่าเค้าจะพาไปกินข้าว แต่ที่ไหนได้ เค้าพาหนูไปหลังร้านแล้วให้เปลี่ยนเสื้อผ้าที่โป้มาก ๆ หนูไม่เข้าใจก็เลยถามเค้าไป เค้าบอกว่าไม่ต้องถามแกถูกขายให้ฉันแล้ว แกต้องรับแขก ไม่อยากนั้นจะถูกซ้อมให้หนักเลย ตอนนั้นเองหนูก็เข้าใจได้เลยทันทีว่าหนูและเพื่อนถูกหลอกมาขายตัว”

นางสาวหวานได้เล่าต่อไปว่า

“ตอนนั้นหนูตกใจมากทำอะไรไม่ถูกเลย จึงต้องทำตามคำสั่งพวกมันไปก่อน พอตอนเย็นของวันนั้นหนูได้แอบออกมาโทรศัพท์ พวกมันไม่รู้เพราะหนูไม่ได้ซัดขึ้นอะไร ตอนหลังหนู

โทรศัพท์กลับบ้านในประเทศไทยว่าอยู่ที่สิงคโปร์ โทร. ไปเล่าให้ญาติฟังทุกอย่างว่าถูกหลอกขายที่ประเทศสิงคโปร์ ส่วนเพื่อนๆ อยู่ประเทศมาเลเซีย”

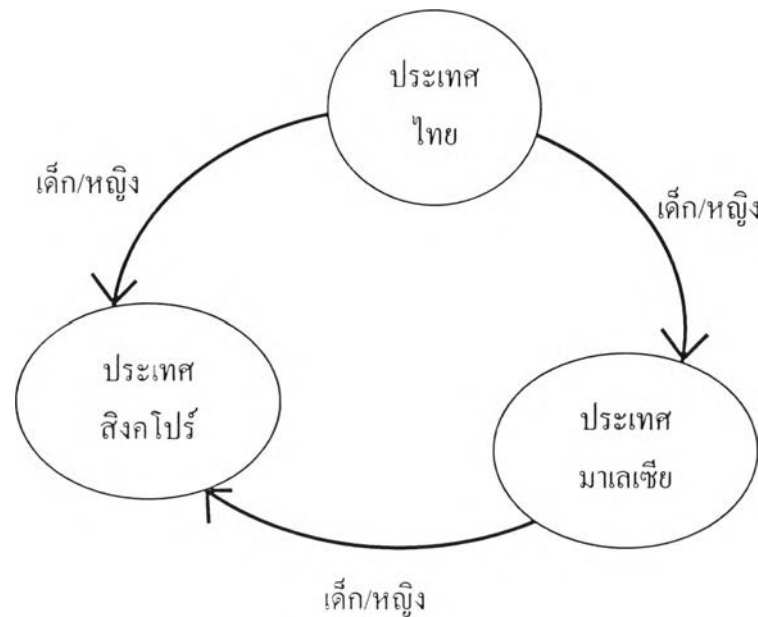
จากการอ่านเอกสารบันทึกเรื่องราวร้องทุกข์ที่มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ได้รับการร้องเรียนจากญาติของนางสาวหวานว่า

“นางสาวหวานได้โทรศัพท์กลับบ้านในประเทศไทยว่าอยู่ที่สิงคโปร์ โดยรับแขกที่มาเที่ยววันละ 10 – 20 คน ตอนนั้นร่างกายรับไม่ไหว มีเลือดออกจากช่องคลอดทุกวัน ไม่ใช่เป็นรอบเดือน ได้บ่นให้ญาติฟังว่าลำบากมาก ต่อมาในคืนวันที่ 27 เมษายน 2545 ได้โทรศัพท์มาบอกว่าทางสิงคโปร์ให้ญาติส่งเงินไปให้ 50,000 บาท ให้ญาตินำไปให้บุคคลคนที่ชื่อเอก* ที่เบอร์โทร. 01-8xx-xxxx ที่ดีคิตีทาวเวอร์ ถ.ประชาสงเคราะห์ ซ. 20 ดินแดง หวังขวาง กทม. ซึ่งนายเอกจะเป็นผู้โอนเงินได้ให้นางสาวหวานที่อยู่ทางสิงคโปร์ได้ และได้บ่น้องว่าอย่าแจ้งตำรวจเพราะคนชื่อเอกมีอิทธิพลใหญ่มาก และนางสาวหวานได้บ่น้องว่าตั้งแต่วันที่ 27 เมษายน ทางสิงคโปร์ไม่ให้ทานข้าวจะบ่นว่าแสบท้องมาก หิวข้าวและจะโทรศัพท์มาบอกญาติทุกวัน วันละหลายๆ ครั้ง จะร้องไห้บ่นว่าลำบากมากจะให้โอนเงินให้เร็วๆ มาก อยากกลับบ้านมาก ตอนนี้พักอยู่ที่รัฐเกลัง ซ.8 โทร. +659xxx-xxxxประเทศสิงคโปร์”

ขณะที่กำลังเล่านี้นางสาวหวานได้มีน้ำตาคลอเบ้าอย่างเห็นได้ชัด ผู้วิจัยจึงให้นางสาวหวานหยุดพักสักครู่เพื่อให้เธอสบายใจ และเพื่อไม่ให้ผู้ให้สัมภาษณ์รู้สึกกดดันมาก ผู้วิจัยจึงนำอาหารและเครื่องดื่มมาให้นางสาวหวานรับประทานเพื่อผ่อนคลายความเครียด หลังจากนั้นจึงได้ชวนนางสาวหวานพูดคุยเรื่องต่างๆ ไป เพื่อให้คลายจากความโศกเศร้า จากเหตุการณ์ของนางสาวหวาน ทำให้ผู้วิจัยวิเคราะห์สาเหตุที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีว่า นางสาวหวานเป็นหญิงสาววัยรุ่นเป็นที่ต้องการของตลาดค้าประเวณีเป็นอย่างมาก ประกอบกับสังคมรอบด้านของนางสาวหวานไม่มีผู้ใหญ่ที่มีความรู้ให้การแนะนำหรือคุ้มครอง ส่วนใหญ่เด็กวัยรุ่นที่มาจากต่างจังหวัดและเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ จะพักอาศัยอยู่ในหอพักด้วยกัน เมื่อมีหนทางที่จะทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้นก็จะรีบไขว่คว้าไว้ทันที

นอกจากนี้นางสาวหวานยังขาดโอกาสทางการศึกษาทำให้ไม่รู้ทันเล่ห์เหลี่ยมของคนในสังคม ประการสำคัญกระบวนการค้ามนุษย์สามารถแทรกแซงและแอบแฝงอยู่ทุกที่ของสังคมไม่ว่าจะเป็นร้านอาหารข้างถนนตามแนวคิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี (สมศรี สะอาดเยี่ยม, 2521) กล่าวว่ามีมูลเหตุที่ทำให้หญิงบริการส่วนใหญ่ค้าประเวณี มีสาเหตุมาจากความก้าวหน้า

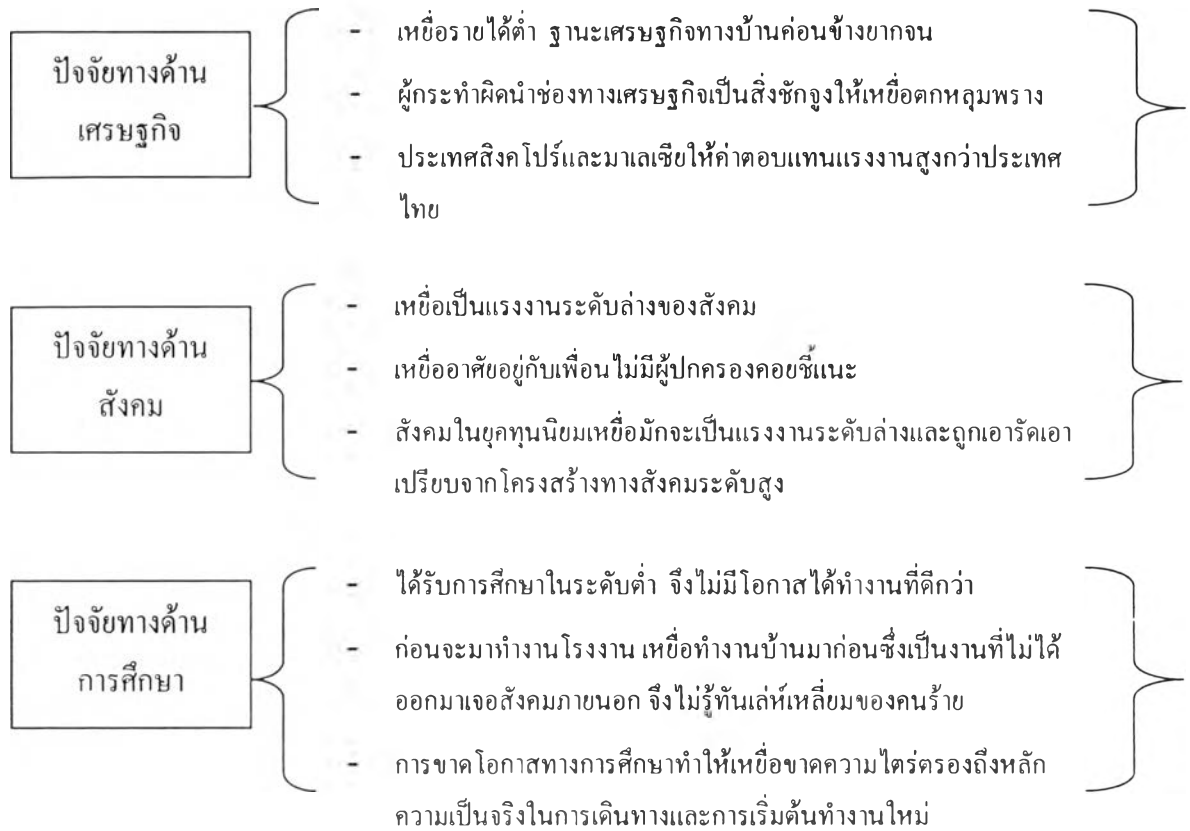
ทางด้านคมนาคมขนส่ง สื่อมวลชน ฯลฯ วัฒนธรรมบางอย่างมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้เกิดการกระทำผิดศีลธรรม จึงทำให้เกิดปัญหาทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งกระบวนการค้ามนุษย์ในครั้งนี้มีเครือข่ายเชื่อมโยงอยู่ 3 ประเทศด้วยกัน ดังแสดงผังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 4.5 กระบวนการค้าประเวณีที่หลอกลวงสาวหวานไปค้าบริการที่ประเทศสิงคโปร์

จากแผนภาพดังกล่าวจะเห็นได้ว่านางสาวหวานและเพื่อนได้เดินทางออกจากประเทศไทยสู่ประเทศมาเลเซีย และนางสาวหวานถูกคัดแยกตัวออกไปเพื่อเดินทางสู่ประเทศสิงคโปร์ ซึ่งกระบวนการค้าประเวณีได้กระทำกันอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว โดยไม่ให้เหยื่อได้มีเวลาพักหรือใคร่ครวญคิดก่อนเลย และตลอดเวลาที่เดินทางผู้หญิงมาเลเซียคนนั้นได้พยายามพูดคุยชวน และโน้มน้าวจิตใจนางสาวหวานอยู่ตลอดโดยขกรายได้ที่จะได้จากการทำงาน และเล่าสิ่งที่สวยงามของประเทศสิงคโปร์ให้ฟัง พร้อมกับพูดปลอบใจต่างๆ ให้นางสาวหวานไม่มีเวลาคิดเรื่องอื่นๆ นอกจากผลประโยชน์ที่จะได้จากการทำงาน

สาเหตุที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีในครั้งนี้มีสาเหตุจากปัจจัยต่างๆ โดยเขียนเป็นแผนภาพ ดังนี้

แผนภูมิที่ 4.6 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีของนางสาวหวาน

4.4.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

นางสาวหวานได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เพราะโทรศัพท์ไปหาญาติให้ญาติและแม่เข้าร้องทุกข์กับมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ขณะที่โดนบังคับให้ค้าประเวณีอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์นางสาวหวานได้พยายามโทรศัพท์หาญาติและได้บอกว่าถูกกักขังอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ ถูกหลอกให้มาค้าประเวณี ให้ญาตินำข้อมูลไปบอกพ่อแม่ ให้มาช่วยเหลือ สำหรับเรื่องที่โทรศัพท์บอกให้ส่งเงินมาให้ 50,000 เพราะต้องการเงินเป็นค่าไถ่ตัวจะได้กลับบ้าน แต่พ่อกับแม่ได้เข้าร้องเรียนที่มูลนิธิฯ และได้รับความช่วยเหลือในที่สุด นางสาวหวานได้เล่าถึงความช่วยเหลือจากมูลนิธิว่า

“หนูได้รับความช่วยเหลือให้ออกจากร้านอาหารแห่งนั้นเป็นเวลากลางคืน โดยตำรวจเป็นผู้นำหนูและหญิงสาวอีกจำนวนหนึ่งออกมาด้วย ซึ่งหนูได้ทราบภายหลังว่ามูลนิธิฯ ได้ติดต่อกับตำรวจให้เข้ามาช่วยจับกุมร้านอาหารแห่งนี้ พอมาถึงเมืองไทยหนูได้รับความช่วยเหลือต่อจากมูลนิธิฯ ให้เข้ารับการรักษาตัวกับโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง โดยมูลนิธิฯ เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่าย หลังจากที่อยู่โรงพยาบาลคนของมูลนิธิฯ จะเข้ามาดูแลอาการหนูเป็นระยะ ๆ หลังจากนั้น

มูลนิธิฯ ก็ออกค่าใช้จ่ายเรื่องการเดินทางของหนู หนูรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบคุณมูลนิธิฯ เป็นอย่างมาก และหนูก็ขอให้มูลนิธิฯ ดำรงอยู่ต่อไปเพื่อช่วยเหลือผู้หญิงที่ตกอยู่ในสภาพแบบเดียวกับหนูค่ะ”

4.5 กรณีศึกษานางนี่*

4.5.1 ปัจจัยภูมิหลัง

ขณะเกิดเหตุอายุ 27 ปี ถี้อศาสนาพุทธ จบการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 แต่งงานแล้วตั้งแต่อายุ 21 ปี อาศัยอยู่กับสามีและมีลูกสาว 1 คน มีภูมิลำเนาอยู่อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี ฐานะทางบ้านนางนี่ไม่ได้ยากจนมาก เพราะสามีนางนี่ทำงานเป็นบุรุษไปรษณีย์ ส่วนตัวนางนี่เองเปิดร้านอาหารตามสั่งเล็กๆ อยู่ที่บ้าน ซึ่งมีรายได้ประมาณ 9,000 – 10,000 บาท ครอบครัวก็มีความสุขไปตามอัธยาศัย ผู้วิจัยได้สังเกตรูปร่างและหน้าตานางนี่จัดอยู่ประเภทสาวสวย ถึงแม้จะมีลูกมีสามีแล้วแต่นางนี่ก็ยังสวยและแต่งตัวเหมือนสาวรุ่น รวมทั้งมีความมั่นใจในตัวเอง ปัจจุบันนางนี่อายุ 32 ปี เปิดร้านขายอาหารอยู่ในกรุงเทพฯ ย่านบางกะปิ ผู้วิจัยได้นัดหมายทางโทรศัพท์ให้นางสาวหวานให้สัมภาษณ์กับผู้วิจัยในเดือนมกราคม 2550 ซึ่งนางนี่ก็ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์เป็นอย่างดี

4.5.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

นางนี่ได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับกระบวนการค้าประเวณีว่า ขณะนั้นนางนี่อายุ 27 ปี แต่งงานแล้วและมีลูกสาว 1 คน ฐานะทางบ้านไม่ได้ยากจนแต่พอมีพอกิน สามีนางนี่ทำงานเป็นบุรุษไปรษณีย์ ส่วนตัวนางนี่เองเปิดร้านอาหารเล็กๆ อยู่ที่บ้าน ครอบครัวก็มีความสุขไปตามอัธยาศัย แต่ด้วยความที่อยากมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าเดิม และต้องการทำธุรกิจร้านอาหารในย่านการค้า ขณะนั้นได้มีนายกร* เข้ามารับประทานอาหารที่ร้าน แล้วออกปากชมว่าอาหารอร่อยมาก น่าจะไปเปิดร้านในย่านการค้าจะได้มีลูกค้าเยอะๆ นางนี่จึงให้สามีมาคุยกับนายกร หลังจากทีสามีได้พูดคุยกับนายกรแล้ว นายกรและสามีของนางนี่ก็พากันไปดูสถานที่ที่จะเปิดร้านใหม่ และนายกรก็เชิญไปเที่ยวมาบ้านของนางนี่บ่อย ๆ จนเกิดความไว้วางใจกัน นางนี่เล่าเพิ่มเติมว่า

“หนูอยากเห็นสถานที่ที่จะเปิดร้านใหม่จึงได้ขอให้สามีไปส่ง แต่สามีไม่ว่างต้องไปรับผักมาทำอาหาร นายกรจึงอาสาจะพาไปเอง โดยให้พี่ภูมิ* (สามี) เป็นผู้มาส่งที่หน้าปากซอย หลังจากนั้นนายกรก็ได้ขับรถพาไปดูสถานที่เปิดร้าน ระหว่างทางกลับนายกรเล่าว่ามีสถานที่แห่งหนึ่งจะพาไปดูทำเลดีมากเหมาะที่จะไปเปิดร้านเหมือนกันไปดูก็ไม่เสียหยาอะไร หนูก็ตอบตกลง

* นามสมมติ

ไประหว่างทางหน่วงวงมากจึงได้หลับไป พอตื่นขึ้นมาอีกทีก็มืดแล้ว หนูได้ถามนายกรว่าเราอยู่ที่ไหน นายกรบอกว่าเราอยู่ที่สมุทรสาครฯ หนูโวยวายว่าพามาทำไม นายกรไม่ตอบว่าอะไรบอกให้หนูนั่งเฉย ๆ แล้วทุกอย่างจะดีเอง จากนั้นก็รีบไปไม่ว่าหนูจะพูดอะไรเค้าก็ไม่ตอบ จนกระทั่งมาถึงโรงแรมแห่งหนึ่งนายกร บอกให้หนูลงไปพบคนที่เค้าเป็นเจ้าของที่หนูก็เดินตามเค้าไป แต่ นายกรเค้าพาหนูไปที่ห้องหนึ่งแล้วปรากฏว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งบอกว่าเค้าเป็นเจ้าของที่ต้องการขายที่ ให้หนู ระหว่างที่หนูกำลังพูดคุยอยู่กับผู้หญิงคนนั้น นายกรได้นำน้ำส้มมาให้ดื่ม หนูก็ดื่มแล้ว หลังจากนั้นหนูก็รู้สึกอะไรเลย มารู้สึกตัวอีกทีพบว่าตัวเองมาอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์แล้ว หนูถูกจับเปลี่ยนเสื้อผ้าขณะที่ยังหลับ แล้วมีผู้ชายคนหนึ่งเดินมาบอกให้หนูไปปรับแขก หนูรู้ได้ทันทีเลยว่าหนูถูกหลอกมาขายตัว หนูเสียใจมากแล้วก็พยายามขจัดขึ้น แต่พวกมันบอกว่าถ้าหนูไม่รับแขก และคิดจะหนีมันจะฆ่าหนูให้ตาย เพราะไม่มีใครรู้ว่าหนูอยู่ไหน หนูจึงบอกพวกมันว่าหนูจะยอมรับแขก”

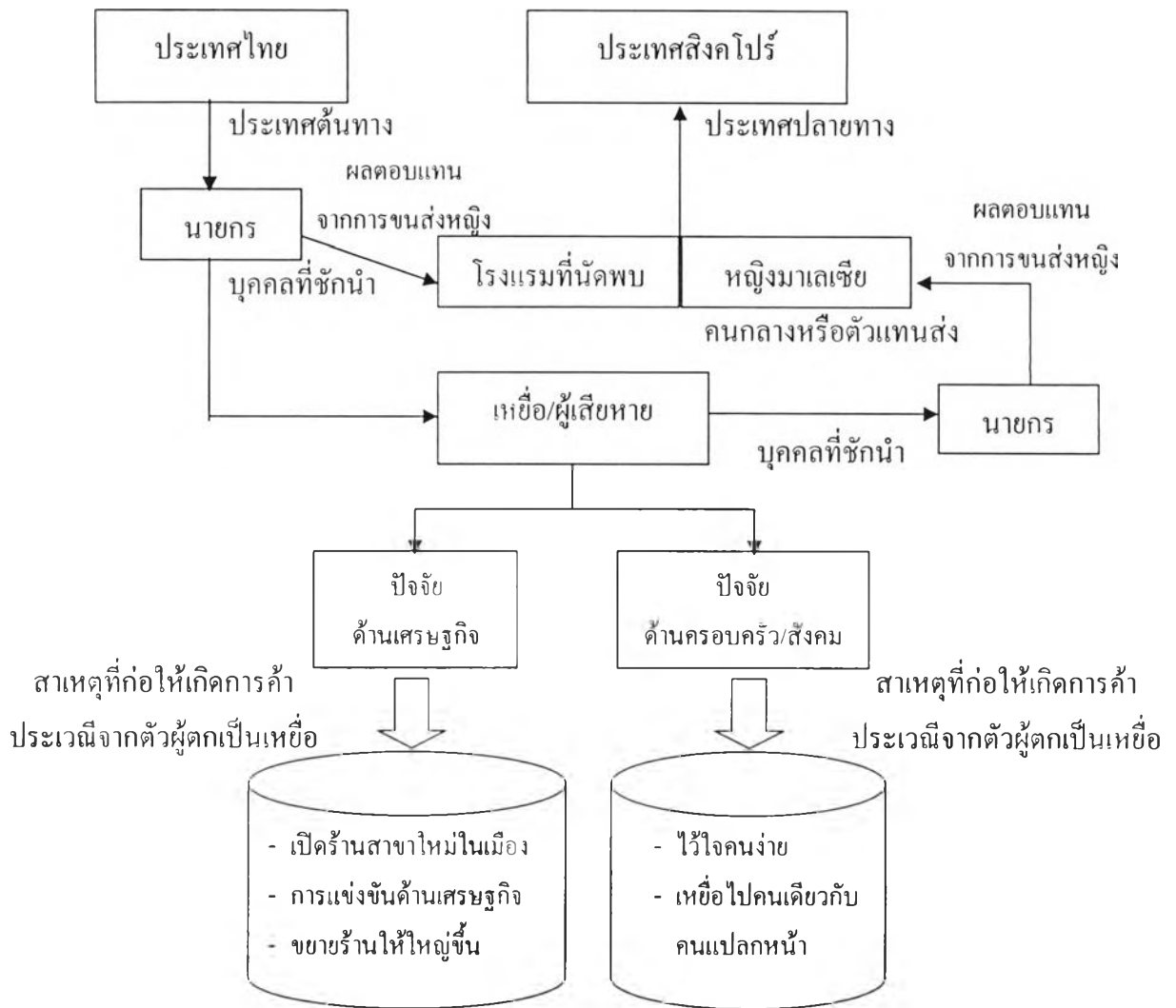
นางนิ ได้หยุดเล่าและปาดน้ำตาที่ไหลลงหน้าลงมา ผู้วิจัยจึงให้นางนิหยุดพักสักครู่หนึ่ง เพื่อผ่อนคลายความเครียด ก่อนที่จะเริ่มเล่าใหม่อีกครั้ง

“ในขณะที่พวกมันตายใจ คิดว่าหนูยอมรับแขกนั้น หนูจึงหาทางแอบไปโทรศัพท์หลังร้านบอกสามีว่าหนูถูกหลอกมาขายที่สิงคโปร์ ให้สามีและพี่สาวมาช่วยหนูด้วย ถ้าหนูเป็นอะไรไปลูกหนูจะอยู่ยังไง แกหឹងจะเด็กอยู่ พอมาคิดถึงตรงนี้หนูก็ร้องไห้ทุกที”

ผู้วิจัยจึงให้นางนิหยุดพักรับประทานอาหารก่อน เพื่อให้นางนิรู้สึกสบายใจ จากการตรวจสอบเอกสารบันทึกเรื่องราวร้องทุกข์ของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) พบว่า พี่สาวของนางนิได้เป็นผู้เข้ามาร้องทุกข์ไว้ ในเดือนพฤษภาคม 2545 เวลา 10.30 น. และจากการให้ปากคำของสามีนางนิ ดังมีใจความต่อไปนี้

“เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม 2545 นางนิ อายุ 27 ปี ได้ออกจากบ้านไปกับเพื่อนผู้ชายชื่อกร เวลา 11.00 น. นัดเจอกันที่ปากซอยหน้าบ้าน คือ สุขสวัสดิ์ 26 ซึ่งนายภูมิ ผู้เป็นสามี เป็นผู้ไปส่ง และนางนิได้ขึ้นรถเก๋ง (ไม่ทราบยี่ห้อ) ไปกับนายกร จนกระทั่งเวลา 20.00 น. ของวันเดียวกัน (18 พ.ค. 45) นางนิได้โทรศัพท์มาที่บ้านคุณแอม* และขอสายนายภูมิผู้เป็นสามี นางนิบอกนายภูมิว่า ตนโดนจับอยู่ที่สิงคโปร์นางนิร้องไห้แล้วก็วางหูโทรศัพท์ไป นายภูมิจึงนำเรื่องมาบอกนางโสภา* ผู้เป็นพี่สาวของนางนิให้ช่วยเหลือต่อไป”

จากเหตุการณ์ของนางนี้ ผู้วิจัยได้สรุปสาเหตุที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณี ดังแสดงเป็นแผนภาพ ดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 4.7 สาเหตุที่นางนี้ถูกหลอกไปค้าประเวณีและกระบวนการค้าประเวณี

จากแผนภาพดังกล่าวข้างต้นเป็นกระบวนการหลอกลวงหญิงมาค้าบริการทางเพศ ซึ่งผู้กระทำผิดได้ทำเป็นกระบวนการโดยการให้นายกรเป็นผู้ล่อลวงหญิงสาวออกมาจากที่พัก และให้มาพบกันที่จุดนัดพบยังโรงแรมแห่งหนึ่ง และมอมยาเพื่อขนส่งหญิงสาวข้ามประเทศไปยังประเทศปลายทาง ทั้งนี้ผู้กระทำผิดได้อาศัยช่องทางด้านเศรษฐกิจและจุดอ่อนของครอบครัวที่กำลังต้องการขยายร้านค้าให้ใหญ่ขึ้น ซึ่งผู้กระทำผิดได้เข้ามาถูกทางอย่างเหมาะสมพอดี เพราะครอบครัวผู้ตกเป็นเหยื่อเป็นครอบครัวเดี่ยวอยู่กันแค่พ่อแม่ลูก ผู้กระทำผิดได้เข้าไปตีสนิทจนครอบครัวผู้เสียหายตาใจ พอได้จังหวะจึงได้หลอกพาเหยื่อไปตามเส้นทางขนส่งเพื่อพาหญิงไปยังประเทศปลายทางต่อไป

4.5.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

นางสาวนี้ได้เล่าว่าหลังจากที่ตนได้โทรศัพท์ไปหาสามี สามีกับพี่สาว ก็ได้พากันเข้าไปเขียนเรื่องราวร้องทุกข์กับมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เพื่อขอความช่วยเหลือให้มาช่วยตนออกจากสถานบริการดังกล่าวที่ประเทศสิงคโปร์ โดยนางนี้ได้ว่า

“หลังจากที่หนูโทรศัพท์ไปบอกสามี หลังจากนั้นอีกประมาณ 3 สัปดาห์ตำรวจก็เข้ามาบุกทำลายห้องแห่งนั้น และมีหญิงสาวจากประเทศอื่นๆ อีกจำนวนมากที่ถูกส่งกลับประเทศรวมทั้งตัวหนูด้วย ตลอดเวลา 3 สัปดาห์ที่อยู่ที่นี่ หนูรู้สึกเหมือนตายทั้งเป็น หนูไม่ยอมรับแขก พวกมันก็ซ้อมหนุจนสลบ พวกมันไม่กล้าฆ่าหนูหรอก หลังจากที่พวกมันไม่ให้กินข้าว ไม่ให้กินน้ำ หนูจึงยอมรับแขกได้ประมาณสัปดาห์เดียว มันเป็นสัปดาห์ที่ทรมาณมาก หนูเจ็บไปทั้งตัว เพราะพวกมันซ้อมแล้วยังต้องไปรองรับอารมณ์ของแขกที่มาเที่ยวอีก หนูแทบจะตายคาที่ก็ว่าได้ แต่โชคดีหนูนึกถึงลูก พยายามคิดว่าหนูต้องอยู่ต่อไปเพื่อลูก สักวันพี่ภูมิสามีหนูต้องมาช่วยหนูให้ออกไปจนได้ แล้วก็จริงเมื่อตำรวจเข้ามาช่วยเหลือหนูโดยมูลนิธิฯ เป็นผู้ติดต่อไป”

ผู้วิจัยได้สอบถามต่อไปว่า นอกจากนั้นมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ได้ช่วยเหลืออะไรอีกนอกจากช่วยให้ออกมาจากสถานบริการนั้น นางนี้ ตอบว่า

“ทางมูลนิธิฯ ก็ให้คนพาไปตรวจเช็คร่างกายกับหมอที่โรงพยาบาล ช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายในการรักษา และให้การบำบัดฟื้นฟูทางด้านจิตใจ และให้ความช่วยเหลือในการไปให้ปากคำกับตำรวจ มูลนิธิฯ เป็นหน่วยงานที่ดีมาก ทำงานโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน หนูต้องขอขอบคุณคุณปวีณา หงสกุลและมูลนิธิฯ เป็นอย่างมากถ้าไม่มีคุณปวีณาหนูก็คงไม่ได้ออกมาจากนรกขุมนั้น”

4.6 กรณีศึกษานางชู*

4.6.1 ปังจัญญูมิหลัง

ขณะที่เกิดเหตุนางชู อายุ 23 ปี ถิ่นศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี จบการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษาปีที่ 4 มีสามีและลูก 1 คน อาชีพทำนาและรับจ้างทั่วไป ฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน จึงเข้ามาทำงานโรงงานย่านสำโรง มีรายได้เดือนละ 7,000 บาท นางชูมีรูปร่างหน้าตาปานกลาง ผิวคล้ำ ไม่ค่อยพูดนึ่งเงิบ หลังจากนางชูได้ถูกส่งตัวกลับไปยังบ้านเกิดแล้ว จึงได้เข้ามาขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาฯ เพราะถูกหลอกให้ไปค้าประเวณีที่ประเทศบาห์เรน เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2550 และขอให้ช่วยเหลือเพื่อนอีก 2 คน ก็ือนางฝน

* นามสมมติ

และนางเพ็ชรที่ยังติดค้างอยู่ประเทศบาร์เรน ขณะนี้นางซุ ได้นำเงินทุนจากมูลนิธิปวีณาฯ เปิดร้านขายไอ้กและอาหารตามสั่งอยู่ที่จังหวัดชลบุรี

4.6.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

ก่อนที่จะบอกถึงสาเหตุที่ทำให้ถูกหลอกมาค้าประเวณี ผู้วิจัยได้ขอให้นางซุเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อกระบวนการค้าหญิง นางซุเล่าว่าขณะนั้นตนทำงานเป็นสาวโรงงานแห่งหนึ่งในเขตลำโรง นางซุแต่งงานแล้วและมีลูกสาว 1 คน แต่ฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน นางซุจึงต้องนำลูกไปให้พ่อกับแม่ที่ต่างจังหวัดเลี้ยง ส่วนนางซุและสามีก็มาทำงานในโรงงานที่กรุงเทพฯ นางซุต้องส่งเงินไปให้ทางบ้านทุกเดือน แต่เงินเดือนที่ได้รับรวมทั้งสองคนสามีภรรยา ก็ไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ดังนั้นนางซุจึงตัดสินใจที่จะหางานอื่นที่ให้ค่าตอบแทนสูง นางซุจึงได้ปรึกษากับเพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมงานจึงได้แนะนำให้รู้จักกับผู้หญิงวัยกลางคนชื่อ อ้อม* เพื่อนที่ทำงานได้ให้เบอร์ของนางอ้อมไว้และกล่าวว่านางอ้อมรู้จักคนเยอะคงหางานให้ทำได้ เมื่อนางซุโทรศัพท์ไปหานางอ้อม นางอ้อมนัดเจอตัวและพานางซุไปทำพาสปอร์ต นางซุได้นำเงินเก็บทั้งหมดเกือบ 80,000 บาท มามอบให้แก่นางอ้อมซึ่งนางอ้อมอ้างว่าเป็นค่าเดินทางและค่านายหน้าในการจัดหางาน หลังจากนั้นหนึ่งอาทิตย์นางซุจึงได้เดินทางไปบาหลีพร้อมกับนางอ้อม ผู้วิจัยถามว่านางซุรู้สึกอย่างไรที่จะได้ไปประเทศบาหลีเรน แล้วไม่คิดบ้างหรือว่าจะโดนหลอก นางซุกล่าวว่า

“ตอนนั้นหนูดีใจมากเลยที่จะได้งานทำในต่างประเทศ เพราะที่อ้อมบอกว่าทำงานที่โน้นได้ค่าเงินสูงกว่าบ้านเรา แล้วในแต่ละเดือนก็จะได้เงินเยอะมากโดยไม่ต้องทำงานหนัก หนูไม่ได้คิดอะไรมากหรอกค่ะ ตอนนั้นมันมันแค่ดีใจจนไม่คิดถึงเรื่องที่จะโดนหลอก เพราะเพื่อนที่ทำงานก็รู้จักกับที่อ้อมไม่น่าจะมีอะไร แล้วอีกอย่างหนูไม่ใช่คนสวยเลยนะคงไม่มีใครอยากหลอกหนูไปขายบริการทางเพศหรอก”

ผู้วิจัยได้ถามนางซุเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้ตกเป็นเหยื่อในครั้งนี้ว่าเป็นความคิดของใคร หรือเพราะสาเหตุอะไรที่ทำให้นางซุถูกหลอกให้มาค้าประเวณี นางซุเล่าว่าสาเหตุแรกคงเป็นเพราะความยากจน ต้องทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัวประกอบด้วยลูก 2 คน พ่อแม่ของนางซุ และพ่อแม่ของสามี เงินเดือนของนางซุและสามีรวมกันสองคนไม่เพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ทำให้นางซุอยากหางานที่ได้งานมากๆ แต่นางซุและสามีมีความรู้ค่อนข้างไม่สามารถประกอบอาชีพที่ดีๆ มีเงินเยอะๆ ได้ นอกจากงานใช้แรงงาน ถ้าจะประกอบอาชีพส่วนตัวก็ไม่มีทุนสำหรับทำธุรกิจ จึงต้องทำงานเป็นลูกจ้าง ประกอบกับนางซุเป็นคนที่ไม่เชื่อคนง่ายจึงไม่คิดระแวงว่าใครจะมา

หลอก ผู้วิจัยนางชว่ไม่เคยได้ยินข่าวหรือว่ามีคนโดนหลอกไปค้าบริการทางเพศที่ต่างประเทศ นางชุกเล่าว่า

“หนูไม่เคยอ่านข่าวหนังสือพิมพ์เลยคะ เคยดูทีวีก็ดูแต่ละครหรือบางวันก็ไม่ได้ดู เพราะทำงานมากก็กลับดึกไม่ค่อยได้อ่านหนังสือ ไม่ค่อยดูทีวี มาถึงก็หลับไปเลย อีกอย่างหนึ่งไม่รู้จะอ่านไปทำไมอ่านไปก็ไม่ได้ทำให้หนูรวยขึ้น ไม่มีเงินซื้อด้วยคะ”

นางชุกได้เล่าให้ผู้วิจัยฟังเกี่ยวกับบุคลิกของนางอ้อมว่า

“พี่อ้อมเค้าเป็นคนสวย รู้สึกจะเป็นลูกครึ่งด้วยแหละไม่แน่ใจว่าครึ่งฝรั่งหรืออเมริกา พี่เค้าตัวสูง ผมยาว รูปร่างอวบๆ น้อยๆ หุ่นเรียว ดูท่าทางใจดีนะ แต่จริงๆ แล้วใจร้ายมากเลย หนูอุตสาหะไว้ใจเค้า ให้เงินค่าเครื่องบินค่านายหน้าให้เค้าไปตั้งเยอะ เค้ายังหลอกหนูได้ หนูไม่อยากพูดถึงเค้าเลย ทำได้ยังไงหลอกหนูได้ยังไง แย่มากเลย”

นางชุกได้เล่าพร้อมกับแสดงความเสียใจออกมาอย่างสุดซึ้งที่ถูกหลอก หลังจากนั้นนางชุกจึงได้เล่าถึงเหตุการณ์การเดินทางไปบาหลีเรนว่า นางอ้อมได้พานางชุนั่งเครื่องบินไปประเทศบาหลีเรน เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2550 ซึ่งเป็นแม่แท้ดี* นางอ้อมได้พาไปอยู่ที่อพาร์ทเมนท์เมืองจุนแพร่ 16 วัน เมื่อพักได้สัปดาห์หนึ่งนางอ้อมจึงได้พาแขกผู้ชายมาให้นางชุกขึ้นละประมาณ 2 – 3 คน นางอ้อมบอกกับนางชว่ว่า “ตอนนี้ยังไม่มียานอื่นให้ทำ ถ้าไม่ขายก็ไม่มีกิน ไม่มีเงิน แล้วก็ไม่ได้อีกกลับเมืองไทย” นางอ้อมคาดโทษไว้และได้ยึดพาสปอร์ตของนางชุกไว้ นางชุกจำเป็นต้องขายบริการทางเพศโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะหากไม่ทำก็ไม่มีเงิน ไม่มีข้าวกิน หลังจากขายบริการในแต่ละครั้งแล้วนางอ้อมได้หักค่านายหน้าในการพาลูกค้ามาให้คนละ 5 ดิน่า ที่เหลือก็จ่ายค่าอาหารและค่าแท็กซี่ สรุปว่าทุกคืนนางชุกก็ต้องโดนหักเปอร์เซ็นต์หมด

วันต่อมานางอ้อมได้พานางชุกไปอยู่ที่โรงแรม มาฮาเรนพลาซ่า ซึ่งนางชุกก็ยังคงต้องทำงานใช้หนี้มาตลอด โดยไม่มีเงินเก็บเลย นอกจากนี้นางชุกยังได้เล่าให้ฟังว่ามีแฟนชื่ออาร์ฟ* เป็นคนบาหลีเรนคอยช่วยเหลือตลอด เพราะนางชุกจะถูคนางอ้อมพาแฟนชื่อซาซ่า* มาชมชู้ริคไถเงินอยู่ตลอดเวลา แล้วนางอ้อมยังรู้จักกับตำรวจที่ตรวจสอบหญิงค้าบริการอีกด้วย นางชุกเล่าว่า

“พี่อ้อมเค้าร้ายมากเลย บางวันเค้าพาตำรวจบาหลีเรนมาริคไถเงินหนู ถ้าหนูไม่มีเงินจ่ายค่าภาษีตำรวจก็ทำร้ายร่างกายทุบตีหนู บางทีแฟนเค้าก็มาบังคับข่มขืนหนู พี่อ้อมเป็นใจด้วยแหละไม่อย่างงั้นแฟนเค้าจะกล้าทำเหอ หนูเสียทั้งตัว ทั้งเงิน หนูเจ็บใจมากเลยทำไมต้องทำกัน

* คนพาผู้หญิงไปค้าประเวณี

แบบนี้ด้วย ทั้งๆ ที่หนูก็ยอมขายตัวหาเงินให้นะ เหมือนพวกเค้าตั้งแก๊งค์ขึ้นมาเพื่อหลอกคนมาขายตัวและเอาเงินให้เค้า ถ้าหนูไม่ให้เค้าก็จะพาตำรวจมาจับ เพราะแฟนพี่อ้อยรู้จักกับตำรวจเยอะ หนูก็เลยต้องให้เงินเค้าไปเพราะกลัวตำรวจจับ”

ผู้วิจัยถามว่า “รู้จักกับแฟนที่บาหลีเรนได้อย่างไร” นางซูล่าว่า

“อารีฟเค้าเป็นแฟนเก่าเพื่อนของซาซ่าแฟนพี่อ้อย แต่เค้าเลิกกับแฟนเก่าเค้าแล้วนะ เค้ามาคบกับหนูเพราะสงสารหนู อารีฟเห็นหนูโดนรังแกเค้าก็ให้เงินหนูใช้ ซื้อข้าวให้หนูกินเวลาหนูไม่มีเงินซื้อข้าวกิน หนูก็เลยยอมเป็นของเค้าแล้วเราก็กินเป็นแฟนกัน เพราะเค้าดีกับหนูมาก”

ผู้วิจัยถามว่าแล้วนางซูล่ารักอารีฟหรือไม่ นางซูล่าว่า

“มันคงไม่ใช่ความรักหรอกค่ะ เพราะหนูมีสามี มีลูกแล้ว เป็นความห่วงใยมากกว่า หนูอยู่ต่างบ้านต่างเมือง ไม่รู้จักใครสักคน คนรู้จักก็หลอกเรา รังแกเรา มีอารีฟดีกับหนูคนเดียว หนูก็เลยรู้สึกดีกับเค้า อยากทำดีกับเค้า แล้วที่สำคัญเค้าเป็นคนพาหนูหนีออกมาเอง เค้าพาหนูไปส่งที่สถานทูตของไทยในบาหลีเรน”

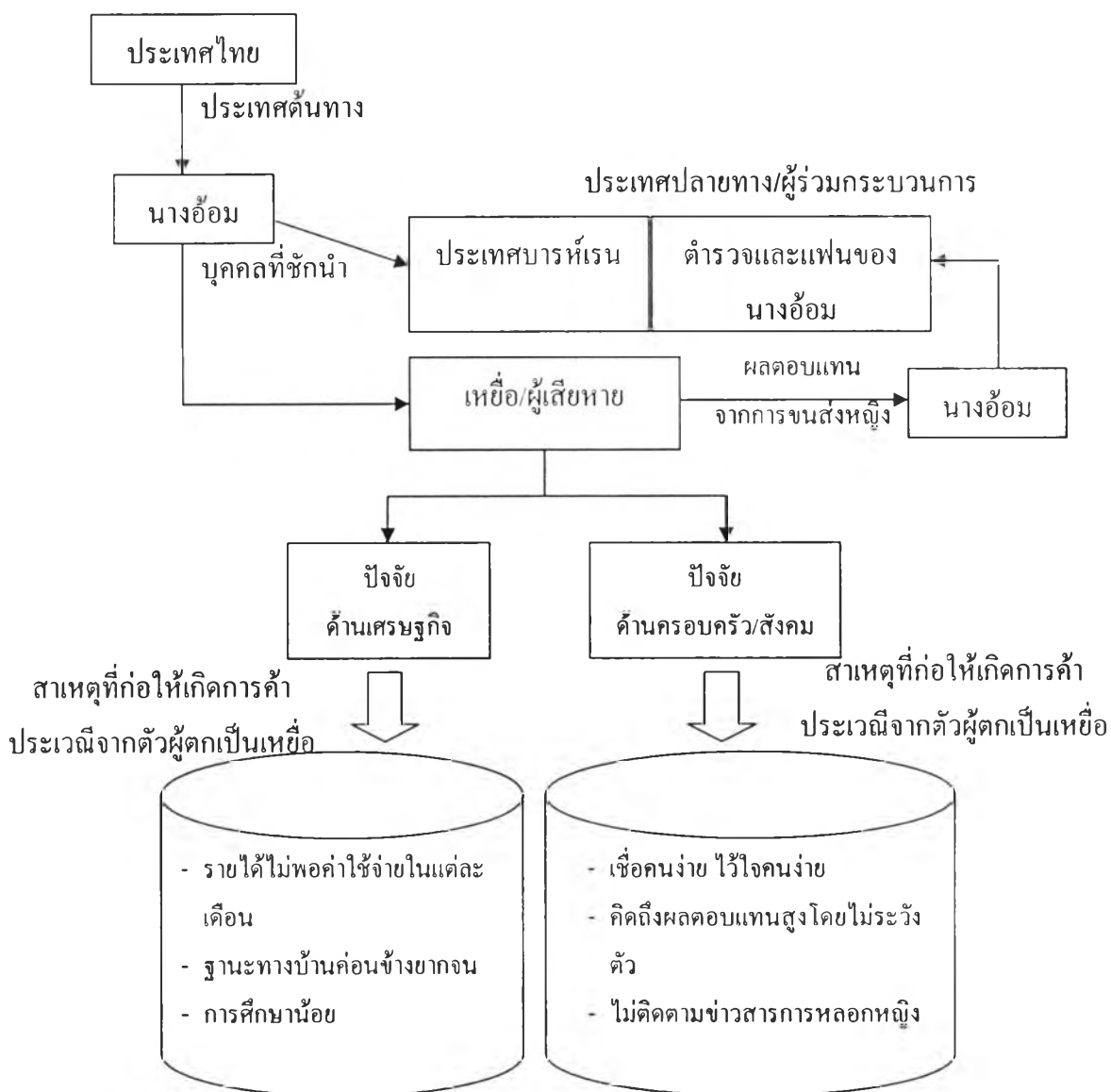
นางซูล่าว่า อารีฟได้แอบพานางซูล่าหนีไปขอความช่วยเหลือที่สถานทูตไทยในวันที่ 5 เมษายน 2550 และได้แจ้งความกับสถานทูตว่าได้ถูกนางอ้อยหลอกมาขายบริการทางเพศ และยังถูกตำรวจบาหลีเรนริดไถและทำร้ายร่างกาย ประการสำคัญนางซูล่าไม่มีเงินจ่ายค่าแท็ค ซึ่งทางสถานทูตได้ให้เข้ามาพักอยู่ด้วย 18 วัน ในขณะที่อยู่ในสถานทูตนางซูล่าได้รู้จักกับผู้หญิงซึ่งเป็นคนไทย 2 คน คือ นางฝน และนางเพียร ซึ่งทั้ง 2 คนต่างถูกหลอกให้มาค้าประเวณี และมีอาการป่วยทางร่างกาย โดยนางเพียรเป็นโรคจิตดวงในจมูกมีเลือดไหลตลอด และต่อมาลายเป็นหนองหายใจมีกลิ่นเหม็น ส่วนนางฝน มีก้อนเนื้อที่เต้านม ทางสถานทูตก็ได้พาส่งโรงพยาบาลและพยายามรักษาอาการให้ทรงตัวมาตลอด เพื่อหาทางส่งกลับมารักษาที่เมืองไทย นางซูล่าว่าระหว่างที่อยู่สถานทูตได้พยายามโทรศัพท์ติดต่อไปหาพี่สาวเพื่อให้ไปแจ้งขอความช่วยเหลือกับมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ให้มาช่วยเหลือกลับประเทศไทย เพราะถ้ารอให้สถานทูตนำตัวไปส่งคงอยู่อีกหลายวัน แต่นางซูล่าอยากกลับบ้านเร็วๆ จึงโทรศัพท์ให้ทางบ้านมาช่วยเหลือ นางซูล่าได้กล่าวถึงความรู้สึกในขณะนั้นว่า

“หนูอยากกลับบ้านประเทศไทยมากเลยคะ เพราะอยู่ที่นั่นหนูไม่มีความสุขเลย หนูคิดถึงลูก คิดถึงพ่อแม่ คิดถึงแฟนตลอดเลย พวกเค้าจะรู้ไหมว่าหนูถูกหลอกให้มาขายตัว หนูไม่อยากให้ลูกรู้เลย กลัวว่าลูกจะอายเพื่อน กลัวแฟนจะไม่ชอบที่หนูเสียตัวให้คนอื่น หนูคิดมากจนเครียดเลยที่ ปวดหัวมาก แต่ถ้าหนูไม่บอกความจริงหนูก็คงจะไม่ได้กลับบ้าน หนูก็เลยจำเป็นต้องบอกพี่สาวว่าถูกหลอกมาขายตัวให้มาติดต่อไปที่มูลนิธิปวีณาฯ เพราะหนูทราบว่าคุณปวีณา ได้เคย

มาช่วยหญิงไทยที่ถูกบังคับค้าประเวณี หนูจึงอยากให้อุ้มช่วยเหลือหนูด้วยเลย เพราะหนูอยากกลับบ้าน หนูคิดถึงลูก”

เมื่อนางชูได้เดินทางกลับมาประเทศไทยจึงได้ติดต่อขอความช่วยเหลือไปยัง ปรชชานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) โดยขอร้องให้ทาง มูลนิธิไปช่วยเหลือหญิงไทยอีก 2 คนที่อยู่ในสถานทูตไทยไม่สามารถเดินทางกลับได้เพราะญาติ ไม่มีเงินส่งค่าเครื่องบินให้

จากกรณีนางชู ผู้วิจัยได้สรุปสาเหตุของการค้าประเวณีและกระบวนการ ค้าประเวณี ดังแผนภาพต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 4.8 สาเหตุที่นางชูถูกหลอกไปค้าประเวณีและกระบวนการค้าประเวณี

จากแผนภาพข้างต้น อธิบายได้ว่านางชูถูกกระบวนการค้าประเวณีหลอกไปค้าประเวณีที่ประเทศบาร์เรน โดยมีนางอ้อมเป็นคนชักนำไปทำงานโดยอ้างว่าจะได้ผลตอบแทนสูงจากการประกอบอาชีพที่ประเทศบาร์เรน โดยไม่บอกให้ชัดเจนว่าไปทำงานอะไร เมื่อไปถึงประเทศบาร์เรนนางอ้อมมีผู้ร่วมกระบวนการด้วย คือ นายซาซ่าแฟนของนางอ้อมและตำรวจบาร์เรนบางคนที่ทำกรริดไถเงินและทำร้ายร่างกายนางชูที่ไม่มีเงินเสียค่าภาษีจากการค้าประเวณี ส่วนสาเหตุที่ทำให้นางชูโดนหลอกเนื่องจากนางชูต้องการหางานใหม่ที่ได้เงินดีกว่า เพราะทางบ้านนางชูค่อนข้างยากจนและต้องรับผิดชอบครอบครัวอีกหลายชีวิต ประกอบกับนางชูไม่ได้ติดตามข่าวสารความเคลื่อนไหวของกระบวนการค้าประเวณีว่ามีวิธีการหลอกลวงหญิง และที่ประเทศบาร์เรนมีข่าวหญิงไทยถูกหลอกไปค้าประเวณีหลายรายแล้วตั้งแต่อดีต

4.6.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

เมื่อนางชูได้เดินทางกลับประเทศไทยแล้วจึงได้เดินทางไปมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เพื่อนำจดหมายจากเพื่อนคือนางฝน และนางเพ็ชรที่เขียนจดหมายมาขอความช่วยเหลือให้ส่งตัวกลับเมืองไทยมาขอให้แก่ประธานมูลนิธิฯ และได้ขอให้มูลนิธิฯ ช่วยเหลือด้านการดำเนินการแจ้งความจับตัวนางอ้อม ซึ่งทางมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ได้ดำเนินการช่วยเหลือดังนี้

ด้านคดี : มูลนิธิฯ ติดตามคดีความจนถึงที่สุด ขณะนี้ออกหมายจับนายหน้าซึ่งเป็นฐระจัดหาแล้ว อยู่ระหว่างการติดตามจับกุมมาดำเนินคดีต่อไป

ด้านการประกอบอาชีพ : มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ได้ประสานงานกับกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ให้ช่วยเหลือเงินทุนในการประกอบอาชีพ ขณะนี้นางชูเปิดร้านขายไอ้กและอาหารตามสั่งอยู่ที่จังหวัดแห่งหนึ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

4.7 กรณีศึกษานางฝน*

4.7.1 ปัจจัยภูมิหลัง

ขณะเกิดเหตุนางฝน อายุ 22 ปี ถิ่นศาสนาพุทธ จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่4 มีภูมิลำเนาอยู่อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเพื่อนที่รู้จักกับนางชู และนาง

* นามสมมติ

เพียรในขณะที่อาศัยอยู่ในสถานทูตไทยประจำประเทศบาหลีเรน ในขณะที่อยู่บ้านในจังหวัด เชียงใหม่ ได้ทำงานบ้านและรับจ้างทั่วไปมีรายได้ประมาณ 3,000 – 4,000 บาท ซึ่งนางฝนได้ แต่งงานและได้หย่าร้างกับสามี และมีลูก 3 คน ฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านาง ฝนค่อนข้างเปิดเผย พูดจาฉะฉาน และปัจจุบันนางฝนได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาฯ โดย ได้ทำงานเป็นพนักงานส่งเอกสารที่บริษัทแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

4.7.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

ผู้วิจัยได้ขอให้นางฝนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ทำให้ถูกหลอกค้าประเวณีในประเทศ บาหลีเรน โดยนางฝนเล่าว่า ได้รู้จักกับนางโซเฟียซ* (หญิงลูกครึ่งวัยกลางคนที่หลอกนางฝนและนาง เพียรไปค้าประเวณี) ขณะที่ทำงานอยู่ต่างจังหวัดทางภาคเหนือของประเทศไทย นางฝนทำงานบ้าน และรับจ้างทั่วไป เพราะต้องเลี้ยงดูลูกถึง 3 คน และแม่ของนางฝนอีก 1 คน ฐานะทางบ้านค่อนข้าง ยากจน จึงพยายามหางานทำอยู่ตลอดเวลา นางฝนได้รู้จักกับนางโซเฟียซเพราะนางโซเฟียซได้มาหา คนไปทำงานที่ประเทศบาหลีเรน โดยนางโซเฟียซได้นำรถตู้ตระเวนหาคนไปหลายหมู่บ้าน โดยบอก ว่าจะหาคนไปทำงานที่ประเทศบาหลีเรน ไม่ต้องทำงานหนัก ทำงานสบายๆ ก็ได้เงินใช้ นางฝนเล่าว่า คนในหมู่บ้านส่วนใหญ่ก็พอจะรู้ว่านางโซเฟียซจะหาคนไปค้าบริการทางเพศ แต่ไม่มีคนไป นางฝน กับเพียรจำเป็นต้องไปเพราะว่าต้องการเงินมาจุนเจือครอบครัว นางฝนกล่าวว่า

“หนูก็พอจะรู้ค่ะว่าไปทำงานขายบริการทางเพศ หนูคิดว่าทำงานไม่นานพอได้ เงินจำนวนมากพอก็จะเลิกทำ แต่ไม่คิดว่านางโซเฟียซจะหักหลังหนู พาแขกมาให้หนูกินละ 15 – 20 คน หนูรับไม่ได้หรอกค่ะมันมากเกินไป แล้วหนูยังไม่ได้รับเงินค่าตัวเลยสักบาท”

นางโซเฟียซได้ออกค่าเดินทางให้นางฝนก่อนเป็นเงิน 150,000 บาท โดยนาง โซเฟียซกล่าวว่าเมื่อนางฝนได้ทำงานมีเงินแล้วค่อยใช้คืนทีหลัง นางฝนเล่าว่ารู้สึกขอบคุณนาง โซเฟียซมากที่เป็นคนได้ออกเงินค่าเดินทางให้ก่อน นางฝนและนางโซเฟียซออกเดินทางไป ประเทศบาหลีเรนเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2549 เมื่อไปถึงประเทศบาหลีเรนนางโซเฟียซให้นางฝนพักใน อพาร์ทเมนท์แห่งหนึ่งพร้อมกับนางเพียร โดยบังคับให้รับแขกวันละ 15 – 20 คน แต่นางฝนไม่ได้รับ เงินเลยแม้แต่บาทเดียว

นอกจากนี้ถ้าวันไหนนางฝนทำงานไม่ได้นางโซเฟียซจะเอาน้ำมาสาดให้ดื่ม แล้ว ให้คนมาทำร้ายร่างกายโดยที่นางฝนไม่รู้ว่าเป็นใครมาจากไหน รู้แต่ว่าเป็นผู้ชายต่างชาติ ตัวใหญ่ประมาณ 5 – 6 คน นางฝนทนรับแขกจำนวนมากๆ ไม่ไหวประกอบกับนางฝนป่วยเป็น

ก้อนเนื้อในทรวงอกบางวันก็รู้สึกเจ็บมาก เพราะระบบจากการรับแขก นางฝนทนไม่ไหวจึงชวนเพื่อนคือนางเพ็ชร หนีออกมาขอความช่วยเหลือจากสถานทูตไทยในประเทศบาหลีเรน และฝากจดหมายให้นางชู มาให้ประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เพื่อขอความช่วยเหลือ ผู้วิจัยได้สอบถามว่า “สาเหตุที่ทำให้ต้องมาค้าประเวณีคืออะไร” นางฝนตอบว่า

“เพราะหนูจนค่ะ หนูไม่มีเงินเหมือนคนอื่น สามีนูก็ทิ้งหนูไป หนูต้องเลี้ยงลูกอีก 3 คน พ่อกับแม่หนูอีกละ ครอบครัวหนูมีตั้ง 6 คน หนูกลัวมากทำงานเท่าไร ๆ ก็ไม่พอใช้ หนูต้องตัดสินใจมาทำงานที่ประเทศบาหลีเรนเพราะเค้าบอกว่าได้เงินมากในระยะเวลาสั้นๆ หนูก็เชื่อเค้า แล้วหนูก็ไม่มีความรู้อะไรเลยที่จะทำงานอย่างอื่นได้”

ผู้วิจัยถามว่า “มีเหตุผลอื่นอีกหรือไม่ที่ทำให้แบบนี้ แล้วรู้หรือเปล่าว่าเป็นงานผิดกฎหมาย” นางฝนตอบอย่างเจ็บๆ ว่า

“หนูไม่รู้ค่ะว่าทำงานแบบนี้แล้วผิดกฎหมาย หนูรู้แต่ว่าอยากทำงานที่ได้เงินมาก ๆ ในเวลาสั้นๆ หนูคิดว่าถ้าได้เงินแล้วจะเลิก เพราะหนูก็ไม่ได้อยากทำหรรอกค่ะ มันรู้สึกสะอิดสะเอียนมากที่ต้องนอนกับคนอื่นที่ไม่ใช่สามีตัวเอง แล้วอีกอย่างหนึ่งหนูไม่มีสามีคอยเลี้ยงดูครอบครัว หนูต้องหางานที่ได้เงินเยอะๆ ทำเพื่อจะนำเงินมาเลี้ยงครอบครัว หนูคิดได้แค่นี้แหละ เพราะหนูมันตัวคนเดียว”

หลังจากที่นางฝนได้หลบหนีไปขอความช่วยเหลือจากสถานทูตที่ประจำอยู่ประเทศไทยแล้วก็พยายามติดต่อให้ทางบ้านส่งเงินมาให้เป็นค่าเครื่องบินเพื่อเดินทางกลับ แต่ด้วยความยากจนทางบ้าน ไม่มีเงินส่งมาให้ นางฝนจึงต้องอาศัยอยู่ในสถานทูตไปก่อนเพราะสถานทูตยังไม่มียกยบายส่งตัวคนไทยกลับ เพราะในแต่ละปีสถานทูตต้องสูญเสียงบประมาณเป็นจำนวนมากในการส่งหญิงไทยที่มาค้าบริการทางเพศในประเทศบาหลีเรนกลับ ทำให้สถานทูตต้องรองบประมาณสำรองจากทางการก่อน จึงได้นำจดหมายฝากไปกับนางชูที่เดินทางกลับไทยก่อนเพื่อฝากจดหมายดังกล่าวไปให้กับญาติและมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ให้ช่วยเหลือเพื่อเดินทางกลับประเทศไทย

จากกรณีของนางฝน ผู้วิจัยสรุปได้ว่าสาเหตุที่ทำให้นางฝนมาค้าบริการทางเพศ เนื่องจากความยากจนความแร้นแค้นในการดำรงชีวิต แม้จะรู้ว่าสิ่งที่ทำมันผิดศีลธรรมก็ยอม แต่นางฝนไม่คิดว่าจะโดนหลอกให้ค้าประเวณีแบบบังคับขืนใจ และไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนเลย แม้แต่บาทเดียว อีกทั้งโชคร้ายเป็นก้อนเนื้อที่ทรวงอกอีก

4.7.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

ในกรณีนางฝนและนางเพ็ญได้เขียนจดหมายฝากมากับนางซู เพื่อขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เพื่อขอให้ส่งตัวนางฝนและนางเพ็ญกลับประเทศไทย ซึ่งประธานมูลนิธิฯ ได้ประสานกับเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศบราซิล คือ ท่านพิทักษ์ พรหมบุบผา และประธานมูลนิธิฯ ได้ออกเดินทางไปประเทศบราซิลเมื่อวันที่ 6 - 8 ธันวาคม 2549 โดยประธานมูลนิธิฯ ได้รับความร่วมมือจากเอกอัครราชทูตเป็นอย่างดี ในการนี้ท่านทูตได้ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและพาประธานมูลนิธิฯ ไปที่อพาร์ทเมนท์ที่ถูกค้าประเวณี และไปเยี่ยมหญิงไทยจำนวนมากที่ถูกจับกุมในข้อหาลักลอบค้าประเวณีในเรือนจำของประเทศบราซิล ซึ่งประธานมูลนิธิฯ ได้พยายามหาทางช่วยเหลือหญิงสาวเหล่านั้นให้ออกมาและกลับประเทศอย่างเร่งด่วน สำหรับกรณีของนางฝนและนางเพ็ญ ได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ดังนี้

ด้านคดี : ประธานมูลนิธิฯ พาผู้เสียหายเข้าแจ้งความดำเนินคดีกับนายหน้าที่พาไปประเทศบราซิลและติดตามคดีจนถึงที่สุด

ด้านสุขภาพ : ประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) พาผู้เสียหายเข้าตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลยันฮี

ด้านอาชีพ : ประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ประสานกระทรวงการพัฒนาสังคมและความช่วยเหลือด้านเงินทุนในการประกอบอาชีพ

เมื่อนางปวีณา หงสกุล ประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เดินทางกลับประเทศไทยในวันที่ 9 ธันวาคม 2549 ได้ตระหนักถึงปัญหาที่จะต้องเร่งช่วยเหลือหญิงไทยในประเทศบราซิลที่ถูกจับกุมในเรือนจำ มูลนิธิฯ ต้องรับภาระอย่างหนักโดยเฉพาะรัฐบาลต้องรีบเร่งหามาตรการและแนวทางแก้ไข นางปวีณาฯ จึงได้ทำหนังสือถึง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2549 โดยสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้ตอบหนังสือกลับมาว่าได้มอบหมายให้กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นหน่วยงานหลักในการเรียกประชุมหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงยุติธรรม กระทรวงแรงงาน กระทรวงการต่างประเทศ และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยเฉพาะสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง เพื่อดำเนินการกำหนดนโยบายและแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวอย่างเร่งด่วน

ทั้งนี้ นางปวีณา หงสกุล ได้แจ้งเดือนหญิงไทยว่าอย่าหลงเชื่อบุคคลที่อ้างว่าจะพาไปทำงานที่ประเทศบาหลีเรน เพราะที่ประเทศบาหลีเรนไม่มีงานให้ทำและการเดินทางไปประเทศบาหลีเรนถือเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายทางการค้า ประเทศบาหลีเรนจะดำเนินคดีอย่างเคร่งครัด ขณะนี้ทางสถานเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศบาหลีเรน ได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือหญิงไทยที่ถูกทางการบาหลีเรนจับกุมในข้อหาลักลอบค้าประเวณีเป็นจำนวนมาก และทางรัฐบาลบาหลีเรนได้ดำเนินการปราบปรามกระบวนการค้ามนุษย์อย่างหนัก จึงขอให้หญิงไทยตระหนักถึงปัญหาข้อนี้ และขอให้ทำงานในประเทศตนเองดีกว่า

4.8 กรณีศึกษานางเพียร*

4.8.1 ปัจจัยภูมิหลัง

ขณะเกิดเหตุนางเพียรอายุ 21 ปี ถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 นางเพียรเป็นเพื่อนที่รู้จักกับนางชู และนางฝน ในขณะที่อาศัยอยู่ในสถานทูตไทยประจำประเทศบาหลีเรน นางเพียรมีภูมิลำเนาอยู่อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ ถูกหลอกให้มาค้าบริการทางเพศพร้อมกับนางฝน แต่เดิมทำงานบ้านและรับจ้างทั่วไปมีรายได้ 4,000 บาท พบว่านางเพียรมีสามีและแต่งงานแล้ว มีลูก 1 คน นางเพียรเป็นหญิงสาวหน้าตาอ่อนช้อยดี ผิวขาว มีลักษณะเปิดเผย พุดคุยตรงไปตรงมา ก่อนที่จะโดนหลอกให้มาค้าประเวณี นางเพียรทำงานอยู่ที่บ้านในต่างจังหวัดทางภาคเหนือและอยู่หมู่บ้านเดียวกับนางฝน ในปัจจุบันได้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาฯ และได้ทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดอยู่หน่วยงานหนึ่งของภาครัฐ ในกรุงเทพฯ

4.8.2 สาเหตุของการถูกบังคับค้าประเวณี

ผู้วิจัยทราบว่านางเพียรเป็นเพื่อนกับนางฝน และถูกหลอกให้มาค้าประเวณีในกระบวนการเดียวกัน โดยนางโซเพ็ช ได้ออกค่าเดินทางให้ก่อนเป็นเงินจำนวน 150,000 บาท เมื่อไปถึงอพาร์ทเมนต์ที่ประเทศบาหลีเรนจึงได้ถูกบังคับให้ค้าประเวณีกับลูกค้าชาวต่างชาติ จึงตัดสินใจหนีหนีออกมาพร้อมกับนางฝนเพื่อขอความช่วยเหลือจากสถานทูตไทยในประเทศบาหลีเรน และฝากจดหมายให้นางชูมาขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ผู้วิจัยจึงได้สอบถามถึงสาเหตุที่ทำให้ต้องมาค้าประเวณี ทั้งๆ ที่นางเพียรทราบเป็นอย่างดีว่ากำลังจะไปขายบริการทางเพศในต่างประเทศ แต่นางเพียรได้ตกลงกับนางโซเพ็ชก่อนแล้วว่าจะไม่ขอขายบริการทางเพศ แต่ขอไปทำงานบ้านหรือในโรงงาน ซึ่งนางโซเพ็ชก็ตอบตกลง นางเพียรได้เล่าถึงสาเหตุที่ต้องไปทำงานต่างประเทศว่า

* นามสมมติ

“ตอนนั้นหนูแต่งงานแล้ว มีลูกคนนึง ฐานะหนูก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร แต่ก็ไม่ได้กับแร้นแค้นเหมือนพี่ฝนเค้า เพียงแต่หนูอยากไปทำงานหารายได้เพิ่มให้กับครอบครัว เห็นคนอื่นเค้าไปทำงานต่างประเทศกลับมาร่ำรวยมีเงินมีทองเยอะแยะ ก็อยากมีบ้าง หนูคิดว่าคงทำไม่นานพอเก็บเงินได้แล้วก็จะกลับ อีกอย่างพี่นางโซเฟียซเค้าก็ใจดีนะตอนแรกนะออกเงินค่าเดินทางให้หนูกับพี่ฝนคนละแสนห้า แล้วหนูก็ตกลงกับพี่เค้าแล้วว่า จะไม่ขายบริการทางเพศจะขอทำงานอื่น พี่เค้าก็ตกลง แต่พอไปถึงกลับบังคับให้หนูขายตัวแทน ถ้าไม่ยอมก็ทำร้ายร่างกาย”

ผู้วิจัยถามว่า “ทราบหรือไม่ว่างานดังกล่าวผิดกฎหมาย” นางเพียรกล่าวว่าไม่ทราบเหมือนกัน เพราะคิดว่าเพียงแค่อำนาจไปทำงานเลขๆ ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนคงไม่ผิดกฎหมาย

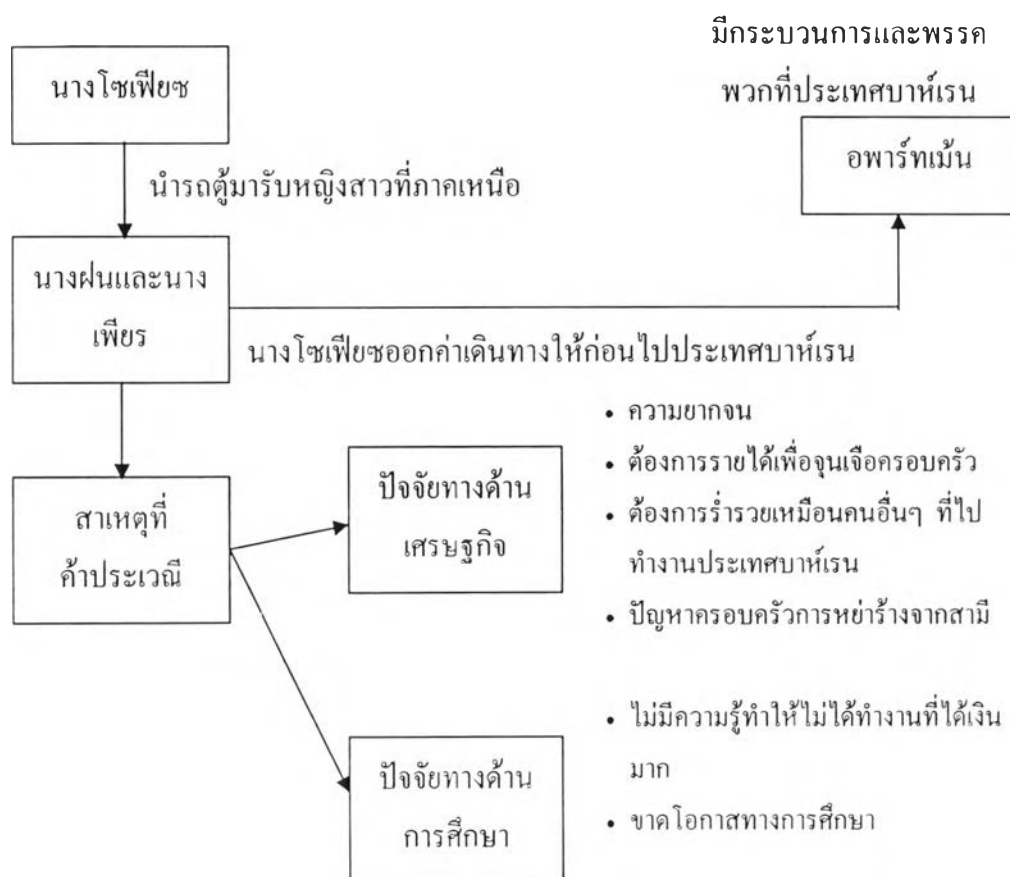
ผู้วิจัยจึงได้สอบถามต่อไปว่ารู้จักประเทศบาหลีเรเนดีแคไหน แล้วเพราะอะไรจึงยอมขายบริการทางเพศ นางเพียรเล่าว่า

“ตอนแรกหนูคิดว่าหนูจะไปทำงานอย่างอื่น ไม่คิดจะไปขายตัวหรอก แต่พอไปถึงเค้าบังคับให้ทำ พี่นางโซเฟียซมีพวกเยอะ มีผู้ชายตั้งหลายคนบังคับให้พวกหนูขายตัว หนูไม่ทำก็โดนบังคับและทำร้ายร่างกาย หนูถูกตบ ถูกต่อย ถูกทุบห้อง ถูกตบจนจมูกเป็นริดสีดวงมีเลือดไหลตลอดเวลาด้วย บางวันก็ไม่ได้อาบน้ำ หนูต้องขายตัวทั้งๆ ที่ไม่ได้อาบน้ำ หนูต้องใช้ปากทำให้แขกจนและต่อมน้ำลายเป็นหนองหายใจมีกลิ่นเหม็น หนูรู้สึกสะอิดสะเอียนและแหยงมากแต่ก็ต้องทำ เพราะถ้าไม่ทำหนูก็จะโดนทำร้ายร่างกาย”

นางเพียรได้เล่าต่อไปว่าทนสภาพเช่นนั้นไม่ไหวอีกต่อไป จึงได้หลบหนีมาพร้อมกับนางฝน โดยไปขอความช่วยเหลือจากสถานทูตไทยที่ประจำอยู่ที่ประเทศบาหลีเรเน นางเพียรได้รับความช่วยเหลือให้อาศัยอยู่ในสถานทูตไทย และต้องรอให้ญาติส่งเงินมาให้เพื่อจะได้เดินทางกลับเมืองไทยก่อนโดยไม่ต้องรองบประมาณจากภาครัฐ แต่ที่บ้านนางเพียรก็ยากจนไม่มีเงินค่าเครื่องบิน อีกทั้งเดินทางกลับเองไม่ได้เนื่องจากโดนยึดพาสปอร์ตไว้ นางเพียรจึงฝากจดหมายไปกับนางซูที่จะเดินทางกลับเมืองไทย เพื่อฝากเงินไปถึงญาติและฝากจดหมายไปขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณา หงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เพื่อขอให้เดินทางกลับเมืองไทย

จากกรณีของนางเพียร ผู้วิจัยสรุปได้ว่านางเพียรทราบเป็นอย่างดีว่านางโซเฟียซต้องการหาคนไปค้าประเวณี แต่นางเพียรจะไม่ต้องการขายบริการทางเพศเพียงแต่จะไปทำงานอย่างอื่น แต่ก็ถูกบังคับให้ขายบริการทางเพศอย่างหักโหมจนร่างกายเจ็บปวดและทรุดโทรม

ผู้วิจัยได้เขียนแผนภาพแสดงสาเหตุการค้าประเวณีและกระบวนการค้าประเวณีดังต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 4.9 สาเหตุการค้าประเวณีและกระบวนการค้าประเวณีของนางฝนและนางเพียร

4.8.3 ความช่วยเหลือจากมูลนิธิปิณาทรงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

การให้ความช่วยเหลือในครั้งนี้เป็นการช่วยเหลือนางฝนและนางเพียรร่วมกัน (ผู้วิจัยได้นำเสนอแล้วในส่วนการให้ความช่วยเหลือนางฝน)

4.9 สรุป 8 กรณีศึกษา

โดยสรุป จากการศึกษาวิจัยเรื่อง การค้ามนุษย์ในยุคทุนนิยม : กรณีศึกษากระบวนการที่เด็กและหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณีจากประสบการณ์ของมูลนิธิปิณาทรงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) พบว่า

4.9.1 ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างทั้ง 8 กรณีศึกษาเป็นเพศหญิงอายุในขณะเกิดเหตุ โดยเฉลี่ย 22 ปี ภูมิลำเนาเดิมภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือตามลำดับ ซึ่งผู้เสียหายมีทั้งบุคลิกภาพมั่นใจในตนเอง และเจ็บเฉยไม่ค้อยพูด ที่อยู่ในปัจจุบันส่วนใหญ่ได้แก่ กรุงเทพฯ และชลบุรี นำเสนอดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคล

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ	ภูมิลำเนาเดิม	บุคลิกภาพ	ที่อยู่ในปัจจุบัน
1	นางสาวอ้อม	15	อ.ชุมแสง จ.นครสวรรค์	เจ็บ ไม่ค้อยพูด	สีลม กรุงเทพฯ
2	นางสาวเอ	22	อ.เมือง จ.ขอนแก่น	มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	กรุงเทพฯ
3	นางสาวบี	26	อ.สันทราย จ.เชียงใหม่	ค่อนข้างเจ็บไม่ค้อยพูด	บางรัก กรุงเทพฯ
4	นางสาวหวาน	19	อ.เมือง จ.บุรีรัมย์	ลักษณะเจ็บเรื้อร้อ	อโศก กรุงเทพฯ
5	นางนี่	27	อ.โพธาราม จ.ราชบุรี	ความมั่นใจในตัวเอง ไม่ค้อยพูดนั่งเจ็บ	บางกะปิ กรุงเทพฯ
6	นางซู	23	อ.เมือง จ.ชลบุรี	เปิดเผย พุดจา ฉะฉาน	ชลบุรี
7	นางฝน	22	อ.แม่สาย จ.เชียงใหม่	เปิดเผย พุดคุย ตรงไปตรงมา	กรุงเทพฯ
8	นางเพชร	21	อ.แม่สาย จ.เชียงใหม่		กรุงเทพฯ

4.9.2 ข้อมูลทางสังคม

ข้อมูลทางสังคม กลุ่มตัวอย่างทั้ง 8 กรณีศึกษาส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด และสมรสตามลำดับ พบว่ามีโครงสร้างครอบครัวที่เป็นครอบครัวขยายอยู่กับบิดา มารดา หรืออยู่กับญาติที่เป็นปู่ย่า หรือตา ยาย ถ้ากรณีสมรสแล้วจะอยู่กับสามี โดยพบว่าจบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และมีอยู่เพียงคนเดียวที่กำลังเรียนในระดับปริญญาตรีปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ นำเสนอดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงข้อมูลทางสังคม

ลำดับที่	ชื่อ	สถานภาพสมรส	โครงสร้างครอบครัว	การศึกษา	ศาสนา
1	นางสาวอ้อม	โสด	พ่อแม่แยกทางกัน อาศัยอยู่กับยายที่ต่างจังหวัด ตั้งแต่เด็กครอบครัวมีความอบอุ่น	ประถมศึกษาปีที่ 6	พุทธ
2	นางสาวเอ	โสด	อยู่กับพ่อแม่และพี่สาว ครอบครัวมีความอบอุ่น รักกันดี	ปริญญาตรีปีที่ 1	พุทธ
3	นางสาวบี	โสด	น้องสาว ครอบครัวมีความอบอุ่น	ประถมศึกษาปีที่ 6	พุทธ
4	นางสาวหวาน	โสด	อาศัยอยู่กับแม่และยาย ครอบครัวมีความอบอุ่น รักกันดี	ประถมศึกษาปีที่ 6	พุทธ
5	นางนี่	สมรส	อาศัยอยู่กับสามีและลูก 1 คน ครอบครัวมีความสุข	ประถมศึกษาปีที่ 6	พุทธ
6	นางซู	สมรส	อาศัยอยู่กับสามีและลูก 1 คน ครอบครัวมีความสุข อยู่กับลูก 3 คนครอบครัวมีความสุข	ประถมศึกษาปีที่ 4	พุทธ
7	นางฝน	หย่า	อาศัยอยู่กับสามีและลูก 1 คน ครอบครัวมีความสุข	ประถมศึกษาปีที่ 4	พุทธ
8	นางเพชร	สมรส		ประถมศึกษาปีที่ 4	พุทธ

4.9.3 ข้อมูลทางเศรษฐกิจ

ข้อมูลทางเศรษฐกิจ กลุ่มตัวอย่างทั้ง 8 กรณีศึกษา มีอาชีพรับจ้าง และค้าขาย รายได้โดยเฉลี่ย 5,000 บาทนำเสนอดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3 แสดงข้อมูลทางเศรษฐกิจ

ลำดับที่	ชื่อ	อาชีพเดิม	รายได้	ฐานะครอบครัว	อาชีพปัจจุบัน
1	นางสาวอ่อม	ถูกจ้างรายวัน ในบริษัท โกสี้กับ ม.แก้วแสน จ.เสรี ไทย กรุงเทพฯ นักศึกษาหารายได้พิเศษ	วันละ 150 บาท	ค่อนข้างยากจน	พนักงานทำความสะอาด สะอาดอยู่ในโรงแรม กรุงเทพฯ
2	นางสาวเอ	ช่วงปิดเทอม พนักงานขาย ของ	4,000 บาท	ปานกลาง พอมีกิน มีใช้	พนักงานใน หน่วยงานของรัฐ กรุงเทพฯ
3	นางสาวบี	ทำงานในโรงงานย่านพระ ประแดง	5,000 บาท	พอมีพอกิน แต่ก็ ไม่ถึงกับร่ำรวย	ทำธุรกิจค้าขายส่วนตัว บางรัก กรุงเทพฯ
4	นางสาวหวาน	ทำงานรับจ้างแถวบ้าน รายได้ค่อนข้างน้อย เข้ามา ทำงาน โรงงานทำหลอด ในกรุงเทพฯ	6,000 บาท	ค่อนข้างยากจน	พนักงานส่งเอกสาร สำนักงาน อโศก กรุงเทพฯ
5	นางณี	เปิดร้านอาหารตามสั่ง เล็กๆ อยู่ที่บ้าน	9,000 – 10,000 บาท	พอมีพอกิน ไม่ได้ ยากจน	ร้านขายอาหารย่าน บางกะปิ กรุงเทพฯ
6	นางชู	ทำนาและรับจ้างทั่วไป เข้ามาทำงาน โรงงานย่าน สำโรง	7,000 บาท	ค่อนข้างยากจน	ขายโจ๊กและอาหาร ตามสั่ง จ.ชลบุรี
7	นางฝน	ทำงานบ้านและรับจ้าง ทั่วไป	3,000 – 4,000 บาท	ค่อนข้างยากจน	พนักงานส่งเอกสาร ในบริษัทกรุงเทพฯ
8	นางเพชร	ทำงานบ้านและรับจ้าง ทั่วไป	4,000 บาท	ค่อนข้างยากจน	พนักงานทำความสะอาด สะอาดหน่วยงาน ภาครัฐ กรุงเทพฯ

4.9.4 สรุปสาเหตุที่ 8 กรณี ถูกบังคับค้าประเวณี

1. นางสาวอ่อม ตกเป็นเหยื่อโดยการถูกหลอกเพื่อไปเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ประเทศมาเลเซีย โดยนำรายได้ประมาณเดือนละ 30,000 – 40,000 บาท ซึ่งเป็นรายได้มีเงินเป็นจำนวนมากมาเป็นตัวล่อ ทั้งนี้ผู้กระทำความผิดทราบว่าภูมิหลังของนางสาวอ่อมเป็นอย่างดีเพราะเป็นคนรู้จักกับป้าของนางสาวอ่อม ในการถูกหลอกในครั้งนี้พบว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี ได้แก่

- 1.) ปัญหาเศรษฐกิจ (ยากจน)
- 2.) ปัญหาครอบครัวแตกแยก
- 3.) ค่านิยม
- 4.) การศึกษาน้อย

2. นางสาวเอ ตกเป็นเหยื่อโดยการถูกลอกจากผู้กระทำผิดเข้ามาแนะนำตัวเองว่ามีบริษัททัวร์อยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ ต้องการพนักงานเข้าไปทำงานโดยเป็นงานในระยะเวลาสั้นแต่มีรายได้ที่ดีประมาณ 30.000 บาทต่อเดือน ทำให้เหยื่อมีความสนใจมาก พบว่าสาเหตุที่ก่อให้เกิดการถูกบังคับค้าประเวณี ได้แก่

1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ การสร้างรายได้ในช่วงปิดเทอม โดยขาดคำชี้แนะจากผู้ใหญ่ และเป็นโอกาสทางเศรษฐกิจของผู้กระทำผิดในการหลอกลวงหญิงสาวเพราะต้องการเงินจำนวนมากจากการจัดหาหญิงไปขาย

2) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและสังคม การเข้ามาเป็นเป็นเด็กฝึกงานที่บริษัททัวร์ ผู้กระทำผิดเข้ามาแนะนำตัวเองว่ามีบริษัททัวร์อยู่ที่ประเทศสิงคโปร์ ต้องการเข้าไปทำงาน ในที่นี้ขาดหน่วยงานภาครัฐที่ทำหน้าที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง

3. นางสาวบี ตกเป็นเหยื่อจากการถูกลอกซึ่งผู้กระทำผิดเป็นเพื่อนชวนไปทำงาน โดยฝากให้ทำงานที่ร้านอาหารที่ประเทศสิงคโปร์จะมีรายได้ดีมาก ทำให้เหยื่อมีความสนใจ สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี ได้แก่

1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ การมีรายได้ต่ำต้องการรายได้เสริมไปช่วยเหลือครอบครัว

2) ปัจจัยด้านครอบครัว ในขณะที่ถูกลอกไม่ได้อยู่กับครอบครัวทำให้ไม่มีผู้ใหญ่อภัยให้คำปรึกษาหรือแนะนำ

3) ปัจจัยด้านการศึกษา การศึกษาต่ำ ขาดโอกาสทางการศึกษา ทำให้ขาดความรอบคอบในการพิจารณางานและการคบเพื่อน

4) ปัจจัยด้านผู้กระทำผิด พบว่า แค่เดิมมีรายได้ต่ำ แต่ต้องการรายได้เพิ่มเพื่อขกฐานะทางเศรษฐกิจและได้อาศัยช่องทางทางสังคมที่กำลังแข่งขันกันทางด้านเศรษฐกิจ นำโอกาสการสร้างรายได้มาหลอกลวงผู้เสียหาย ในส่วนสภาพสังคมพบว่าคนในสังคมขาดจิตสำนึกที่ดี ทำทุกอย่างล้วนแต่คิดถึงเรื่องกำไรและขาดทุน แม้แต่การขายเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

4. นางสาวหวาน ตกเป็นเหยื่อโดยการถูกหลอกเพื่อไปเป็นพนักงานโรงงานทำกระดาษที่ประเทศมาเลเซียมีรายได้ดีมาก ประมาณรายได้เดือนละ 30,000 บาท ทั้งนี้ผู้กระทำผิดเป็นคนขายส้มตำอยู่หน้าโรงงานที่เหยื่อทำงาน และมีเพื่อนของเหยื่อสมัครใจไปทำงานหลายคน การถูกหลอกในครั้งนี้พบว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี ได้แก่

1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ การมีรายได้ต่ำ ฐานะเศรษฐกิจทางบ้านค่อนข้างยากจน ผู้กระทำผิดนำช่องทางเศรษฐกิจเป็นสิ่งชักจูงให้เหยื่อตกหลุมพราง โดยเฉพาะการให้ค่าตอบแทนรายได้ในต่างประเทศที่สูงกว่าประเทศไทย

2) ปัจจัยด้านสังคม เหยื่อเป็นแรงงานระดับล่างของสังคม การอาศัยอยู่กับเพื่อนไม่มีผู้ปกครองคอยชี้แนะ และสังคมในชุมชนนิยมเหยื่อมักจะเป็นแรงงานระดับล่างและถูกเอารัดเอาเปรียบจากโครงสร้างทางสังคมระดับสูง

3) ปัจจัยด้านการศึกษา ได้รับการศึกษาในระดับต่ำ จึงไม่มีโอกาสได้ทำงานที่ดี

5. นางนิ ตกเป็นเหยื่อโดยการถูกหลอกจากผู้กระทำผิดซึ่งเป็นคนรู้จัก ชักชวนให้ไปดูทำเลในการเปิดร้านอาหาร แล้วหลอกให้เหยื่อคิมน้ำผสมยานอนหลับจากนั้นนำเหยื่อไปขายโดยส่งต่อไปที่มาเลเซีย และประเทศสิงคโปร์ พบว่าสาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี ได้แก่

1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ การสร้างรายได้โดยเปิดร้านสาขาใหม่ในเมืองซึ่งเป็นการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ

2) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและสังคม การที่ผู้กระทำผิดเข้ามาติดสนิทกับครอบครัวทำให้ไว้ใจคนง่าย เหยื่อไปคนเดียวกับคนแปลกหน้า

6. นางชู ตกเป็นเหยื่อโดยการถูกหลอกเพื่อไปเป็นพนักงานทำงานในประเทศบาร์เรน ซึ่งมีรายได้ดีมาก ผู้กระทำผิดเป็นคนที่เพื่อนแนะนำให้รู้จักว่าเป็นคนที่รู้จักคนมากคงหางานให้ทำได้ และเคยส่งคนไปต่างประเทศมาแล้ว การถูกหลอกในครั้งนี้พบว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี ได้แก่

1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ การมีรายได้ไม่พอกำค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน ฐานะทางบ้านค่อนข้างยากจน และการศึกษาน้อย

2) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและสังคม การเชื่อคนง่าย ไว้ใจคนง่าย คิดถึงผลตอบแทนสูงโดยไม่ระวังตัว รวมทั้งไม่ทราบข่าวสารในการหลอกลวง หรือกลโกงต่าง ๆ ในการค้าหญิง

7. นางฝน ตกเป็นเหยื่อของการบังคับค้าประเวณี ทั้งที่รู้ว่าการจะไปทำงานที่ประเทศบาร์เรนเป็นการค้าประเวณี พบว่าผู้กระทำผิดเป็นคนที่รู้จักซึ่งตระเวนหาหญิงสาวตามหมู่บ้านเพื่อไปยังต่าง ประเทศ หญิงสาวหลายคนทราบว่าต้องไปค้าประเวณี สำหรับเหยื่อตัดสินใจไปเพราะต้องการรายได้ที่เพิ่มมากขึ้นมาจุนเจือครอบครัว สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี ได้แก่

- 1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ การมีรายได้ต่ำ ฐานะเศรษฐกิจทางบ้านยากจน
- 2) ปัจจัยด้านสังคม เหยื่อเป็นแรงงานระดับล่างของสังคม ไม่สามารถหาทางออกโดยการเลือกอาชีพอื่น ๆ ได้ ถึงแม้จะรู้ว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรม แต่นางฝนไม่คิดว่าจะโดนหลอกให้ค้าประเวณีแบบบังคับขึ้นใจ และไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนเลย

8. นางเพียร ตกเป็นเหยื่อโดยการถูกหลอกเพื่อไปเป็นพนักงานทำงานในประเทศบาร์เรน โดยซึ่งมีไปทำงานหารายได้เพิ่มให้กับครอบครัว และได้รับทราบว่าการทำงานต่างประเทศจะมีรายได้ดีมาก ผู้กระทำผิดเป็นคนที่เพื่อน (นางฝน) แนะนำให้รู้จัก การถูกหลอกในครั้งนี้พบว่า สาเหตุที่ก่อให้เกิดการบังคับค้าประเวณี ได้แก่

- 1) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ความยากจน ต้องการรายได้เพื่อจุนเจือครอบครัว ต้องการร่ำรวยเหมือนคนอื่น ๆ ที่ไปทำงานประเทศบาห์เรน
- 2) ปัจจัยด้านการศึกษา การไม่มีความรู้ทำให้ไม่ได้ทำงานที่มีรายได้ดี และการขาดโอกาสทางการศึกษา

สรุปโดยรวมของสาเหตุการถูกบังคับค้าประเวณี คือ

1. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวเหยื่อ พบว่า บางคนครอบครัวแตกแยก ทำให้ขาดการดูแล การถูกชักจูงไปในทางที่ประพฤติน่าชอบ รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดมีการศึกษาที่น้อยในระดับชั้นประถมศึกษา การมีทัศนคติ ค่านิยม การตอบแทนบุญคุณพ่อแม่โดยการค้าประเวณี ตลอดจนการประกอบอาชีพรับจ้าง ทำให้มีรายได้น้อย
2. ปัจจัยเกี่ยวกับผู้กระทำผิด พบว่า การได้รับรายได้ที่มีผลตอบแทนสูง การมุ่งหารายได้ โดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่ผิดกฎหมาย

4.10 บทบาทของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) เพื่อช่วยเหลือเด็กและหญิงไทย วิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจของกลุ่มอิทธิพลต่างๆ ในกระบวนการบังคับค้ามนุษย์ในระบบทุนนิยม

การปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์) ในส่วนการช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกบังคับค้าประเวณีสัมพันธ์กับกลไกภาครัฐ กลุ่มผู้มีอิทธิพล กระบวนการค้ามนุษย์ ในฐานะผู้วิจัยเป็นประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี(องค์กรสาธารณประโยชน์) และเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งมีอำนาจในการต่อรองกับอำนาจรัฐได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การช่วยเหลือกับเด็กและสตรีที่ถูกบังคับค้าประเวณี ในส่วนการเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจในด้านนิติบัญญัติจึงนำปัญหาต่างๆ เข้าไปแก้ตัวบทกฎหมายรวมถึงการเสนอปัญหาให้ภาครัฐเพื่อการปรับปรุงแก้ไขให้เป็นระดับนโยบายและวาระแห่งชาติ

นับตั้งแต่ปี 2531 ผู้วิจัยได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรุงเทพมหานคร สมัยแรก ผู้วิจัยมีความสนใจในเรื่องปัญหาสังคมโดยเฉพาะเด็ก สตรีว่าได้รับการพัฒนาอย่างไรบ้าง ผู้วิจัยเคยได้ยินที่บ้าน “ เกร็ดระการ ” ซึ่งอยู่ในความดูแลของกรมประชาสงเคราะห์ (สมัยนั้น) เป็นสถานที่บำบัดฟื้นฟูสภาพจิตใจให้การอบรมและฝึกอาชีพกับเด็กหญิงที่ละเมิดสิทธิ ถูกบังคับค้าประเวณี

ผู้วิจัยจึงได้ไปเยี่ยม “ บ้านเกร็ดระการ ” ตามที่ตั้งใจไว้ ยังจำติดตาว่า ได้พบเด็กหญิงคนหนึ่งตัวเล็ก ๆ นั่งถักนิตติ้งอยู่ด้วยความสงบสุขผู้วิจัยจึงตรงไปถามว่าหนูอายุเท่าไรและได้รับคำตอบจากเด็กตัวเล็ก ๆ คนนั้นว่า อายุ 11 ปี ผู้วิจัยถามต่อว่า แล้วมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ? เด็กตอบว่า “ หนูถูกพ่อเลี้ยงพาไปขายช่องตำรวจได้ไปช่วยพามาอยู่ที่นี่ ”

ขณะนั้นผู้วิจัยรู้สึกตกใจมากเพราะไม่เคยรู้มาเลยว่าเด็กอายุเพียง 11 ปี ได้ถูกคนใกล้ชิดพาไปขายช่องแล้ว ความรู้สึกที่เป็นแม่ของลูกคนหนึ่ง ลูกผู้วิจัยอายุเพียง 7 ปี ไม่แตกต่างเท่าใดกับเด็กคนนี้ ได้รับการเลี้ยงดูแตกต่างกันยิ่ง ลูกของผู้วิจัย ยังป้อนข้าวป้อนน้ำให้ความรักความอบอุ่นความเป็นแม่มีแต่รักและห่วงลูกด้วงใจ เมื่อมาเห็นข้อแตกต่างกันเช่นนี้ทำให้ผู้วิจัยกลัมน้ำตาไม่อยู่ ต้องแอบไปร้องไห้สัปดาห์ใหญ่จึงได้เข้ามาอุ้มเด็กคนนั้นนั่งตักแล้วก็ ตั้งปณิธานว่าการทำหน้าที่ ส.ส. ของผู้วิจัยนั้น นอกจากจะทำงานด้านนิติบัญญัติแก้ไขตัวบทกฎหมายแล้ว ผู้วิจัย จะต้องทำงานด้านสังคม ช่วยเหลือเด็กและสตรีและสร้างความเป็นธรรมกับเขาเหล่านั้นให้ดีที่สุด

จากนั้นมาผู้วิจัยได้มุ่งมั่นที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวกับเรื่องสิทธิเด็กและสตรีไม่ว่าจะเป็นสภาผู้แทนราษฎรหรือในส่วนของรัฐบาลและภาคเอกชน เช่น เป็นอนุกรรมการแก้ไขปัญหาโสเภณีเด็กของกรมการ เยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎร , ประธานคณะอนุกรรมการเยาวชนสภาผู้แทนราษฎร , รองประธานกรมการ เยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ สภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น

ขณะที่ผู้วิจัยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในระหว่าง 2531 ถึง 2535 ได้เห็นการแก้ไขตัวบทกฎหมายในรัฐสภา เช่น ยกร่าง พรบ. ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีและกฎหมายเกี่ยวกับปัญหาสังคมยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง

ผู้วิจัยจึงได้มองเห็นว่า ส.ส.หญิงและวุฒิสมาชิกหญิงน่าจะรวมตัวกันเพื่อที่จะทำงานร่วมกันช่วยกันผลักดันกฎหมาย ผู้วิจัยจึงได้เชิญชวน ส.ส.หญิงและวุฒิสมาชิกหญิงในสมัยนั้นรวมทั้งองค์กรภาคเอกชน(NGO)จัดตั้งชมรมรัฐสภาสตรีไทยขึ้น โดย ผู้วิจัยได้รับการคัดเลือกจากสมาชิกชมรมเป็นประธานรัฐสภาสตรีไทยคนแรก การทำงานครั้งแรกข่อมเกิดอุปสรรคไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ส.ส.(หญิง)ต่างพรรค ต่างก็ยังไม่คุ้นกัน และยังยึดติดกับพรรคอยู่ เรื่องงบประมาณ จึงต้องใช้เวลาพอสมควร ที่จะรวมพลัง ส.ส.(หญิง)และส.ว.(หญิง) เป็นหนึ่งเดียวให้ได้ในที่สุด ต่อมาได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์ร่วมกับสมาชิกให้ชัดเจน โดยให้ทุกคนคำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติที่มาก่อนพรรคการเมืองภายใต้การเป็นสมาชิกชมรมรัฐสภาสตรีไทยจะต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และที่สำคัญคือร่วมกันร่างกฎหมายทางด้านสังคมและผลักดันเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร โดยกำหนดให้ส.ส.(หญิง) ไม่ว่าจะอยู่สังกัดพรรคไหนก็ตาม ต้องมีหน้าที่ไปชี้แจง ผลักดัน ให้ ส.ส.(ชาย) ช่วยสนับสนุนผ่านกฎหมายนั้นๆ ส่วน ส.ว.(หญิง) ซึ่งมีความรู้ทางกฎหมายมากก็ได้เข้ามาช่วยร่างกฎหมาย ทั้งยังทำกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ร่วมกัน นับตั้งแต่ปี 2535 เป็นต้นมา ชมรมรัฐสภาสตรีไทย ก็ได้มีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาสังคมและร่างกฎหมายสังคมสำคัญจนประสบความสำเร็จ ได้แก่

- พรบ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539
- พรบ.การค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540
- พรบ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ซึ่งผู้วิจัยได้เป็นผู้หนึ่งที่กร่างกฎหมายฉบับนี้เข้า

สู่สภาและได้ตราเป็นพระราชบัญญัติบังคับใช้ในปัจจุบันนี้

จากประสบการณ์การเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ระหว่างปี 2531 ถึง ปี 2538 ผู้วิจัยเห็นปัญหา ดังนี้

1. ภาครัฐและภาคเอกชน(NGO) เกิดปัญหาความขัดแย้งกัน โดยภาครัฐมองว่าภาคเอกชน(NGO)เข้าไปก้าวก่ายงานของรัฐ ส่วนภาคเอกชนมองว่ารัฐกีดกันการทำงานให้ความช่วยเหลือสังคมของภาคเอกชน

2. เกิดช่องว่างระหว่างผู้บริหารประเทศ (นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี) กับ ข้าราชการ ผู้วิจัย มองเห็นว่า ข้าราชการมีข้อมูล รู้ปัญหาแต่ไม่มีอำนาจ ในขณะที่ตัวกันผู้บริหารประเทศมีอำนาจแต่ไม่รู้ปัญหา เนื่องจากข้าราชการไม่มีช่องทาง ไม่มีโอกาส ส่งปัญหาให้รัฐบาลนำมาเป็นนโยบาย พุด ง่าย ๆ ก็คือ คนรู้ปัญหาไม่มีอำนาจ คนที่มีอำนาจไม่รู้ปัญหา

ดังนั้น เมื่อปี 2538 ขณะนั้นผู้วิจัยได้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร สมัยที่ 3 และได้รับการแต่งตั้งเป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง ผู้วิจัยจึงได้จัดทำแผนการ ประสานงานภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อเด็กและสตรี ได้เสนอรัฐบาลตั้งคณะกรรมการเร่งรัดและ ประสานงาน การปฏิบัติงานเยาวชน สตรี ภาครัฐและเอกชน สำนักนายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรีขณะนั้น คือ นายบรรหาร ศิลปอาชา ได้แต่งตั้งผู้วิจัยเป็นประธานคณะกรรมการ เร่งรัดและประสานการปฏิบัติงาน เยาวชน สตรี ภาครัฐและภาคเอกชน สำนักนายกรัฐมนตรี

จึงนับได้ว่าเป็นครั้งแรกที่ภาครัฐได้ทำงานร่วมกับภาคเอกชนอย่างเป็นรูปธรรม โดยได้ แต่งตั้งคณะทำงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคม เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กอง ปราบปราม สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กระทรวง แรงงานและสวัสดิการสังคม(ชื่อที่ใช้ในสมัยนั้น) องค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคม โดยเฉพาะเด็กและสตรี รวมทั้งมีนักวิชาการเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการ โดยมีคณะกรรมการ ส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ(กสส.) สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นเลขานุการ คณะกรรมการชุดดังกล่าวจัดตั้งเพื่อวัตถุประสงค์

1. เร่งรัดให้ภาครัฐและภาคเอกชนร่วมกันแก้ไขปัญหาสังคม โดยเฉพาะเรื่องเด็กและสตรี เป็นแนวทางเดียวกัน

2. นำปัญหาสังคมของทุกหน่วยงานที่ได้ศึกษาและทราบถึงปัญหา มาสรุปเสนอตรงต่อ นายกรัฐมนตรี เพื่อให้รัฐบาลจัดทำแผนและป็นนโยบายเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมได้ ถูกต้องและเป็นรูปธรรม

3. นำผลการสรุปปัญหาสังคมเรื่องเด็ก เยาวชน สตรี ไปยกกว้างและแก้ไขกฎหมายใน สภาผู้แทนราษฎร

4. จัดตั้งชุดเฉพาะกิจเข้าไปช่วยเหลือเด็ก เยาวชน และสตรี ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม ถูกละเมิดสิทธิ ถูกบังคับค้าประเวณี เป็นต้น

ผู้วิจัยได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานคณะกรรมการชุดดังกล่าว 2 สมัย คือ

สมัยที่ 1 ปี 2538 นายกรัฐมนตรีขณะนั้นคือ นายบรรหาร ศิลปอาชา

สมัยที่ 2 ปี 2539 นายกรัฐมนตรีขณะนั้นคือ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ

ต่อมาเมื่อปี 2540 การเมืองเปลี่ยนแปลงผู้วิจัยได้มาอยู่ฝ่ายค้าน จึงทำให้คณะกรรมการชุดนี้ยกเลิกโดยรัฐบาลใหม่ แม้ว่าคณะกรรมการชุดดังกล่าวถูกยุบและ“ชุดเฉพาะกิจ” ของคณะกรรมการชุดนี้ก็ได้อยุบเช่นกัน แต่ปัญหาที่ยังรอความช่วยเหลือ ช่วยประสานงานยังมีอีกมาก หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนกลุ่มหนึ่งจึงได้เสนอให้ผู้วิจัยตั้งชุดเฉพาะกิจปีณา หงสกุล เพื่อเด็กและสตรี รับเรื่องราวร้องทุกข์และช่วยประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐให้ต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงได้ปฏิบัติงานช่วยเหลือเด็ก เยาวชน และสตรี อย่างต่อเนื่อง

ต่อมา ปี 2541 ผู้วิจัยได้กลับเข้าไปเป็นพรรคร่วมรัฐบาล และได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ผู้วิจัยเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ดูแลรับผิดชอบกรมประชาสงเคราะห์

ผู้วิจัยได้มอบนโยบายให้กับกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ที่สำคัญๆ พร้อมวัตถุประสงค์ต่างๆดังนี้

นโยบาย	วัตถุประสงค์
1. ขยายเครือข่ายศูนย์ช่วยเหลือเร่งด่วนครบวงจรทั่วประเทศ สายด่วน “1507” (หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 2542)	1. เพื่อให้คำปรึกษา แนะนำปัญหาทางโทรศัพท์ 2. เพื่อให้หน่วยงานรัฐบาลได้ทราบถึงปัญหาและได้แก้ไขปัญหาค้นหาเหตุการณ์ 3. เพื่อให้สามารถประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ตำรวจ ให้เกิดความคล่องตัวและรวดเร็ว
2. จัดทำคู่มือทำเนียบองค์กรเครือข่ายศูนย์ช่วยเหลือเร่งด่วน 24 ชั่วโมง ภาครัฐและภาคเอกชนทั่วประเทศ(หนังสือพิมพ์บ้านเมือง, 2541)	1. เพื่อประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการให้ความช่วยเหลือแก่เด็ก เยาวชน และสตรี ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนให้เป็นเครือข่ายเดียวกัน ส่งความช่วยเหลือผ่านกันได้อย่างรวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์
3. มอบนโยบายแต่งตั้งชุดเฉพาะกิจ แก้ไขปัญหาสังคมเร่งด่วน(หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 2541)	1. เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐช่วยเหลือสังคมเชิงรุกตลอด 24 ชั่วโมง 2. เพื่อศึกษาผลการบังคับใช้ กฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่งที่เกี่ยวข้องกับการค้าหญิงและเด็กข้ามชาติ เพื่อทราบข้อบกพร่องต่างๆ และเสนอแนะให้มีการปรับปรุง แก้ไข กฎหมาย กฎระเบียบ
	ข้อบังคับ คำสั่ง ตลอดจนกลไกและมาตรการที่เกี่ยวข้อง 3. เพื่อประสานความร่วมมือกับประเทศภูมิภาคในการดำเนินการส่งผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการค้าข้ามชาติกลับภูมิลำเนาเดิม และในกิจกรรมที่เกี่ยวกับ มาตรการทางกฎหมาย เพื่อป้องกันและแก้ไข ปัญหาการค้าหญิงและเด็กข้ามชาติ รวมถึงส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลและสร้างเครือข่ายระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

ปี 2542 ผู้วิจัยได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (กำกับดูแลการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและองค์การสวนสัตว์)

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นรายได้หลักของประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้กำหนดให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่ง ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินอกจากการสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศแล้ว อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังเป็นกลไกสำคัญในการช่วยสร้างงาน สร้างอาชีพ กระจายรายได้ไปสู่ประชาชน ในหลากหลายอาชีพได้อย่างกว้างขวาง

นโยบายที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาสังคม ที่ผู้วิจัยมอบให้กับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยหลักๆดังนี้

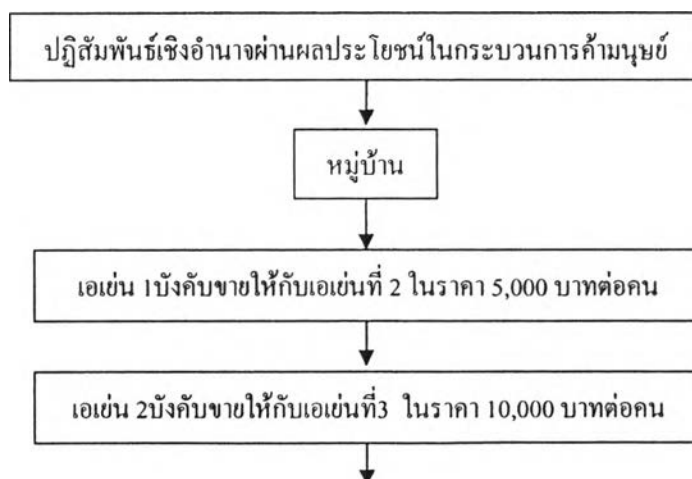
นโยบาย	วัตถุประสงค์
1. โครงการหมู่บ้านอุตสาหกรรมชนบทเพื่อการท่องเที่ยว โดยให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยดำเนินการจัด โครงการหมู่บ้านอุตสาหกรรมชนบทเพื่อการท่องเที่ยว	1. เน้นการกระจายรายได้ เป็นรูปธรรมไปสู่ประชาชนในท้องถิ่น 2. สร้างงานในครัวเรือนเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนในครอบครัว
1.1. ส่งเสริมให้หมู่บ้านหัตถกรรมเป็นแหล่งผลิตและจำหน่ายสินค้าของที่ระลึกให้กับนักท่องเที่ยว 1.2. ร่วมมือกับกระทรวงพาณิชย์หาลาดขายต่างประเทศ ร่วมมือกับบริษัทในประเทศให้คำปรึกษานับสนุน สอน การเรียนรู้วิชาชีพรายได้ในครัวเรือน 1.3. จัดโครงการส่งเสริมมาตรฐานสินค้าในประเทศไทย รวบรวมของดีแต่ละจังหวัดเช่นของที่ระลึกหัตถกรรมหมู่บ้าน ร้านอาหาร พื้นเมืองแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ	3. สร้างงานสร้างอาชีพสร้างรายได้ให้กับประชาชนทั่วประเทศ
2. ส่งเสริมการท่องเที่ยวสู่ชนบท ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว วัฒนธรรมพื้นเมือง แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ ทั่วทุกอำเภอ ทุกจังหวัด	

นโยบาย	วัตถุประสงค์
<p>3. โครงการไทยเที่ยวไทย ปี 2542</p> <p>เนื่องจากปี 2542 เป็นปีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนมายุครบ 72 พรรษาซึ่งประชาชนชาวไทยทั่วประเทศจะร่วมกันจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสมหามงคล ตลอดปีทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และยังเป็นช่วงที่สองของปีอะเมซิ่งไทยแลนด์ หรือปีท่องเที่ยวไทยที่รัฐบาล ได้ประกาศรณรงค์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวต่างชาติ เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย พร้อมกันกับการสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น โดยมีจุดประสงค์ที่จะให้อุตสาหกรรม เป็นทางหนึ่งที่จะช่วยบรรเทาปัญหาเศรษฐกิจของประเทศไทย ให้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เร่งดำเนินการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวต่างๆ ทั่วประเทศไทยเพื่อเสนอขาย</p>	<p>1. เพื่อสนองนโยบายปีท่องเที่ยวไทยในช่วงปีที่ 2 ให้มีความต่อเนื่อง</p> <p>2. เพื่อเป็นการกระตุ้นและดึงความสนใจของผู้บริโภคให้หันมาเดินทางท่องเที่ยวในประเทศให้มากขึ้น</p> <p>3. เพื่อช่วยลดกระแสการเดินทางออกไปเที่ยวต่างประเทศของคนไทย ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วงปี 2542 ในการนี้การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานกับหน่วยงานของรัฐและผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง เช่น บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) การรถไฟแห่งประเทศไทย สมาคมไทยธุรกิจท่องเที่ยว สมาคมผู้ประกอบการนำเที่ยวแห่งประเทศไทย สมาคมโรงแรมไทย เพื่อจัดทำต้นแบบรายการนำ</p>
<p>ให้กับนักท่องเที่ยวชาวไทยในราคาพิเศษ โดยให้แล้วเสร็จพร้อมเสนอขายให้แก่ผู้สนใจเดินทางท่องเที่ยวภายนอกช่วงฤดูกาล (Low Season)</p>	<p>เที่ยวราคาพิเศษ โดยรายการท่องเที่ยวจะครอบคลุมทุกภูมิภาคของประเทศ</p>

4.11 การวิเคราะห์กระบวนการค้ำนุษย์และโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจจากกรณีศึกษา และจากประสบการณ์ของมูลนิธิปริ๊นซ์วิลเลียมแห่งสกลเพื่อเด็กและสตรี(องค์กรสาธารณประโยชน์)

การวิเคราะห์กระบวนการค้ำนุษย์และโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจจากกรณีศึกษา และจากประสบการณ์ของมูลนิธิปริ๊นซ์วิลเลียมแห่งสกลเพื่อเด็กและสตรี(องค์กรสาธารณประโยชน์) สรุปได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 4.10 กระบวนการค้ำนุษย์ อำนาจ และผลประโยชน์

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

จากแผนภาพกระบวนการค้ามนุษย์ มีเครือข่ายโยงใยกันอย่างหนาแน่น เริ่มตั้งแต่นายหน้า เรียกว่าเอเย่นคนที่ 1 จะหลอกผู้หญิง ตามหมู่บ้านชนบท มาขายให้กับผู้เป็นรัฐจัดหา หรือเรียกว่า เอเย่นคนที่ 2 ในราคาประมาณ 5,000.- บาท ต่อคน เอเย่นคนที่ 2 จะขายให้กับเอเย่นที่ 3 คนละ 10,000.- บาท เอเย่นที่ 3 จะจัดความเหมาะสมของหญิงสาวเพื่อให้เกรดด้วย คือ

เกรดเอ

จะเป็นเด็กหญิงสาวที่สวย อายุน้อย จะนำส่งขายให้กับเอเย่นที่ 4 ในราคาคนละประมาณ 50,000.- บาท เอเย่นที่ 4 นี้ก็จะรวบรวมหญิงสาวอยู่ในความดูแลของตน และบังคับทำสัญญาเงินกู้ คนละประมาณ 200,000.- บาท เพื่อใช้หนี้โดยหักจากการทำงานค่าประเวณีโดยไม่ได้ค่าตอบแทน เอเย่นที่ 4 จะหักไว้หมดจนกว่าจะใช้หนี้หมด ที่อยู่เอเย่นมักจะทำอพาทเมนต์ให้อยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ละ 20 ถึง 30 คน มีรถตู้รับส่ง เข้าสถานบริการแฝงด้วยสถานบริการทางเพศ ค่าใช้จ่ายที่พักอาหาร ต้องจ่ายเพิ่ม โดยเอเย่นที่ 4 นี้ก็จะแบ่งเงินค่าค่าประเวณีกับสถานบริการทุกคืน โดยจะบังคับให้หญิงสาว ขายบริการทางเพศอย่างต่ำ คืนละ 4 คน ครั้งละประมาณ 2,500 บาท ผู้ซื้อบริการ 4 คนต่อ 1 คืน = 10,000.- บาท เอเย่นรับไป 60% = 6,000.- บาทเจ้าของสถานบริการรับ 40% = 4,000.- บาท

กรณีเอเย่นควบคุมเด็กดูแล 30 คนก็หมายความว่า เอเย่นจะรับเงินสดทุกคืนๆ ละ ประมาณ $6,000 \times 30 = 180,000.-$ บาทต่อคืน ได้รับเงินสดเดือนละ = 5,400,000.- บาท

เกรดบี

หน้าตาใช้ได้ อายุมาก ผ่านการแต่งงาน เอเย่นที่ 3 จะส่งขายให้กับเอเย่นที่ 4 ในราคา ประมาณคนละ 30,000.- ถึง 50,000.- บาทขึ้นอยู่กับเกรด

เมื่อหญิงสาวถูกขายให้กับเอเย่นที่ 4 ก็จะถูกเอเย่นที่ 4 นี้ จะเป็นผู้ที่ร่วมกระบวนการค้า มนุษย์กับต่างประเทศ จะให้หญิงสาวทำสัญญาเงินกู้ประมาณ 200,000.- บาทให้ไว้กับเอเย่นที่ 4 และก็จะจัดทำ Passport Visa เพื่อเดินทางไปทำงานต่างประเทศ โดยหญิงสาวจะต้องถูกบังคับ ค่าประเวณี คืนละ 10-20 คน โดยหักค่าใช้จ่ายทั้งหมด หญิงสาวไม่ได้รับเงิน ทั้งยังต้องจ่ายค่าอาหาร ที่พักเองอีกต่างหาก โดยเอเย่นที่ 4 จะมาหักเงินอีกต่างหาก โดยเอเย่นที่ 4 จะมาหักเงินอีกต่างหาก เด็กและหญิง ที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์ทั้ง 8 คนก็จะอยู่ในกรณีนี้

สำหรับหญิงสาวเกรดซี เอเข่นที่ 3 ขายให้เอเข่นที่ 4 ประมาณ 20,000.- บาท เอเข่นที่ 4 จะจัดส่งไปยังโรงงานที่ขาดแคลนพนักงาน โดยทางโรงงานจะทำสัญญาเงินกู้ไว้กับหญิงสาวเกรดซีในราคาคนละ 80,000.- บาท ถึง 100,000.- บาท โดยหญิงสาวจะถูกหักเงินเดือนทั้งหมดจนหมดสัญญาเงินกู้จึงจะได้รับอิสระ

เอเข่นที่ 4 จะมีผลประโยชน์ที่จะต้องแบ่งให้กับผู้มีอิทธิพล กลไกของรัฐ เพื่อได้รับผลประโยชน์ร่วมกับหญิงสาวเกรดเอ ส่งขายยังสถานบริการ

ทั้งหมดนั้นคือ โครงสร้างเส้นทางหลอกลวงเด็กและหญิงค้าประเวณีโดยปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ ผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างผู้ค้ามนุษย์ กลไกรัฐ มีอิทธิพล – เจ้าของสถานบริการทางเพศ

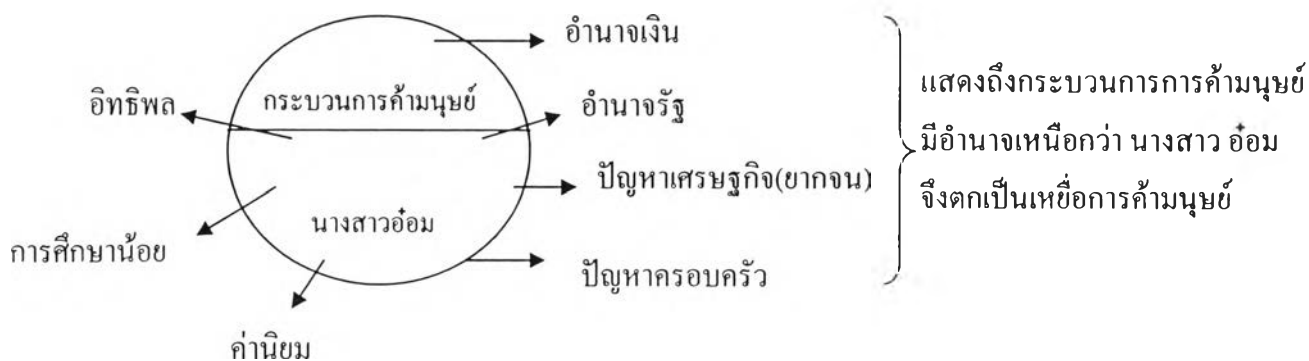
4.12 สรุปกระบวนการและขั้นตอนการช่วยเหลือ 8 กรณี ผ่านการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรองของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี (องค์กรสาธารณประโยชน์)

4.12.1 กรณี น.ส.อ้อม

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและทำการวิเคราะห์โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจในกรณีศึกษาของนางสาวอ้อม ดังนี้

นางสาวอ้อม เป็นผู้ไร้อำนาจ ได้ถูกกระบวนการค้ามนุษย์ซึ่งมีอำนาจเหนือกว่าหลอกลวง กลุ่มกระบวนการค้ามนุษย์ มีทั้งอำนาจเงินที่ซื้อผู้หญิงเป็นธุรกิจหาหรือเรียกว่าเอเข่นหลายสาย โดยผ่านขั้นตอนกลไกของรัฐ ข้าราชการ ที่มีส่วนรู้เห็น จึงสรุปการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจได้ ดังนี้

เส้นทางที่ถูกหลอกเข้าสู่กระบวนการค้ามนุษย์ปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ คือ

แผนภูมิที่ 4.11 เส้นทางที่ถูกหลอกเข้าสู่กระบวนการค้ำนุษย์ปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ

ภาพโครงสร้างข้างต้น แสดงถึง กระบวนการค้ำนุษย์มีอำนาจเหนือกว่า นางสาว อ่อม ไม่
ว่าจะเป็นเศรษฐกิจกระบวนการค้ำนุษย์มีเงินมหาศาลที่จะจ่ายให้กับเอเจนต์ที่เป็นธุรกิจจัดหา หลอก
หลวง นางสาว อ่อม เจ้าหน้าที่ของรัฐ เช่น ตำรวจ มีส่วนพัวพันกับผลประโยชน์ และแน่นอนที่สุด
ธุรกิจผิดกฎหมายย่อมมีผู้มีอิทธิพลคุ้มกันไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง ข้าราชการที่เกี่ยวข้องกับ
กระบวนการค้ำนุษย์ อำนาจรัฐการบริหารประเทศไม่ได้ช่วยให้ นางสาว อ่อม หลุดพ้นจากการเข้า
สู่กระบวนการค้ำนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ที่มุ่งเน้นแต่จะเอื้อประโยชน์
ให้แก่ทุนนิยมกลุ่มเดียว

- 1) ญาตินางสาว อ่อม ขอความช่วยเหลือมูลนิธิฯ
- 2) ผู้วิจัยได้ประสานตำรวจไทย 2 นายเดินทางไปตรวจสอบที่มาเลเซีย คือ พ.ต.ต.เชวงศักดิ์
สินสูงสุด และ พ.ต.ต.สุมิตร คุณานุกุล (ยศในขณะนั้น) พบว่ามีหญิงไทยถูกบังคับค้าประเวณีจริง
- 3) ผู้วิจัยเดินทางไปประเทศมาเลเซียขอความร่วมมือตำรวจไทยเดินทางไปด้วยกัน คือ
พ.ต.อ.มาโนช ไกรรงค์ (ยศในขณะนั้น) พร้อมคณะ
- 4) ผู้วิจัยไปขอความช่วยเหลือผู้บัญชาการที่กรุงกัวลาลัมเปอร์ ตำรวจมาเลเซียและส.ส.
มาเลเซีย ตำรวจมาเลเซียมีที่ท่าจะให้ผู้วิจัยและคณะกลับไปก่อนแล้วจะค้นหาให้ภายหลัง ผู้วิจัยไม่
ยอมจึงได้ต่อรองตำรวจมาเลเซีย หากไม่ช่วยเหลือจะส่งเรื่องให้ส.ส. คนหนึ่งในมาเลเซียช่วยเหลือ
แทนตำรวจ ซึ่งผู้วิจัยนัดไว้แล้ว
- 5) ตำรวจมาเลเซียจึงตกลงให้ความช่วยเหลือโดยให้ผู้วิจัยยกเลิกการไปพบส.ส. มาเลเซีย
- 6) ทีมงานผู้วิจัยและตำรวจไทยยังไม่ให้แผนที่ชื่อช่องกับตำรวจมาเลเซียจนกระทั่งตำรวจ
มาเลเซียตกลงให้ความช่วยเหลือ
- 7) ตำรวจไทยพร้อมตำรวจมาเลเซียเข้าหลายช่อง
- 8) ได้สามารถช่วยเหลือเด็กและหญิงไทยได้ 37 คน นำมาที่ทำการสถานีตำรวจ K.L.
มาเลเซีย

9) ผู้วิจัยจึงได้ประสานทูตไทยประจำมาเลเซียให้ดูแลเด็กและหญิงไทยซึ่งต้องขึ้นศาลเป็นพยานจับกุมเจ้าของช่องก่อน จึงจะกลับประเทศไทยได้และเด็กและหญิงไทยตกเป็นเข้าเมืองผิดกฎหมาย แต่ผู้วิจัยขอร้องตำรวจให้ไม่เอาผิด

10) ผู้วิจัยเดินทางกลับประเทศไทยประสานกับเอกอัครราชทูตมาเลเซียประจำประเทศไทยขอให้ประสานรัฐบาลปล่อยตัวเด็กและหญิงไทยทั้งหมดพร้อมทั้งประสานกับตำรวจมาเลเซียตลอด 1 สัปดาห์

11) ประมาณ 1 สัปดาห์เด็กและหญิงไทยได้ขึ้นศาลและตำรวจปล่อยตัวกลับประเทศไทย

12) ช่วงที่ผู้วิจัยและตำรวจได้ช่วยเหลือเด็กและหญิงไทย ซึ่งมีนางสาว อ่อมอยู่ด้วย 1 ใน 37 คน นางสาว อ่อมได้แจ้งผู้วิจัยว่ามีตำรวจมาเลเซียที่เดินอยู่ในสถานีตำรวจ 2 คน ไปใช้บริการทางเพศและเป็นผู้ดูแลผลประโยชน์ให้เจ้าของช่อง

13) ผู้วิจัยจึงได้แจ้งกับผู้บัญชาการตำรวจ K.L. มาเลเซียและถูกดำเนินคดี

14) ผู้วิจัยประสานกรมประชาสัมพันธ์ให้เข้ามาช่วยเหลือครอบครัวของผู้ถูกบังคับค้าประเวณีตลอดจนจัดหาอาชีพให้

15) ผู้วิจัยประสานตำรวจกองปราบและในท้องที่ต่าง ๆ เพื่อดำเนินคดีกับผู้เป็นธุระจัดหาเอเย่นที่ 1 และเอเย่นที่ 2 ที่จัดส่งเด็กและหญิงไปให้เอเย่นที่ 3 ซึ่งอยู่ต่างประเทศ

16) ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือตำรวจให้ความคุ้มครองเหยื่อผู้ถูกหลอกลวงบังคับค้าประเวณีเพราะนางสาว อ่อมถูกข่มขู่และโทรศัพท์รบกวนจากมาเลเซียตลอดเวลา

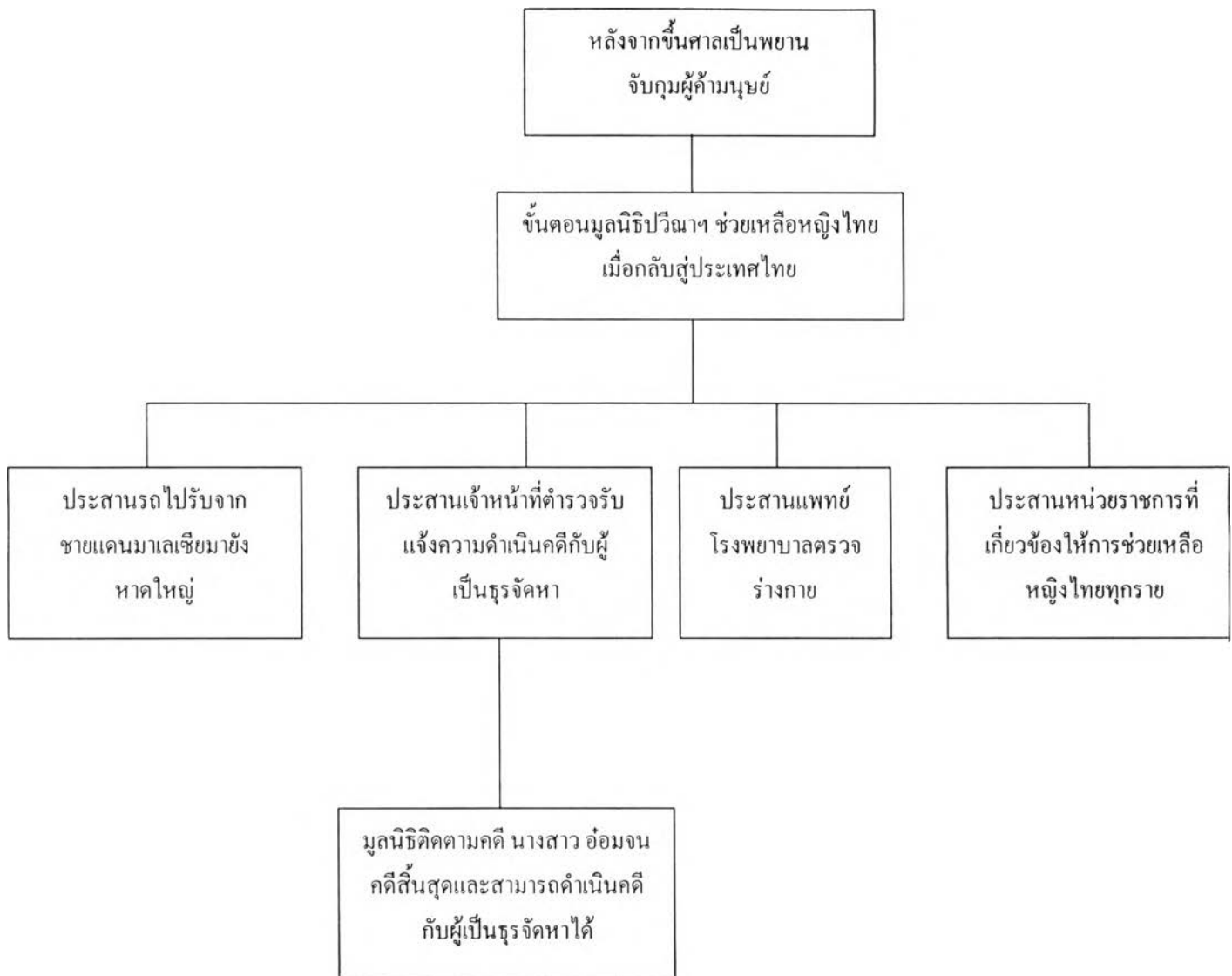
17) ผู้วิจัยมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ติดตามคดีของนางสาว อ่อมจนคดีสิ้นสุดผู้เป็นธุระจัดหาเอเย่นที่ 1 เอเย่นที่ 2 ถูกดำเนินคดี ศาลตัดสินจำคุก

1. โครงสร้างสาเหตุที่ก่อให้เกิดการถูกบังคับค้าประเวณี

2. โครงสร้างขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการช่วยเหลือ นางสาว เอ กรณีถูกบังคับค้าประเวณีในประเทศมาเลเซีย

แผนภูมิที่ 4.12 กระบวนการและขั้นตอนกรณีการช่วยเหลือ นางสาว อ่อม

3. โครงสร้างภาพการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรองของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็ก และสตรีที่ได้ช่วยเหลือนางสาว อ้อม

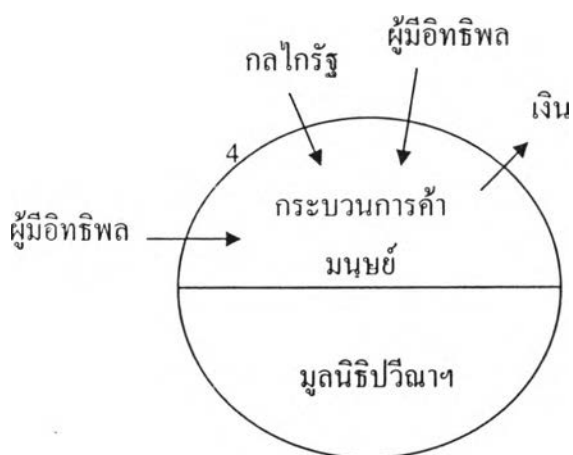
แสดงถึงปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรอง
ของ มูลนิธิสามารถช่วยเหลือเหยื่อได้

ผู้วิจัยในฐานะเป็นนักการเมืองเป็นส.ส. สามารถ
ประสานขอความร่วมมือตำรวจซึ่งถือว่าเป็นกลไก
รัฐ ผู้วิจัยเป็นนักการเมืองย่อมมีปฏิสัมพันธ์เชิง
อำนาจต่อรองกับกลไกรัฐ

ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรอง
กับตำรวจมาเลเซียแล้วทูตมาเลเซียด้วยการเป็น
ส.ส. เป็นนักการเมือง

มูลนิธิปวีณาฯ ไม่สามารถทำลายล้างกระบวนการ
ค้ามนุษย์ได้เพราะมูลนิธิ ปวีณาฯ เป็นองค์กร
เอกชนเล็กๆ และผู้วิจัยเป็นส.ส. คนเดียวที่จะต้อง
ผลักดันกฎหมาย นโยบาย กลไกของรัฐซึ่งเป็น
เรื่องยากที่สุด นอกจากจะต้องมีมาตรการแก้ไข
ทั้งระบบ ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

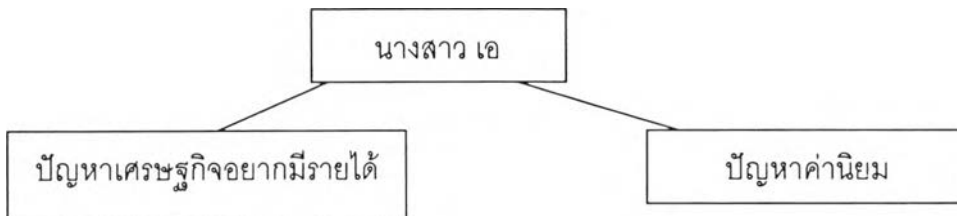
4.12.2 กรณี น.ส.เอ

ผู้วิจัยได้ทำการสรุปขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการให้ความช่วยเหลือ น.ส.เอ กรณี ถูกหลอกลวงบังคับค้าประเวณีที่ประเทศสิงคโปร์

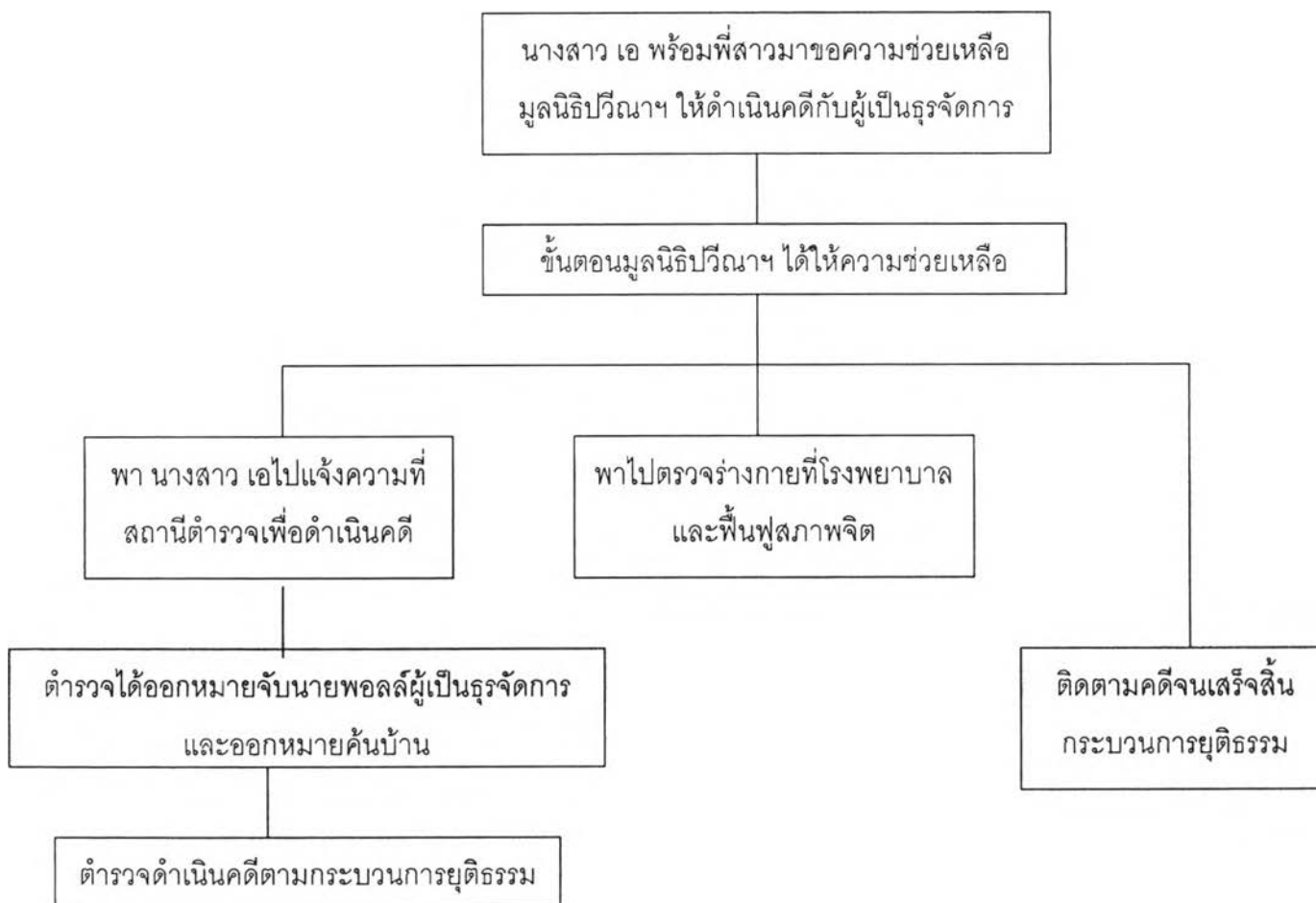
น.ส.เอ และพี่สาวได้เข้ามาขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี องค์กรสาธารณประโยชน์) ประธานเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินคดีกับนายพล ผู้เป็นธูรจัดหาหลอกลวง น.ส.เอ ไปค้าประเวณีที่ประเทศสิงคโปร์ มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ดำเนินการ ดังนี้

- 1.) ผู้วิจัยได้พาน.ส.เอ ไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ต่อมา
- 2.) เจ้าหน้าที่มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี พาน.ส.เอ ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลตามหนังสือส่งตัวผู้เสียหายเข้ารับการตรวจร่างกายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- 3.) เจ้าหน้าที่มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี นำ น.ส.เอ ไปพบนักจิตวิทยา เพื่อฟื้นฟูสภาพจิตใจของ น.ส.เอ ซึ่งได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจจากการถูกบังคับค้าประเวณี
- 4.) เจ้าหน้าที่ตำรวจออกหมายค้นบ้านและหมายจับนายพล ซึ่งได้รับหลักฐานมากมายจากการตรวจค้นบ้านของนายพล
- 5.) เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินคดีกับนายพล ในข้อหาเป็นธูรจัดหา ตามกระบวนการยุติธรรม
- 6.) มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ดำเนินการติดตามกระบวนการค้ามนุษย์ จนเสร็จสิ้นกระบวนการยุติธรรม

1. โครงสร้างสาเหตุที่ก่อให้เกิดการถูกบังคับค้าประเวณี

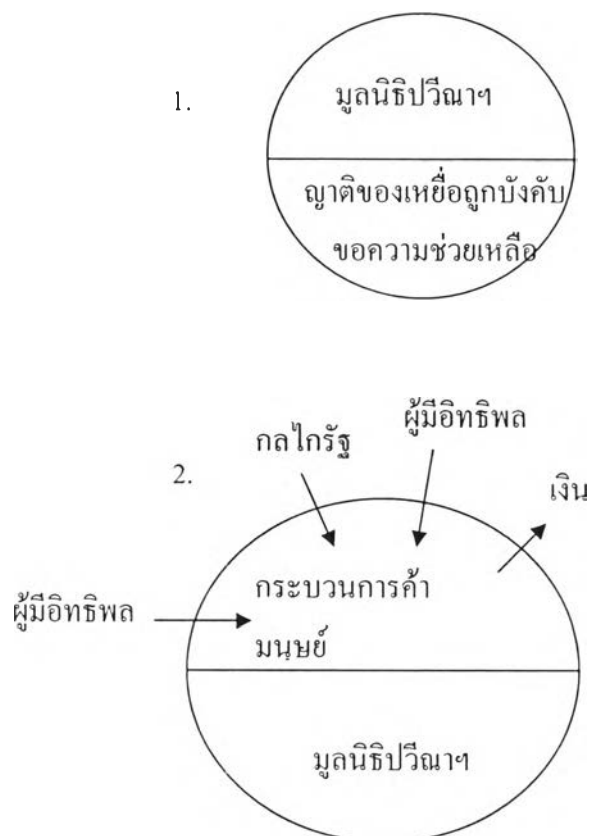

2. โครงสร้างขั้นตอนของมูลนิธិพิวิณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการช่วยเหลือ นางสาว เอ กรณีถูกบังคับค้าประเวณีในประเทศสิงคโปร์

แผนภูมิที่ 4.13 และขั้นตอนกรณีช่วยเหลือ นางสาว เอ

3. โครงสร้างภาพการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรองของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็ก และสตรีที่ได้ช่วยเหลือนางสาว เอ

แสดงถึงปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองของมูลนิธิสามารถช่วยเหลือเหยื่อได้

มูลนิธิปวีณาฯ ไม่สามารถทำลายล้างกระบวนการค้ามนุษย์ได้เพราะมูลนิธิ ปวีณาฯ เป็นองค์กรเอกชนเล็กๆ และผู้วิจัยเป็นส.ส. คนเดียวที่จะต้องผลักดันกฎหมาย นโยบาย กลไกของรัฐซึ่งเป็นเรื่องยากที่สุด นอกจากจะต้องมีมาตรการแก้ไขทั้งระบบ ทั้งระยะสั้นและระยะยาว

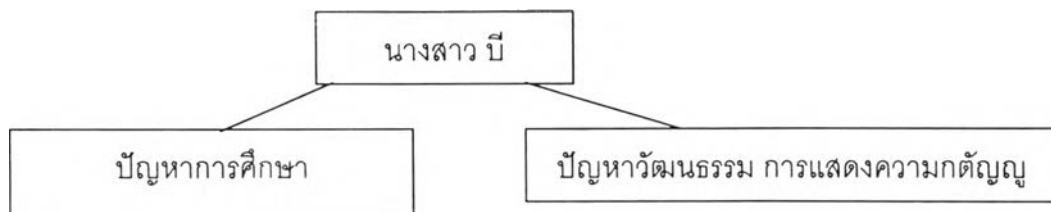
4.12.3 กรณี น.ส.บี

ผู้วิจัยได้ทำการสรุปขั้นตอนของมูลนิธិพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการให้ความช่วยเหลือ น.ส.บี กรณี ถูกหลอกลวงบังคับค้าประเวณีที่ประเทศสิงคโปร์

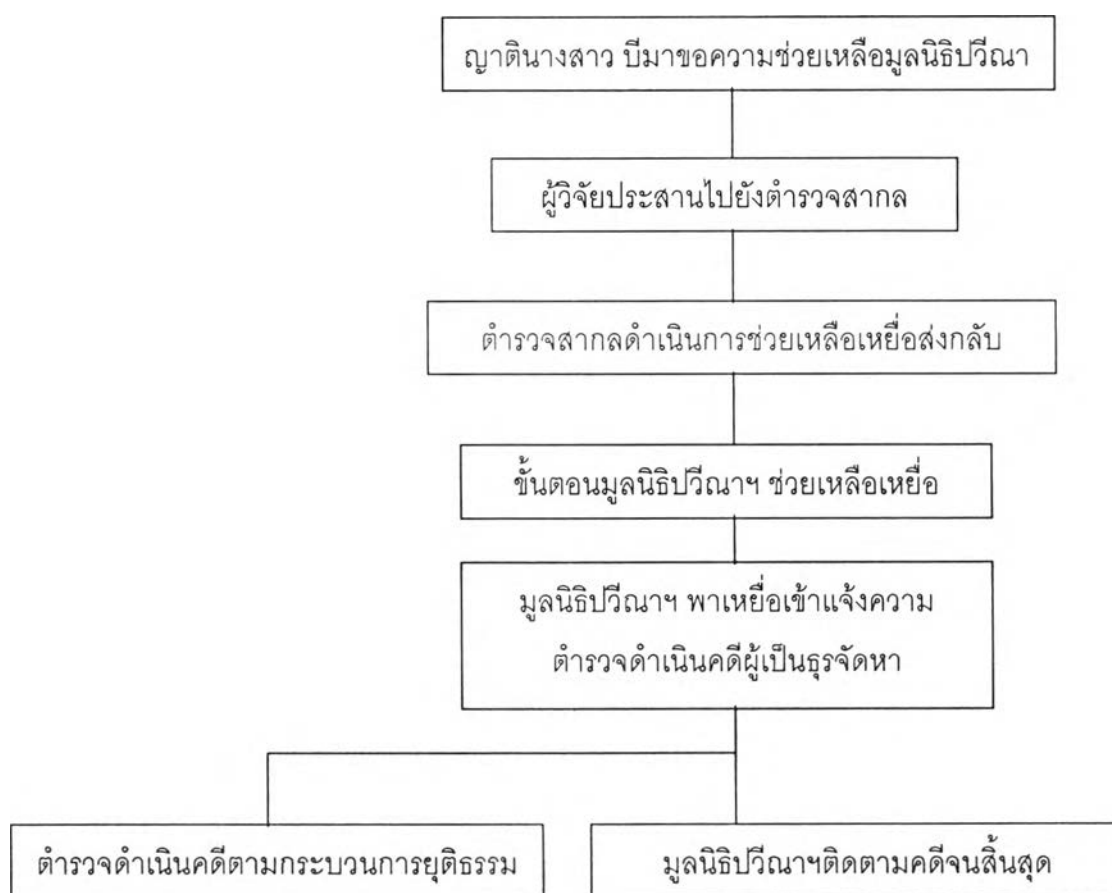
ญาติ น.ส.บี ได้เข้ามาขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี และมูลนิธิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีได้ให้ความช่วยเหลือ น.ส.บี ซึ่งถูกบังคับค้าประเวณีอยู่ที่ประเทศสิงคโปร์กลับมายังประเทศไทยและประสานเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมผู้ที่หลอก น.ส.บี ไปบังคับค้าประเวณี ทางมูลนิธิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีให้ญาติของ น.ส.บี เขียนรายละเอียดในแบบฟอร์มของมูลนิธิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี และผู้วิจัยในฐานะประธานมูลนิธิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้พาญาติของ น.ส.บี เข้าแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ณ สถานีตำรวจในท้องที่เกิดเหตุที่ซึ่ง น.ส.บี ถูกหลอกลวง และผู้วิจัยยังได้ประสานกับทางตำรวจสากลเพื่อช่วยเหลือในการประสานเจ้าหน้าที่ตำรวจประเทศสิงคโปร์ให้การช่วยเหลือ น.ส.บี จากสถานค้าประเวณีซึ่งญาติของ น.ส.บี ได้แจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ที่ น.ส.บี ถูกบังคับค้าประเวณี น.ส.บี ได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจสิงคโปร์และส่งตัว น.ส.บี กลับมาประเทศไทย

ต่อมาทางมูลนิธิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้พา น.ส.บี เข้าให้ปากคำต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการจับกุมผู้เป็นธุระจัดหา หลอก น.ส.บี ไปค้าประเวณี และทางมูลนิธิพัฒนาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้พา น.ส.บี ไปตรวจร่างกายตามใบส่งตัวผู้เสียหายเข้ารับการตรวจร่างกายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้ยังได้พา น.ส.บี ไปฟื้นฟูสภาพจิตใจตลอดจนติดตามด้านคดีจนถึงที่สุด

1. โครงสร้างสาเหตุที่ก่อให้เกิดการถูกบังคับค้าประเวณี

2. โครงสร้างขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการช่วยเหลือ นางสาว เอกรณีถูกบังคับค้าประเวณีในประเทศสิงคโปร์

แผนภูมิที่ 4.14 กระบวนการและขั้นตอนกรณีการช่วยเหลือ นางสาว บี

3. โครงสร้างภาพการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็ก และสตรีที่ได้ช่วยเหลือนางสาว บี

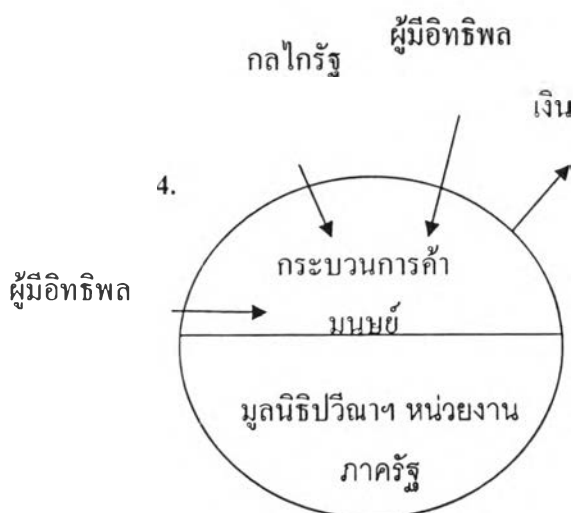
แสดงถึงปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองของมูลนิธิสามารถช่วยเหลือเหยื่อ

แสดงถึงการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจการต่อรองของผู้วิจัยในฐานะเป็นนักการเมืองเป็นส.ส. สามารถประสานขอความร่วมมือตำรวจซึ่งถือว่าเป็นกลไกรัฐ ผู้วิจัยเป็นนักการเมืองย่อมมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจเหนือกลไกรัฐ

ผู้วิจัยใช้ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรองกับตำรวจสิงคโปร์และทูตสิงคโปร์ด้วยการเป็นส.ส. เป็นนักการเมือง

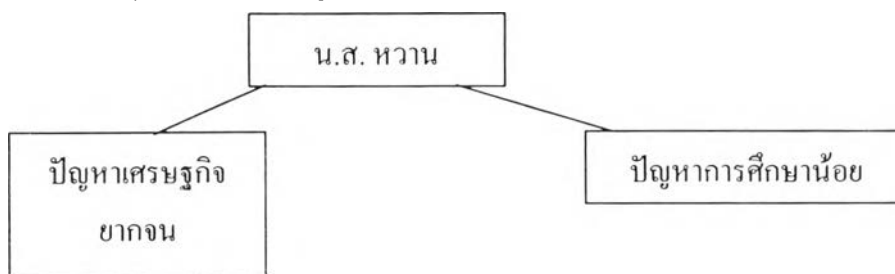
กระบวนการค้ามนุษย์ไม่หมดสิ้นไปตราบใดที่ผู้ค้ามนุษย์ ยังมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจกับอำนาจกลไกรัฐ กลุ่มผู้มืสิทธิพล ที่ยังเอื้อประโยชน์กับกลุ่มผู้ค้ามนุษย์

4.12.4 กรณี น.ส.หวาน

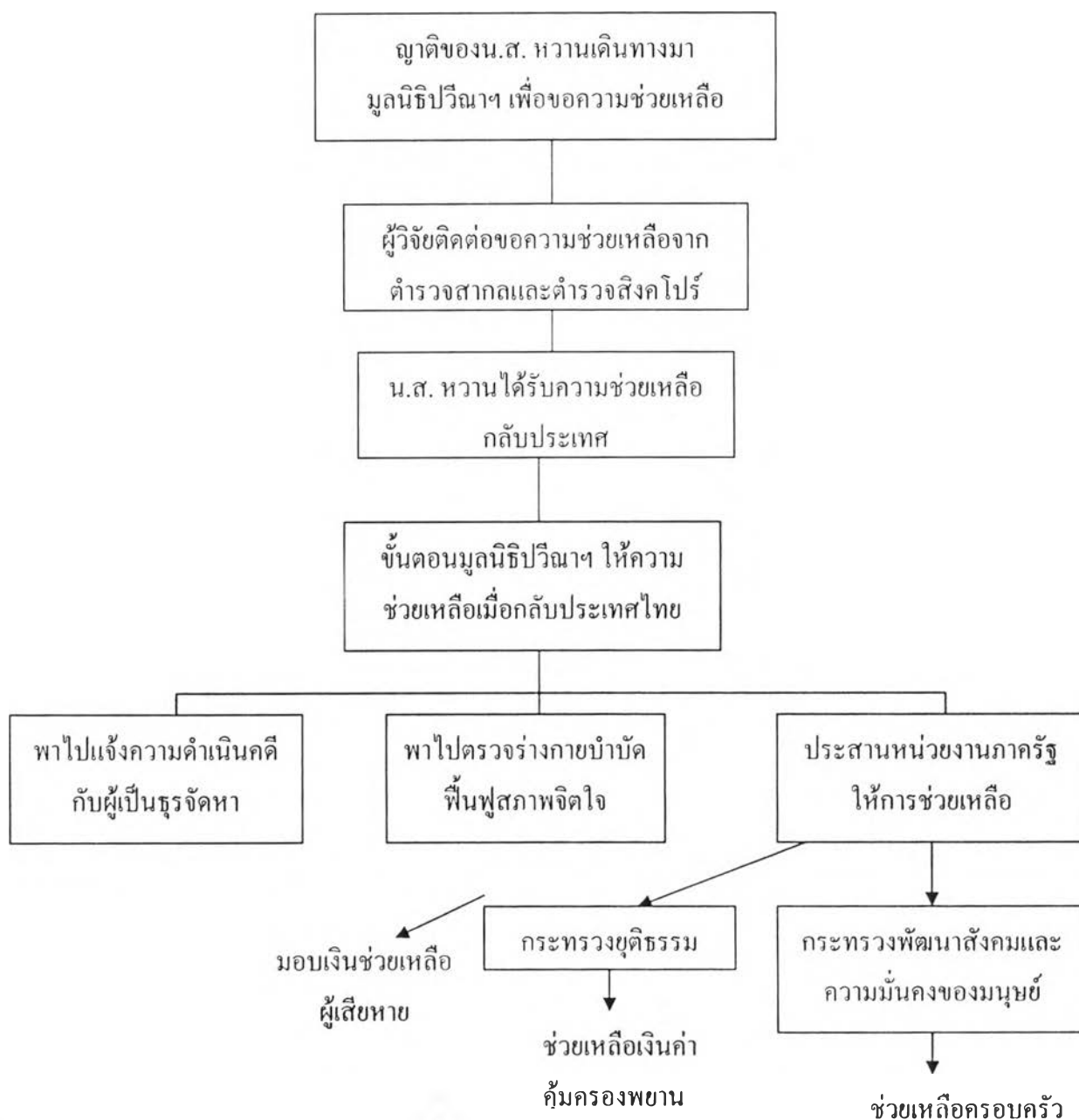
ผู้วิจัยได้ทำการสรุปขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการให้ความช่วยเหลือ น.ส.หวาน กรณี ถูกหลอกลวงบังคับค้าประเวณีที่ประเทศสิงคโปร์ ดังนี้

- 1) มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีได้พาญาติ น.ส.หวาน ไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อดำเนินคดีกับผู้ที่เป็นธุระจัดหา
- 2) ผู้วิจัยในฐานะประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ประสานไปยังตำรวจสากลและเจ้าหน้าที่ตำรวจประเทศสิงคโปร์เพื่อขอให้ติดตามช่วยเหลือ น.ส.หวาน กลับประเทศไทย
- 3) น.ส.หวาน ได้รับการช่วยเหลือจากตำรวจสากลและเจ้าหน้าที่ตำรวจสิงคโปร์ ส่งตัวกลับประเทศไทย
- 4) ภายหลังจาก น.ส.หวาน กลับประเทศไทย มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ให้ความช่วยเหลือโดยพา น.ส.หวาน ไปให้ปากคำเพิ่มเติมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการจับกุมผู้เป็นธุระจัดหา หลอก น.ส.หวาน ไปค้าประเวณี ในขณะเดียวกันทางมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ประสานหน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เกี่ยวกับการดำเนินการติดตามลงพื้นที่เยี่ยมชมครอบครัว เพื่อให้การช่วยเหลือทั้งในระยะสั้นและระยะยาว , สำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม และ สำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม ตลอดจนติดตามคดีจนถึงที่สุด

1. โครงสร้างสาเหตุที่ก่อให้เกิดการถูกบังคับค้าประเวณี

2. โครงสร้างขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาฯ เพื่อเด็กและสตรีในการช่วยเหลือหญิงไทยที่ถูกบังคับค้าประเวณีในประเทศสิงคโปร์

แผนภูมิที่ 4.15 กระบวนการและขั้นตอน กรณีการช่วยเหลือ นางสาวหวาน ฝีกอาชีพ

3. โครงสร้างภาพการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองระหว่างมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีกับกลไกรัฐในการช่วยเหลือ น.ส.หวาน

1.

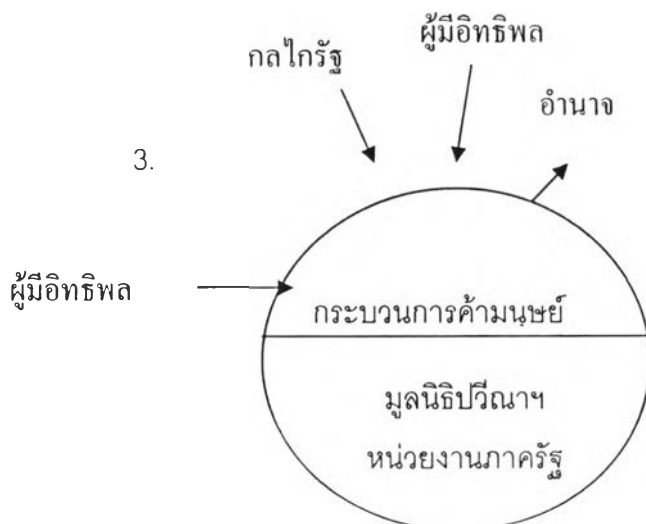
แสดงถึงปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองของมูลนิธิสามารถช่วยเหลือเหยื่อได้

2.

แสดงถึงการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจการต่อรองของผู้วิจัยเป็นนักการเมืองย่อมมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรองกับกลไกรัฐ

3.

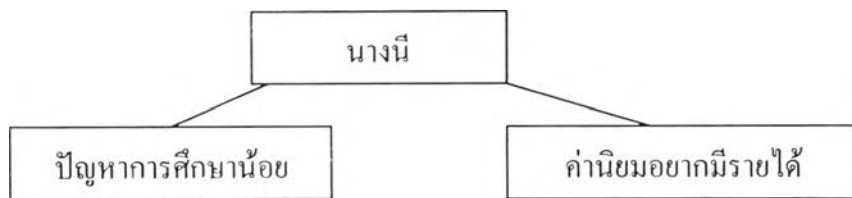
กระบวนการค้ำนุษย์ไม่หมดสิ้นไปตราบใดที่ผู้ค้ำนุษย์ ยังมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจกับอำนาจกลไกรัฐ กลุ่มผู้มีอิทธิพล ที่ยังเอื้อประโยชน์กับกลุ่มผู้ค้ำนุษย์

4.12.5 กรณี น.ส.นี้

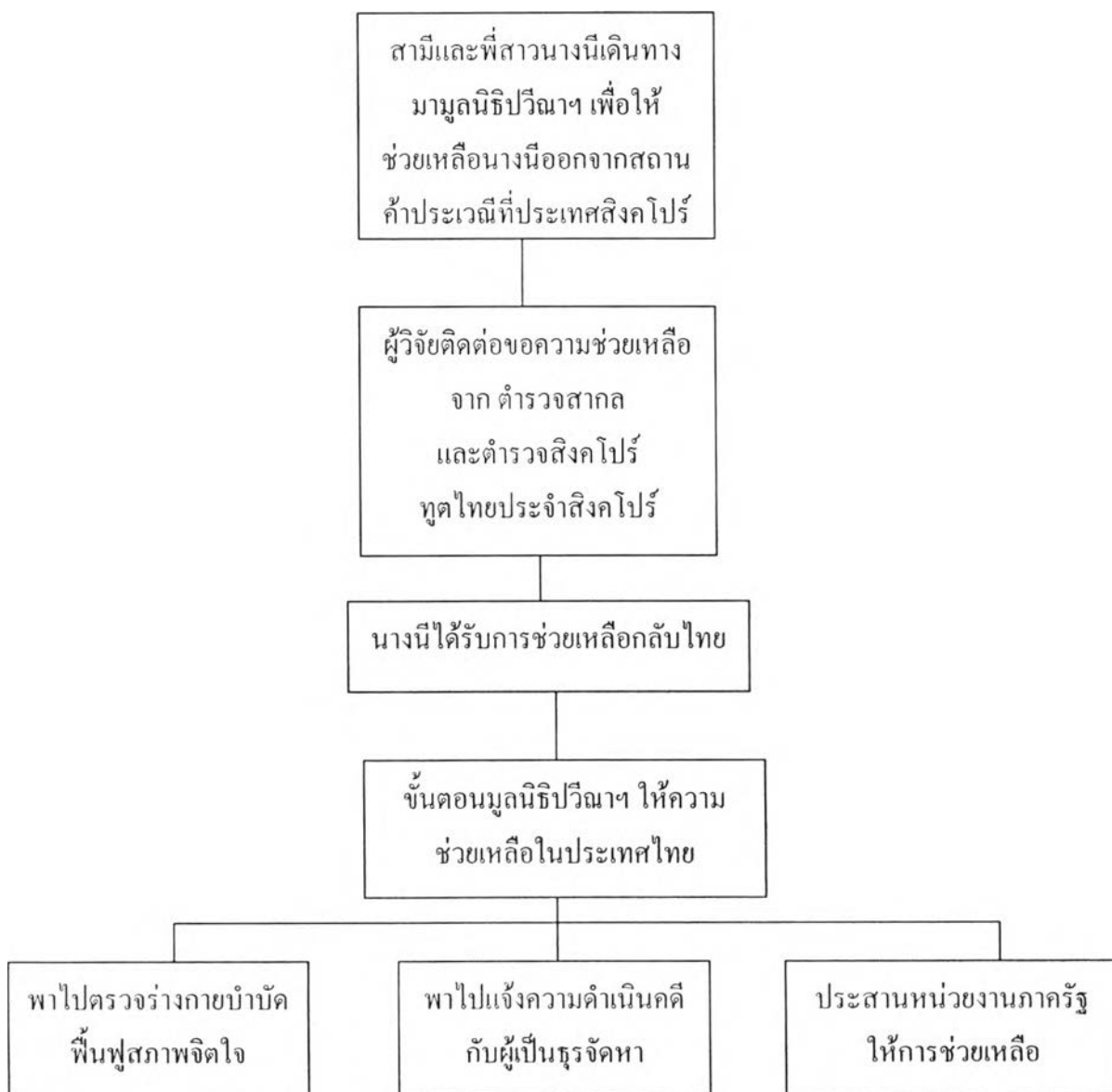
ผู้วิจัยได้ทำการสรุปขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการให้ความช่วยเหลือ น.ส.นี้ กรณี ถูกหลอกลวงบังคับค้าประเวณีที่ประเทศสิงคโปร์ ดังนี้

- 1) มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีได้พาญาติ น.ส.นี้ ไปแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อดำเนินคดีกับผู้ที่เป็นธุระจัดหา
- 2) ผู้วิจัยในฐานะประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ประสานไปยังตำรวจสากลและเจ้าหน้าที่ตำรวจประเทศสิงคโปร์เพื่อขอให้ติดตามช่วยเหลือ น.ส.นี้ กลับประเทศไทย
- 3) น.ส.นี้ ได้รับการช่วยเหลือจากตำรวจสากลและเจ้าหน้าที่ตำรวจสิงคโปร์ ส่งตัวกลับประเทศไทย
- 4) เมื่อ น.ส.นี้ กลับถึงประเทศไทย มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ให้ความช่วยเหลือโดยพา น.ส.นี้ ไปให้ปากคำเพิ่มเติมต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการจับกุมผู้เป็นธุระจัดหา หลอก น.ส.นี้ ไปค้าประเวณี ในขณะเดียวกันทางมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ประสานหน่วยงานภาครัฐ เช่น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เกี่ยวกับการดำเนินการติดตามลงพื้นที่เยี่ยมครอบครัว เพื่อให้การช่วยเหลือทั้งในระยะสั้นและระยะยาว, สำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม และ สำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม ตลอดจนติดตามคดีจนถึงที่สุด

1. โครงสร้างสาเหตุที่ก่อให้เกิดการถูกบังคับค้าประเวณี

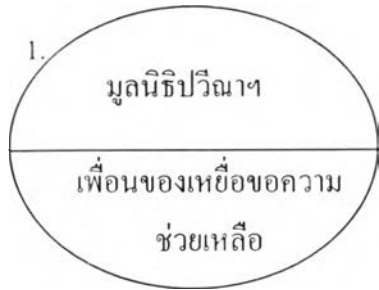

2. โครงสร้างขั้นตอนของมูลนิธินิธิปิวัฒนาทางสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการช่วยเหลือหญิงไทยที่ถูกบังคับค้าประเวณีในประเทศสิงคโปร์

แผนภูมิที่ 4.16 กระบวนการและขั้นตอน กรณีการช่วยเหลือ นางสาวนี่

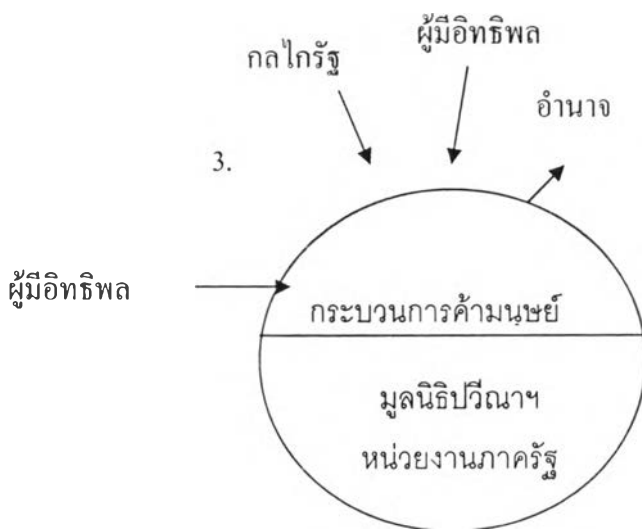
3. โครงสร้างภาพการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองระหว่างมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีกับกลไกรัฐในการช่วยเหลือ น.ส.นี

แสดงถึงปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองของมูลนิธิสามารถช่วยเหลือเหยื่อได้

แสดงถึงการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจการต่อรองของผู้วิจัยเป็นนักการเมืองย่อมมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจต่อรองกับกลไกรัฐ

กระบวนการค้ำนุชย์ไม่หมดสิ้นไปตราบใดที่ผู้ค้ำนุชย์ ยังมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจกับอำนาจกลไกรัฐ กลุ่มผู้มีอิทธิพล ที่ยังเอื้อประโยชน์กับกลุ่มผู้ค้ำนุชย์

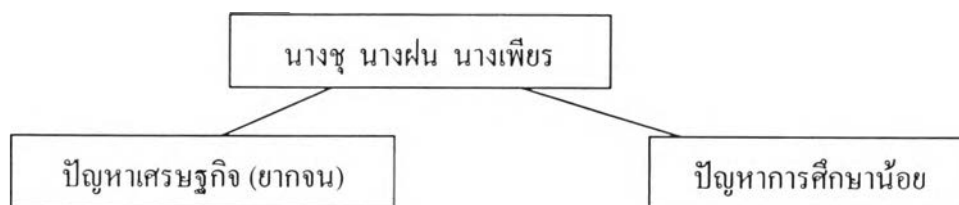
4.12.6 กรณี นางชู นางฝน นางเพ็ชร

ผู้วิจัยได้ทำการสรุปขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการให้ความช่วยเหลือ นางชู นางฝน นางเพ็ชร กรณี ถูกหลอกลวงบังคับค้าประเวณีที่ประเทศบาหลีเรน

นางชู ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อถูกหลอกลวงบังคับค้าประเวณีที่ประเทศบาหลีเรน ภายหลังจากได้รับการช่วยเหลือกลับประเทศไทยจากสถานทูตไทยประจำประเทศบาหลีเรน เมื่อกลับถึงประเทศไทยนางชู ได้เดินทางมายังมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีเพื่อขอความช่วยเหลือเพื่อนอีก 2 คน คือนางฝน และ นางเพ็ชร ที่ยังอยู่ประเทศบาหลีเรน มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ให้ความช่วยเหลือ ดังนี้

- 1) ผู้วิจัยในฐานะประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ประสานไปยังท่านเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศบาหลีเรน เพื่อช่วยเหลือนางฝน และ นางเพ็ชร กลับประเทศไทย
- 2) ต่อมา นางฝน และ นางเพ็ชร ได้รับการช่วยเหลือจากท่านเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศบาหลีเรน ส่งกลับประเทศไทย โดยผู้วิจัยในฐานะประธานมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีได้พานางชู เดินทางไปรับนางฝน และ นางเพ็ชร จากสนามบิน และนำส่งเข้ารับการรักษาพยาบาลทันที เนื่องจากนางฝน และ นางเพ็ชร ป่วยเป็นโรคหลายโรค และมีอาการอ่อนเพลีย จากนั้นทางมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีได้ประสานเจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อให้สอบปากคำนางชู นางฝน และ นางเพ็ชร เพื่อดำเนินคดีกับผู้เป็นธุระจัดหาหลอกลวงไปค้าประเวณี
- 3) มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ประสานกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เพื่อให้การช่วยเหลือครอบครัว
- 4) มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีประสาน สำนักงานคุ้มครองพยาน กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม และ สำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม
- 5) มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีได้ให้ความช่วยเหลือนางชู นางฝน และ นางเพ็ชร เพื่อไปประกอบอาชีพหารายได้เลี้ยงตนเองและครอบครัวโดยการเปิดร้านขายอาหาร
- 6) มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้ติดตามคดีความให้กับนางชู นางฝน และ นางเพ็ชร จนกว่าจะถึงที่สุด

1. โครงสร้างสาเหตุที่ถูกบังคับค้าประเวณีที่ประเทศบาหลีเรน

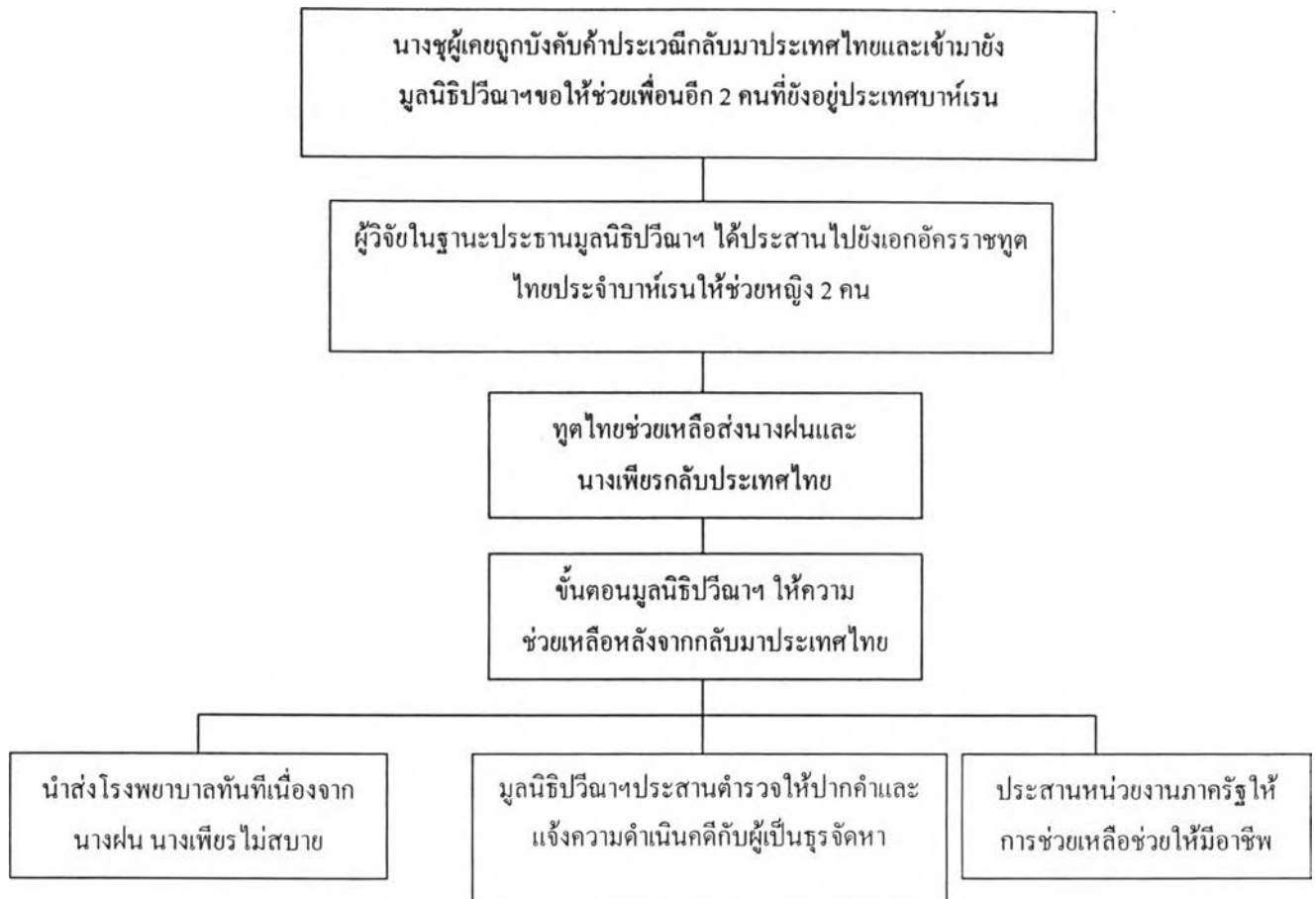

แผนภูมิที่ 4.17 กระบวนการและขั้นตอน กรณีการช่วยเหลือนางซู นางฝน นางเพียร

2. โครงสร้างขั้นตอนของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรีในการช่วยเหลือหญิงไทยที่ถูกบังคับค้าประเวณีในประเทศบาหลีเรน (นางซู นางฝน นางเพียร)

นางซู ผู้ถูกหลอกไปค้าประเวณีที่ประเทศบาหลีเรน ได้เดินทางกลับมาประเทศไทยด้วยการช่วยเหลือของทูตไทยประจำบาหลีเรน วันต่อมานางซูได้เข้ามาขอให้มูลนิธิปวีณาฯ ช่วยเหลือเพื่อนอีก 2 คนที่ยังอยู่ประเทศบาหลีเรนซึ่งกำลังไม่สบาย โดยนางซูได้พบกับผู้วิจัยที่สถานทูตไทย ขณะที่ผู้วิจัยเดินทางไปประเทศบาหลีเรนให้ความช่วยเหลือหญิงไทย ขั้นตอนต่อมาผู้วิจัยได้ประสานไปยังท่านทูตไทยประจำบาหลีเรนและสามารถช่วยหญิงไทยชื่อฝนและเพียร 2 คน กลับประเทศไทยได้อย่างปลอดภัยจากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้ช่วยเหลือหญิงไทยถูกหลอกไปค้าประเวณีที่ประเทศบาหลีเรน

ขั้นตอนการให้ความช่วยเหลือนางฟู นางฝน นางเพียร

3. โครงสร้างภาพการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองของมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็ก และสตรีที่ได้ช่วยเหลือนางชู นางฝน นางเพ็ชร

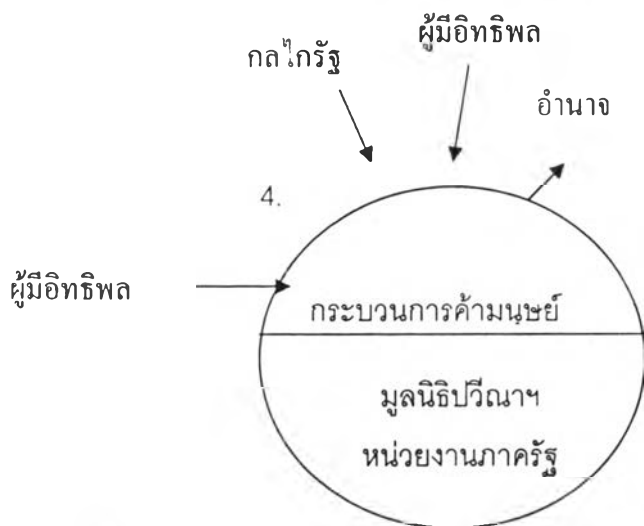
แสดงถึงปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ การต่อรองของมูลนิธิสามารถช่วยเหลือเหยื่อได้

แสดงถึงการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจการต่อรองของผู้วิจัยเป็นนักการเมืองย่อมมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจเหนือกลไกรัฐ

แสดงถึงการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจการต่อรองของผู้วิจัยและกระทรวงการต่างประเทศขอความช่วยเหลือเหยื่อจากตำรวจบาห์เรน

กระบวนการค้ามนุษย์ไม่หมดสิ้นไปตราบใดที่ผู้ค้ามนุษย์ ยังมีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจกับอำนาจกลไกรัฐ กลุ่มผู้มีอิทธิพลที่ยังเอื้อประโยชน์กับกลุ่มผู้ค้ามนุษย์

ขั้นตอนการช่วยเหลือหญิงไทย ที่ถูกหลอกไปค้าประเวณียังประเทศบราซิล (จำนวนมาก)

มูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี ได้รับการร้องทุกข์จากญาติของหญิงไทยหลายคน ที่ตกเป็นเหยื่อของกระบวนการค้ามนุษย์ ในประเทศบราซิลเป็นจำนวนมาก

ผู้วิจัยจึงได้ไปปรึกษากับกระทรวงการต่างประเทศ ขอให้ช่วยประสานงานกับ เอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศบราซิล เพื่อให้ผู้วิจัยจะได้เดินทางไปช่วยเหลือผู้ที่ถูกล่อลวงไปค้าประเวณี ที่ประเทศบราซิล

ในวันที่ 6 – 8 ธันวาคม 2549 ผู้วิจัยได้เดินทางไปประเทศบราซิล โดยขอความร่วมมือจากท่านเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศบราซิล ให้ช่วยประสานงานกับทางเจ้าหน้าที่ตำรวจของบราซิล เพื่อช่วยเหลือหญิงไทยผู้ตกเป็นเหยื่อของกระบวนการค้ามนุษย์ เมื่อไปถึงท่านทูต ได้พาผู้วิจัยไปพบกับทางเจ้าหน้าที่ตำรวจของบราซิล และได้เดินทางไปช่วยเหลือ หญิงไทยตาม ที่ผู้วิจัยได้รับการแจ้งเบาะแสมา รวมทั้งได้ไปเยี่ยมหญิงไทยที่อยู่ในเรือนจำ ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นถูกทางการบราซิลจับกุมดำเนินคดี รวมแล้วกว่าร้อยคน โดยพวกเขาเหล่านั้นรอรอกการช่วยเหลือให้ได้รับอิสรภาพเพื่อเดินทางกลับมายังประเทศไทย

ต่อมากระทรวงการต่างประเทศโดยท่านเอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศบราซิล ได้ให้การช่วยเหลือหญิงไทย ทั้งที่ถูกบังคับค้าประเวณี และที่สมัครใจค้าประเวณี แต่ถูกจับกุมได้ กลับมายังประเทศไทยได้กว่า 200 คน ในระยะเวลาเพียงไม่กี่เดือน

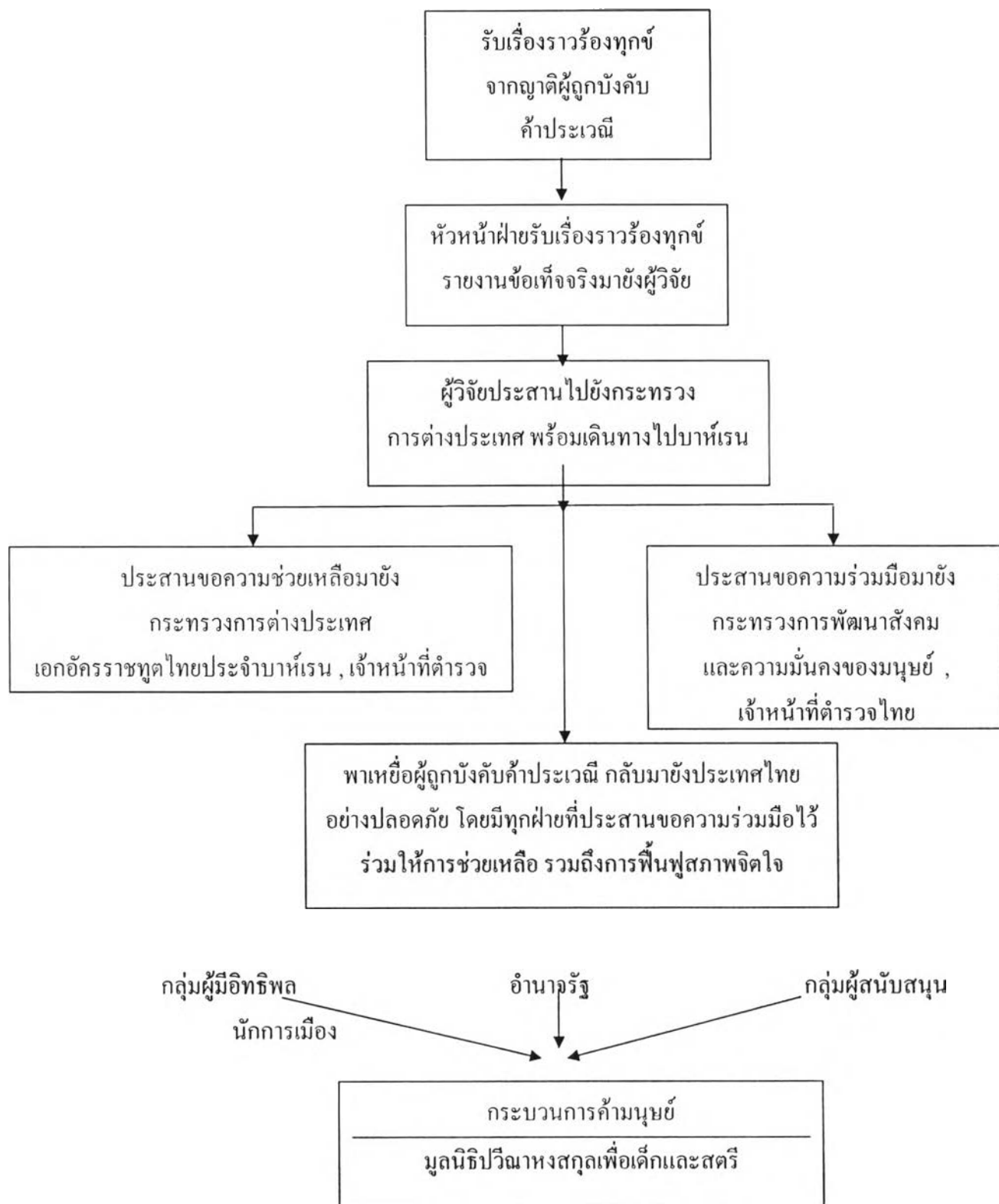
จากการที่ผู้วิจัยได้เดินทางไปประเทศบราซิลนั้น ทำให้ผู้วิจัยเห็นปัญหาของหญิงไทยที่ถูกหลอกไปทำงานและบังคับให้ค้าประเวณีอย่างน่าสงสารยิ่ง เป็นกระบวนการค้ามนุษย์ข้ามชาติ จากเส้นทางที่หลอกมาจากต่างจังหวัด โดยเอเย่นที่ 1 หลอกมาขายให้กับเอเย่นที่ 2 เอเย่นที่ 2 ได้ติดต่อทำหนังสือเดินทาง ซื้อตั๋วเครื่องบิน ส่งหญิงที่ตกเป็นเหยื่อไปยังประเทศที่ 3 ในบางครั้งเอเย่นที่ 2 ก็ จะเดินทางไปด้วย แต่ส่วนใหญ่ เอเย่นที่ 2 จะอยู่ในประเทศไทยและมักจะเป็นหญิงไทยที่แต่งงานกับชาวบราซิล โดยชาวบราซิล ที่แต่งงานด้วย ก็จะอยู่ในกระบวนการบังคับค้าประเวณีด้วย โดย มีผลประโยชน์ร่วมกัน

ผู้วิจัยสังเกตว่าเส้นทางการเดินทางเข้า – ออก จากประเทศไทยไปประเทศบาห์เรน สะดวกสบาย และรวดเร็วมาก จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้เดินทางเข้าไปช่วยเหลือหญิงไทย ในบาห์เรน ทำให้ได้ทราบถึงปัญหา การถูกหลอ้งบังคับค้ำประเวณี โดยกลุ่มผู้ค้ำประเวณี มีความสนิทสนม มีผลประโยชน์ ร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ตำรวจบาห์เรน และมีหลายคนที่เล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า ผู้ค้ำมนุษย์ มักจะพาตำรวจบาห์เรนมาข่มขู่ หากไม่ทำตามบางครั้งก็จะให้ เอเจนซี่ 3 ที่เป็นผู้ค้ำมนุษย์ชาวบาห์เรน ข่มขืน ทำร้ายร่างกาย และบังคับให้ค้ำประเวณี ตลอด 24 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับว่าผู้ซื้อบริการทางเพศจะมาเมื่อใด ก็ต้องรับแขกเมื่อนั้น

จากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปช่วยเหลือหญิงไทยที่ถูกบังคับค้ำประเวณีเป็นจำนวนมากได้ค้นพบว่า กระบวนการค้ำมนุษย์ข้ามชาติ จากประเทศไทยไปประเทศบาห์เรน นี้ เป็นทฤษฎีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ มีกลไกภาครัฐ ผู้มีอิทธิพลมีส่วนรับผลประโยชน์กับกลุ่มผู้ค้ำมนุษย์ จึงทำให้เป็นการยากที่กระบวนการค้ำมนุษย์จะหมดสิ้นไป นับวันก็จะขยายเครือข่ายออกไป อย่างกว้างขวาง เนื่องจาก มีผลประโยชน์ร่วมมูลค่ามหาศาล จึงถือว่ากลุ่มผู้ค้ำมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจเหนือมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี และกระทรวงการต่างประเทศ ที่จะต้องทำงานช่วยเหลือหญิงที่ถูกบังคับค้ำประเวณี อย่างไม่มีที่สิ้นสุด トラบไคที่ผู้ค้ำมนุษย์ยังมีอิทธิพลเหนือกลไกภาครัฐ แต่หากกลไกภาครัฐระหว่างประเทศ มีปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจเหนือกลุ่มผู้ค้ำมนุษย์ กระบวนการค้ำมนุษย์ก็จะอ่อนตัวลง

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เด็กและสตรีที่ถูกบังคับค้ำประเวณี 8 คนแบบเจาะลึกและจากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่ได้ช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูกบังคับค้ำประเวณีเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยได้ค้นพบว่า อาชญากรรมการค้าเด็กและหญิงได้มีผลประโยชน์มหาศาล จึงนำไปสู่ผู้มีอิทธิพล กระบวนการค้ำมนุษย์มีอำนาจเหนือกลไกรัฐ ข้าราชการประจำบางคน ดิดสินบน มีผลประโยชน์ ร่วมกันกับผู้มีอิทธิพล กระบวนการค้ำมนุษย์จึงมีอำนาจเหนือนักการเมืองบางคน ไม่ว่าจะป็นรูปแบบการจัดหาคะแนน ช่วยค่าใช้จ่ายเพื่อแข่งขันทางการเมือง トラบไคที่กลไกของรัฐ กลุ่มนักการเมืองบางประเภทยังอยู่ใต้อำนาจของกระบวนการค้ำมนุษย์ โดยเอื้อประโยชน์กัน ก็จะไม่สามารถทำลายล้างกลุ่มอิทธิพลกระบวนการค้ำมนุษย์ให้หมดสิ้นไปได้

โครงสร้างแผนภาพขั้นตอนมูลนิธิปวีณาหงสกุลเพื่อเด็กและสตรี
ให้ความช่วยเหลือหญิงไทยในบาหลีเรน

ตารางที่ 4.4 สรุปผลการศึกษาจาก 8 กรณีศึกษา ประมวลสาเหตุการถูกบังคับค้าประเวณีของเด็กและหญิงไทยเชื่อมโยงกับหลักเศรษฐศาสตร์การเมือง

ลำดับ ที่	ชื่อ	อายุ (ขณะเกิด เหตุ)	ระดับ การศึกษา	เศรษฐกิจ ครอบครัว	อาศัยอยู่กับ	สาเหตุการถูกหลอก เข้ามาเป็นโสเภณี	ประเทศที่ถูก หลอกไป ค้าประเวณี	หมายเหตุ
1	น.ส. อ้อม	15 ปี	ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6	ยากจน	อยู่กับยาย บิดา-มารดา แยกทางกัน	1. ปัญหาเศรษฐกิจ(ยากจน) 2. ปัญหาครอบครัวแตกแยก 3. ค่านิยม 4. การศึกษาน้อย	มาเลเซีย	ทำให้ด้อยอำนาจในปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจ ของระบบทุนนิยม
2	น.ส. เอ	22 ปี	กำลังศึกษาระดับ ปริญญาตรี	ปานกลาง	บิดา-มารดา	1. ค่านิยม	สิงคโปร์	แรงกดดันจากสภาวะบริโภคนิยม ระบบที่ เงินเป็นใหญ่ โอกาสผู้ที่อยู่ในฐานะด้อยกว่า ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม จะขยับฐานะของ ตนเองยอมเป็นไปได้อย่าง
3	น.ส. บี	26 ปี	ประถมศึกษา	ปานกลาง	บิดา-มารดา	1. วัฒนธรรมการแสดงความ กตัญญูต่อบิดา - มารดา	สิงคโปร์	เป็น โครงครอบของ โครงสร้างส่วนบน ของสังคมไทย
5	น.ส. นิ	27 ปี	ประถมศึกษา	ปานกลาง	อยู่คนเดียว	1. ค่านิยม 2. อยากมีรายได้เพิ่ม 3. การศึกษาน้อย	สิงคโปร์	กลุ่มชนที่มีอำนาจในการกำหนดโครงสร้าง ทำให้สังคมเกิดช่องว่าง ระหว่างผู้มีอำนาจ กับผู้ไร้อำนาจ

ลำดับที่	ชื่อ	อายุ (ขณะเกิดเหตุ)	ระดับ การศึกษา	เศรษฐกิจ ครอบครัว	อาศัยอยู่กับ	สาเหตุการถูกหลอก เข้ามาเป็นโสเภณี	ประเทศที่ถูกหลอกไป ค้าประเวณี	หมายเหตุ
6	นางชู	23 ปี	ประถมศึกษา	ยากจน	สามีและ ลูก 2 คน	1. การศึกษาน้อย 2. ปัญหาเศรษฐกิจ(ยากจน)	บาหลีเรน	พฤติกรรมใช้อำนาจทำให้เกิดแรงกดดันต่อผู้ถูกกระทำนำไปสู่การลุกขึ้นมาเรียกร้องต่อรอง ตรวจสอบและลงโทษผู้ใช้อำนาจในทางที่ผิด เพื่อให้ใช้อำนาจของการตัดสินใจทางการเมือง การปกครองถูกกระจายไปในจุดต่างๆ ของสังคม
7	นางฝน	22 ปี	ประถมศึกษา	ยากจน	ลูก 3 คน (หย่ากับสามี)	1.ปัญหาเศรษฐกิจ(ยากจน) 2.ปัญหาครอบครัวแตกแยก 3. การศึกษาน้อย	บาหลีเรน	อยู่ในกระบวนการปฏิสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เสียเปรียบ เพราะเป็นผู้ไร้อำนาจในระบบทุนนิยม
8	นางเพชร	21 ปี	ประถมศึกษา	ยากจน	อยู่คนเดียว	1. การศึกษาน้อย 2. ปัญหาเศรษฐกิจ 3. ค่านิยม	บาหลีเรน	กลุ่มชนที่มีอำนาจกำหนดนโยบาย แนวทางและการปฏิบัติที่เอื้อประโยชน์ต่อกลุ่มผู้มีอำนาจด้วยกันนำไปสู่ผลต่างๆ ในทางสังคมที่ผู้ไร้อำนาจต้องเป็นฝ่ายสูญเสีย จึงทำให้เรามองเห็นสภาพสังคม ที่แบ่งแยกออกเป็นชนชั้น ที่มีความขัดแย้งกัน สังคมที่เกิดช่องว่างอย่างชัดเจนระหว่างผู้มีอำนาจและผู้ไร้อำนาจ จึงมองโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจควบคู่ไปกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางสังคม